

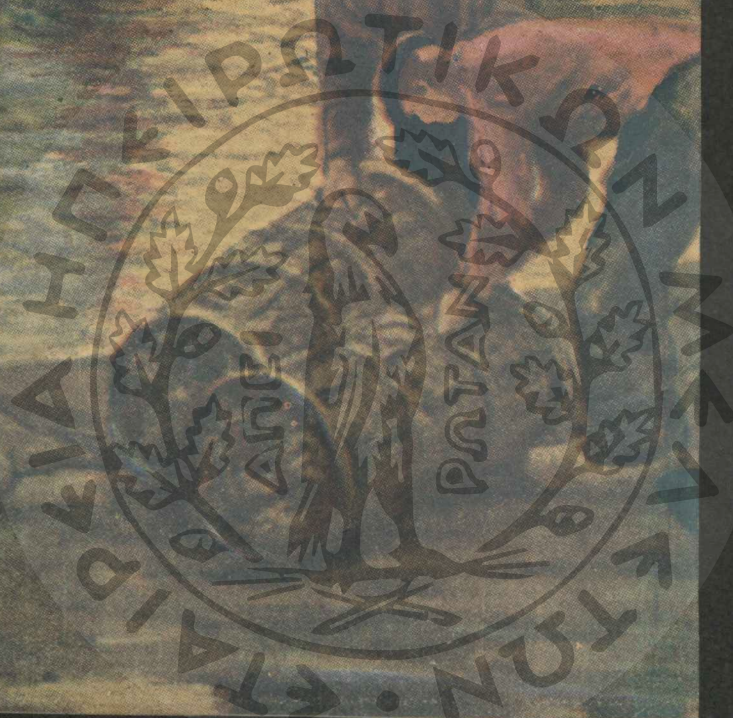
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 12^{ος}

Αρ. 601

Εβραϊκές Εθνογραφίες

1935

λέγει με
ποιον τρόπον
θα σαγηνεύσητε
τους άνδρας

“Ημουν άπελπισμένη. Άλλα νε-
αι έκαμαν πλουσίους γάμους και
ήσαν εύτυχείς. Έγώ δέν είχα καμ-
μίαν πρότασιν. Μία Τσιγγάνα με
έπιπροφόρησεν ότι μαραμένη όφει-
κε, γυαλιστερή μύτη και λιπαρά έπι-
δερμίς, όπως ή ιδική μου, ήνάγκα-
ζαν τους άνδρας να άπομακρύνων-
ται. Με συνέβουλεύσε να δοκιμάσω
την πούδρα Τοκαλόν με Mousse de
Crème. Τό άποτέλεσμα όηπρε οχε-
δόν μαγικών, τελείως διαφορετικών
έκείνων των άλλων ειδών πούδρας,
των όποιων έκαμνα χρήςιν. Κάθε
ίχνος γυαλάδας έφυγεν, οι διεσταλ-
μένοι πόροι ήλαττώθησαν και νέα
όλβις μά ένεφανίσθη ασυμμετρίως ό-
ραιότητος, ή όποία έκαμνε την καρ-
διά των άνδρων να σκιρτά. Μία μό-
νον έπιθεσις πούδρας διαρκεί καθ’
όλην την ήμέραν ή όλην την νύκτα,
όπου και άν εύρίσκωμαι ό,τι κ’
άν κάμω. Είμαι βεβαία ότι κάθε γυ-
ναίκα ήμπορεί ν’ άποκτήση άμέσως
χάριν πιδ σαγηνευτικήν, μεταχειρι-
ζόμενη πούδρα Τοκαλόν με Mousse
de Crème. Γεν. Άντιπ. Α. Π. Ρε-
μπυτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ά-
θήναι.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τό κερδίζετε, άν βάψητε μόνη
σας ένα περιινό σας με τας ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ, αι ό-
ποίαι κάθε παλιδό φόρεμα τό με-
ταβάλλουν σε καινούριο. ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ. ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιά να
πεισθήτε. ΑΙ ΒΑΦΑΙ ΑΡΤΙ πωλούν-
ται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολάρια 1.500.000.—

Δέχεται καταθέσεις και έκτελει πάσης φύσεως τραπεζιτικές εργασίας υπό λίαν εδνοϊκούς όρους

Οι έχοντες συναλλαγάς και συμφέροντα έν Άμερικη, δύνανται να άποτεινώνται, είτε άπ’ αθή-
ναις προς την HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., είτε προς
ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, έν Άθήναις μέν εις τό Κεντρικόν Κατάστημα (Υψη-
λόν Έργασίων Άμερικής), έν ταίς Έπαρχίαις δέ εις τά κατά τόπους Έποκαταστήματα αυτής

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

30 ΕΙΔΩΝ ΚΟΛΩΝΙΕΣ 50 ΕΙΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΑ ΧΥΜΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ ΣΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ: Κορνάρου 4, Έμμ. Μπενάκη 8, Θεμι-
στόκλέους 33, Πατησίων 18α.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Θεσσαλονίκη, Βόλος, Πά-
τρα, Δράμα, Ζάκυνθος.

Μη λησμονήτε τό άρώμα - θαύμα

NUIT D'ATHENES

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΠΙΔΕΡΜΙΔ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑΜΕ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥ
ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ — ΚΟΡΝΑΡΟΥ
Τηλέφ. 21.417

ΤΟ ΜΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε.
Μιά μέρα πρόεξα ή Νανσι-
κά. Άν μου πήτε τώρα ή και τότε
άν με ρωτούσατε, πώς ήταν, αδό-
νατο να δώσω την παρμηκή πε-
ριγραφή. Ήτανε κάτι φοβερό και
γέλαστο μέσα στην άσπρη ρόμπα της, κεντημένη στο λαιμό
και στα μανίκια — κάτι πού έκανε την έμφυξη πλάσι με
τά λουλούδια. Κορίτσι λοχαγού πούχε πέσει στη μάχη, στα
Πέντε Πηγάδια, σόν πόλεμο του έννενηταεφτά, κατοικούσε
με τμήματα της στο κάστρο, σ’ ένα διαμέρισμα του δημοσίου, άπ’ τα
πολλά πούτανε προσωρινά γιά τις οικογένειες των άξιωματικών. Έφτα-
νε να παρυσιασθή στο χαλί, γιά να κάνω τις μεγαλύτερες τρέλλες.
Έργαζα τον Τσουλή από τό σταβλό και παρίστανα γιά χατήρι της, σχε-
δόν κάθε απόγευμα, τό Μέγα Άλέξανδρο πού δαμάζει τό βουζέφαλο.

Αυτός ό «Τσουλής» ήταν ένα άλογο, πούχε τό διάβολο μέσα του.
Είχε σακατέψει κόσμο. Ήταν ένας βλάγος με μέτριο άνάστημα, πού
και τί δέ σφιζότανε γιά να τσακίση τον καβαλλάρη. Πρώτα-πρώτα
δέν άφηνε να καβαλλήκη κανείς και άμα τούμπανες στη ράχι τρέλ-
λαινόταν. Σηκώνονταν σούδα, λλωτούσε, έκανε πηδήματα προβάτου,
λάνοστα. Στή σειρά — μεγάλη τρικυμία. Αυό φορές είδα τό χάρο με τά
δέκα στη σειρά — μεγάλη τρικυμία. Αυό φορές είδα τό χάρο με τά
μάτια μου. Την πρώτη φορά κάτω από έναν πέτρινο θόλο, πούπρεπε
να περάσω, γιά να βγω, από την αυλή της πυροβολαρχίας στο δρόμο
πού μάς έβγαζε από τό κάστρο στην πολιτεία. Ο «Τσουλής» μ’ άπο-
φαι να μ’ έξοντώση σταμάτησε κάτω από τό θόλο, πού ήταν άρκετά
χαμηλός κι άρχισε να κινή επί τόπου σούδα γιά να χτυπήσω τό κρα-
νίο μου στο ταβάνι. Δέκα λεπτά της ώρας με είχε κεί από κάτω και
πάλευε να καταφέρει αυτό πούθελε, χωρίς άποτέλεσμα, γιάτί έπερτα
πάλιν να καταφέρει αυτό πούθελε. Τη δεύτερη φορά, στη λίσσα του
επάνω, μ’ άνέβασε από μία πέτρινη σκάλα στο πεζούλι του κάστρου λι-
γότερο από μέτρο στενό και κάτω βάραθρο, βρά-
χια και θάλασσα, έως άπάνω από είκοσι μέτρα.
Τό παρμηκό παραπάτημα και θα πηγαίναμε
κουβάκι κάτω, άλογο και καβαλλάρης. Άκουσα μία
γυναικεία φωνή τριμάρας από τό χαλί: «Η Ναν-
σι κά παρακολουθούσε τό δράμα και ή κραυγή της
είχε ξεφύγει άδελά. Αυτή τη στιγμή δέν μ’ έμειλε
καθόλου άν γκρεμίζόμουν. Άστούς έκαμα άναστροφή.
“Επαινα να χτυτώ και να σπηρνώνω τ’ άλογο,
παράτησα και τά ήνια στο οβέρο του κι άς έκανε
ό,τι ήθελε. Τού άρεσε να γκρεμοσπαστή, άς γρε-
μοσπαστότανε” τού άρεσε να γλυτώση, άς γλυτώνε-
δέν είχε παρά να διαλέξη. Ο «Τσουλής» άμα είδε
τό βάραθρο να χάσχι μπροστά του, τά βράχια και
τη θάλασσα κάτω άπ’ τά πόδια του, ξετρελάθηκε
στη στιγμή, φρονίμισε, ήθελε σόν έαυτό — του και
πατώντας με προσοχή και κρατώντας άφουρα την ι-
σορροπία του κατέβηκε ήσυχα-ήσυχα, έξω από την
έκπαινδνη ζώνη.

Η Νανσι κά δέν ήτανε κορίτσι ξεβγαλμένο. Αυτό
τό αίσθημα ήτανε ηλέως. Μιά ύπαρχή Δουλο-
νέα, πού τροφοδοτούσε τη φα τασία. Μα πούθενά κατευνα-
σάς. Την αγαπούσα τρελλά, μά δέν είχα τίποτε άπ’ αυτήν.
Ήτανε τόσο δύσκολο και να μιλήσουμε άκόμα! Από τό ένα
μέρος ήμουν εύτυχής, γεμάτος από τά πλούτη πού μου χάριζε
τό αίσθημα κι από τό άλλο δυστυχής πού δέ μπορούσα να βρω τό
κοντά της. Δέν έβγαίνε συχνά, ή μητέρα της ήταν άρρωστη. Κι έγω
πότε ύπηρεσία, πότε φρονιά και πότε τιμωρημένος. Τό παρμηκό του
θαλάμου μας ήταν άντίκρυ από τό δικό της. Άμα φεύγανε όλοι κι
έπαιρνε να νυχτώνη, έμένα μονάχος και της τραγουδούσα. Και με τί
χαρδιούτσι έβλεπα ν’ άνοιξη τό παντζούρι και να προβάλλη! Τσι-
γαριμένη άγάπη. Μιά νύκτα έκαμα την κουτουράδα ν’ άνέβω στο σπίτι.
“Εφθασα ως την πόρτα της. Τι διάβολο θάκανα, άν έβγαίνε ή ήμπε-
ρτρία της ή ή μητέρα της; Κι έγω δέν ήξερα. Έμεινα εκεί άκίνοος
με τ’ αυτή κολημένο στην πόρτα. Ήσυχία βαθείά, δέν άκούγα γιά
πολλά ώρα, παρά μονάχα τό χτύπο της καρδιάς μου. Υπέφερα από τις
φοβερές αυτές δυσκολίες. Και μία νύκτα, πού γύριζα, πικρόμενος, με
τους συναδέλφους μου από την ταβέρνα του Λογαρά, καβαλλήκα —
χωρίς, καλά-καλά να ξέρω τί κάνω — τά κάγκελλα της γέφυρας πού χω-
ρίζει τό κάστρο από την πλατεία της Σπινιάδας, να πέσω στη διω-
γυα πού ήτανε κάτω, να σκοτωθώ. “Ενας συναδέλφος μου προσέλασε,
μ’ άρπάξε και με γλύτωσε. Ήμουνα στα πρόθυρα της νευρασθένειας.
Μιά νύκτα, πού σιγοτραγουδούσα της Νανσι κάς, ν’ άνοιξη τό παρ-
θυρο, μπαίνει ό άξιωματικός της ύπηρεσίας.
— Γιατί δέν κοιμάσαι λοχία;
— Είχε σημάνει σιωπητήριο.
— Ο κύριος λοχαγός, τού είπα, μούχει δώσει άδεια να μένω και
μετά τό σιωπητήριο.

Αυτό ήταν άλήθεια.
Μελετούσα τη νύκτα,
μ’ άδεια του λοχαγού
γιά να δώσω έξετάσεις
στη σχολή των ύπαξιω-
ματικών. Διαβάζα βολή, μαθηματικά, κανονισμούς.
Και είχα οικονομήσει κι έναν τόμο των «έπιστολών
περί του πυροβολικού» του πρίγκιπος Χοενλόε, όπου
έπληγαν άποκρυπταλλομένη ή πείρα του πολέμου του
1871. Ο άξιωματικός όμως μου είπε:
— Έχεις άδεια να μελετάς, όχι όμως και να τραγουδάς.
— Τραγουδούσα συχνά, κύριε άνθυπολοχαγέ, τού είπα, στο διά-
λειμμα της μελέτης, γιά να... ξεκουραστώ.
— Τετραήμερον κράτησιν! Και πήγαμε να κοιμηθής.
Βγήκα στην άναφορά της πυροβολαρχίας παρυσιομένος γιά αυτή
την ποιή. Ο λοχαγός μ’ άκούσε, δικαίωσε τον άξιωματικό και την
τετραήμερον τού πυροβολικού έτοιμοι να πάμε στην όπλαιοία. Ο λοχα-
γός βάζοντας την καινούργια ποιή γύρισε και μου είπε:
— Δεκαήμερον φυλάκισιν και... να πās στα γυμνάσια!
Πέταξα τό ντουφέκι μου:
— Δέν πάω πουνένά!
— Πρόσεξε, λοχία, μου φώναξε: Σε στέλνω στο στρατοδικείο!
Θά πάς άμέσως στα γυμνάσια!
— Δέν πάω, είμαι άρρωστος!
— Έπρεπε να δηλώσης άσθένεια από τό πρωί.
— Τώρα άρρώστησα, πού με τιμωρήσατε!
— Έπιλοχία να τον πάρες άμέσως και να τον πάς στο γιάτρο!
Να τον έξετάση, να ιδούμε τι έχει!

Άν ό γιάτρος δέ μ’ έβγαζε άρρωστο, θα πήγα να στο στρατοδι-
κείο. Έπληγα στο γιάτρο: “Ήταν ό Σαμπάτης, άν-
θρωπος μ’ όλη τη σημασία του όρου. Πρώτος έ-
μπηκε ό έπιλοχίας, πού τού μίλησε στ’ αυτί. “Α-
κούσα τό γιάτρο να λή:
— Δέ μπορώ. Θά έξετάσω και θ’ άποφανθώ.
Και γυρίζοντας σε μένα με ρώτησε:
— Τι έχεις;
— Τίποτα. Καμιά άρρώστεια. Άν με βγάλετε
όμως όλη και με στείλετε στα γυμνάσια, θα σκο-
τώσω κανέναν! Είπε σίγουρο όπως με βλέπετε και
σας βλέπω.
Ο καιμένος ό Σαμπάτης με κούταζε με συμπό-
νια. Πούδε έξεει πώς θάδωνα εκείνη τη στιγμή.
Άνοιξε τό βιβλίο των ίατρικών έπισκέψεων της πυ-
ροβολαρχίας, κι έγραψε αυτή τη γυναικεία, μονα-
δική κι άληθινή ιστορία στην στρατιωτικά χρονι-
κά της έποχής. Ούδέν έτερον άναγκασμένο φαι-
νόμενον, εκτός μεγάλης ήττης ταραχής, δέ ήν δέον
να μείνη άνεόκλητος σημεριν. Είπα με γλυτώσε
από τό στρατοδικείο και γιά κείνη την ήμέρα, με
προσέλασε από κάθε έταγή έκπαιδυνή με άνώτερο.
Ο λοχαγός όστόσο ήθελε τό βραδάκι και με φώ-
ναζε κάτω.

Άκουσε, καιό μου, μου είπε σε τόνο πατρικό: Ο γιάτρος σ’
έβγαζε άρρωστο, αλλά δέ μπορεί να τιμωρηθής γιά την προμή δια-
γογή σου. Στρατοδικείο δέ θα πάς άνεφερα όπως στη μερασία.
Η άπάντησή μου έβγαζε την έπομένη τηλεγραφία. Σάρατα μέρες
φυλάκισιν. Σάρατα μέρες κλεισμένος σ’ ένα μπουκουμιά, πλην να
τρελλάθω. Άν μπορούσα γιά ιδώ τη Νανσι κά από μία χαράδα!

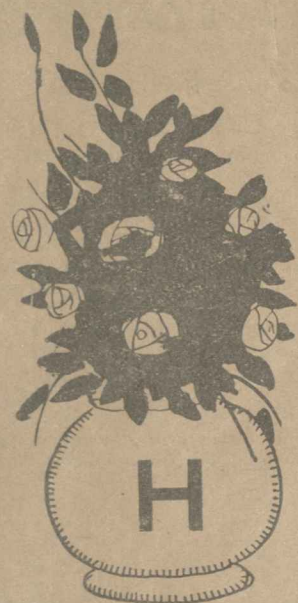
Άμα άποφυλάκισιν έκαμνε πεία καλόκαι. Με τήν λαχτάρα
έκαμνε τούτα τη Νανσι κά στο παρμηκό. Πήγα να πέσω άπ’ τ’ όλο-
γο. Σαν άκούσε ή συνθησμένη ζωή του στρατεύματος. Περισσότερο από
κάθε άλλη φορά είχα ανάγκη γιά ξεκούραση. Δέν έχω πού μου ήθελε
ή ιδέα ν’ άρχίσω να βιάζω κάτω βροχάδα μία γερογούρη έμμερσία
με τον τίτλο «Περιδέρια». Περιδέριας είναι τό ρούμι πού περνούν γύρω
από τό λαιμό του άδού, γιά να τό δένουν στο χαλί. Έκεί μέσα σα-
τούριζα όλα τα παρμητικά του σταβλίου, προσόδια και παρμητικά
έπιματιζόμους — με συνθησμένη όνοματα, ύπαξιωματικούς, στρατιώτες,
κανονισμούς.

Είχα όλη μπόλα. Η έφημεριδούλα περνούσε από χέρι σε χέρι
και κατέληγε στο κοσμητήριο γιά να περνούν τις όρες τους οι τιμω-
ρημένοι. Άντε από μερικούς μήνες άναγκάστηκα να τη διακόψω
γιάτί άρχισε να ψιθυρίζεται σόν κόσμο των άξιωματικών και νινδό-
νευε να πέση στα χέρια τους και να με κοπηνήσουν. Αίτια πού άρ-
γισε να πέσει γνωστό ήταν ένας άνθυπολοχίας — αυτοεχνοργός —
πούχε κάμει κάποια λαθροχειρία με τις γομώσιες χαρτίτσες, γιά
την όποία τον είχα βάσει μπροστά στην «Περιδέρια». Άλλ’ αυτό
θά τό διηγηθώ στο άλλο φύλο.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνήθεια.

U. BLOOM

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΚΕΡΑΣΙΕΣ

ΜΙΚΡΗ Τό-Σαί στεκόταν στον κήπο με τις ανθισμένες κερασιές. Ήταν η γιορτή των κερασιών και ολοκληρώση η Ταπωνία παγγυρίως. Ήταν η γιορτή της νεότητας και της αγάπης.

Η μικρή Τό-Σαί ήταν πολύ νέα. Η επιδερμίδα της είχε το γαλακτερό χρώμα της πανόλιας, κ' ήταν πολύ χαριτωμένες ή δυο σκοτεινές, λοξές σχισμάδες των ματιών της και το στομάχι της που έμοιαζε με καρδούλα. Είχε έρθει στο σπίτι των Γκείσων, όταν ήταν παιδούλα. Η ίδια η γοητή διευθυντρια του σπιτιού την είχε διαλέξει. Η Χόπ-Μαί—έτσι την έλεγαν τη διευθυντρια—ήταν μία αντιπαθητική γυναίκα μ' ένα μοναδικό δόντι, κίτρινη, ρυτιδωμένη και πονηρή.

Η μικρή Τό-Σαί είχε πολύ όμορφη—είχε πει η γοητή—μόλις την είδε.

Έτσι η μικρούλα έφθασε στον κήπο του σπιτιού των Γκείσων ένα πρωινό που η κερασιάς ήταν ανθισμένες. Έκστατική, κύτταζε ολόγυρά της και ψιθύριζε:

—Τι όμορφα που είναι η άνοιξη, και πόσο εύχαριστο νάναι κανείς νέος!..

Πέρα φαινόταν ο γαλανός κόλπος. Τη νύχτα είχε φτάσει ένα μεγάλο άγγιλο πολεμικό που τα φώτα του λαμποκοπούσαν άπαυο με ήσυχα νερά.

Η μικρή Ταπωνία κύτταζε κρυμμένη πίσω από μία κερασιά. Είχε το πλοίο και θαύμασε την όμορφη του... Μία πεταλούδα πετούσε εκεί κοντά και η Τό-Σαί άπλωσε το χέρι της για να την πιάσει κι' αμέσως από το δένδρο έπεσαν σαν βροχή τα λευκά πέταλα των λουλουδιών. Η πεταλούδα έφυγε κι' η Γκείσα έμεινε εκεί με το βλέμμα της προσσηλωμένα στο πολεμικό, ενώ το προσώπια της είχε πάρει μία γελαστή έκφραση.

Την νύχτα οι αξιωματικοί του πλοίου βγήκαν στην ξηρά. Ήσαν άνδρες ψηλοί, δυνατοί, πολύ διαφορετικοί από τους κοντούληδες Γιαπωνέζους οι οποίοι πήγαιναν στο «Σπίτι των Γκείσων» για να διασκεδάσουν και ν' ακουσουν μουσική. Οι Άγγλοι περπατούσαν με ζωηρό βήμα, είχαν φαριδιές πλάτες και μεγάλα μάτια...

—Σαν μάτια βοδιού!... είχε πει η Χόπ-Μαί, πράγμα που έκανε όλες τις Γκείσες και γέλασαν.

Μονάχα στη Τό-Σαί, τα μάτια των ξένων δεν είχαν κάνει αυτή την εντύπωση. Είχανε μάλιστα, μεταξύ των Άγγλων ένας αξιωματικός ένας νέος με άσπρη λινή στολή, του οποίου τα μάτια έμοιαζαν μ' ένα κομμάτι τ' ουρανού και τα μαλλιά του είχαν χρυσαφένιο χρώμα. Η μικρή Τό-Σαί είχε τραγουδήσει γι' αυτόν με τη γλυκιά φωνή της. Είχε φορέσει το κιμονό της το χρυσοκονημένο μ' εξωτικά πουλιά, πελώριες πεταλούδες και άσπρες μαργαρίτες.

Ήταν το δωρό που της είχαν κάνει όταν έκλεισε τα δέκα της χρόνια.

—Θάρω και αύριο βράδυ—της είχε πη το όμορφο παλληκάρι. Την είχε ρωτήσει τι έκανε όλη την ημέρα εκεί, κοντά στο βουνό και γιατί έμεινε εκεί; Τι δουλειά είχε σ' αυτό το «Σπίτι των Γκείσων»;

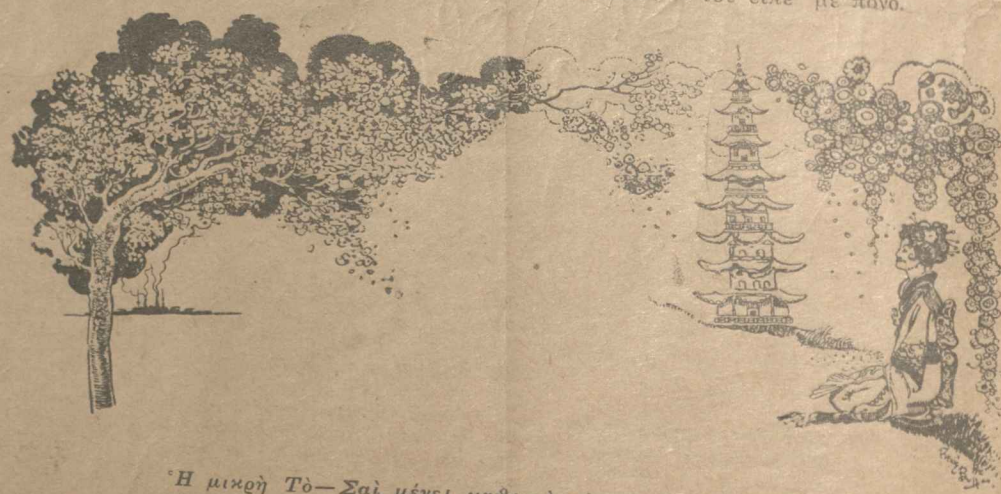
—Μ' έφεραν εδώ όταν ήμουν μικρό κοριτσάκι—του απάντησε η Τό-Σαί.

—Μήπως τώρα, τ' είσαι;—ρώτησε ο νέος μ' απορία.

—Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. Πιθανόν νάναι παιδούλα στο παρουσιαστικό της, αλλά είχε μυαλό γυναίκας.

Θα ζούσε παντοτεινά εκεί μέσα. Αν ήταν τυχερό της, θα ζούσε πολλά χρόνια σαν τη Χόπ-Μαί, και ίσως θ' άνοιγε τότε ένα δικό της «Σπίτι Γκείσων». Αν είχε βέβαια τύχη!..

—Ο Θεός να φυλάξει!—της είπε αναγκασμένος ο αξιωματικός, μόλις τάκουσε αυτό. Πόσα όμορφα λόγια της είχε πει, ο ξανθός νέος!.. Εκείνη του χαμογέλασε χωρίς να καταλαβαίνει όλα όσα της έλεγε! Ένα μονάχα η-

Η μικρή Τό-Σαί μένει καθιστή κάτω από μία κερασιά.

ξερε: «Ότι άπόψε θα έρχόταν πάλι...»

Έκεί που στεκόταν τώρα, ανάμεσα στις κερασιές, ειχόταν η σημερινή μέρα νάναι η τελευταία της ζωής της. «Ω! Αν μπορούσε κι' αυτή να φυλλορροήσει, σαν τα πέταλα των λουλουδιών και να χαθεί σε μία βαθειά λήθη. Όχι, η Τό-Σαί δεν ήθελε να γεράσει... Δεν ήθελε να περάσει όλη τη ζωή της μέσα στο «Σπίτι των Γκείσων». Δεν ήθελε πια να βλέπει τον ήλιο να ρίχνει τα χρυσά βέλη του πάνω από το βουνό των Έφτά Δράκων, όπως το έλεγαν. Όχι, προτιμούσε να σταματήσει η ύπαρξίς της ως εδώ...»

—Θέλω νάναι όμορφη και νέα μέσα στον τάφο μου!—ψιθύρισε μελαγχολικά.

—Απόψε—της ψιθύριζαν η κερασιάς—ο ξανθός νέος θα γιορτίσει.

Τον αγαπούσε! Δεν ξέρονταν τι λένε εκείνοι που δεν πιστεύουν ότι η αγάπη γεννιέται στη στιγμή. Αυτό ένοιωθε η Τό-Σαί, ενώ τα πέταλα των λουλουδιών έπεφταν ολόγυρά της. Τέτοια είχε η αγάπη, γοητορική, αβυσσική και δυνατή.

Η αγάπη έρχεται σε όλους, μία φορά στη ζωή τους...

Είχε βραδύσει πιά σαν έφθασε Έκείνος.

—Συνόδεψε τον εκλιμπρότατο στον κήπο των κερασιών—είπε η γοητή Χόπ—Μαί και γέλασε. Περάτησαν μαζί οι δυο τους μέσα στο σούρουπο, ανάμεσα στις κερασιές. Μιλούσαν για τις χώρες της δύσεως κι' εκείνη τον άκουγε άπελπισμένη... Το πλοίο θα έφτανε τα μεσάνυχτα, όπως της είχε πη ο νέος κι' αυτή η σκέψις τη συντριβε...

—Η καρδιά μου θ' ακολουθήσει,—ψιθύρισε η μικρή Τό-Σαί—Πότες έβρεις, ίσως γυρίσω καμιά φορά,—είπε ο νέος.

Κατόπιν της εξέφρασε τον ένθουσιασμό του για την όμορφη της, για τη λεπτότητά της, τη μεταξένια επιδερμίδα της και το πλούσιο κιμονό της με τα φωτεινά χρώματά του. Και μονομιάς θυμήθηκε την πατρίδα του.

—Επειτα ο νέος την έμαθε να φιλάει, πράγμα που η Τό-Σαί το άγνοούσε.

—Δεν βρίσκω μεγάλη νοστιμιάδα σ' αυτό—του είπε εκείνη με γλυκύτητα.

—Είπε συνήθεια του τόπου μας.

Την πήρε στην αγκαλιά του. Κανείς δεν τους ενόχλησε εκεί που βρισκότουσαν στον άνθισμένο κήπο.

—Μικρή Τό-Σαί, είσαι πολύ γλυκιά! Της ψιθύρισε τρυφερά.

—Είμαι τόσο όμορφη! απάντησε εκείνη σαν μέσα σ' ένα όνειρο.

Σε λίγο το φεγγάρι πρόβαλε πίσω από το λόφο. Πέρα η θάλασσα δεν σάλευε. Ήταν μία ήσυχη βραδεία. Η κορυφή του βουνού έμοιαζαν σαν άσημένιες καθότις τις φωτίσει το γλυκό φως του φεγγαριού. Εκεί κοντά τους τα φώτα είχαν ανάψει μέσα στο «Σπίτι των Γκείσων». Τα λουλούδια σκόρπιζαν τις μεθυστικές μυρωδιές τους, κι' ως τ' αυτά τους έφθανε ο ήχος των τραγουδιών και της μουσικής. Η γοητή Χόπ—Μαί έτρεχε μέσα κι' έβλεπε τα φρόντιζε για όλα, χαρούμενη και πρόθυμη. Ήταν μεγάλη βραδεία άπόψε και θάταν πολλά τα κέρδη της...

Μία ώρα πριν από τα μεσάνυχτα ο νέος έφυγε. Προτού φύγει έσφιξε τη μικρούλα στην αγκαλιά του κι' εκείνη άκουγε τους χτύπους της καρδιάς του μέσα στο δυνατό στήθος του.

—Ω, μη φύγεις, μένε μαζί μου! Γύρισε να με πάρεις!—φώναζε η Τό-Σαί.

Ο νέος έσφιξε την καρδιά του. Σκεφτόταν: «Μία μικρή πεταλούδα είνε... θα με ξεχάσει γοητορική!

—Όσο για να την εγκαρδιώσω, είπες;

—Θα γυρίσω κάποτε...»

—Θάρω ίσως γοητή τότε.

—Κι' εγώ θα'ω άσπρα μαλλιά και γένεια!—απάντησε ο νέος και γέλασε με το χαρικό του.

—Αλλά εκείνη δεν γέλασε.

—Αντίς!—του είπε με πάνο.

Την φίλησε πάλι, όπως συνήθιζαν στη Δύση και κατόπιν έφυγε. Περπατούσε ζωηρά με σταθερό βήμα. Γύρισε μία στιγμή πάλι και τη χαιρέτησε με το χέρι του. Εκείνη ακούμπησε βαριά άπάνω σ' ένα κομμάτι δένδρου και τα λουλούδια με το τράνταγμα έπεσαν άπάνω της σαν χιόνι.

—Ω! Θρηνώσε η μικρή Τό-Σαί. Γιατί, γιατί να συμβαίνουν τέτοια θλιβερά γεγονότα; Γιατί να υπάσχει ο χωρισμός;

Έμεινε εκεί άκίνητη, σαν ένα άγαλμα μέσα στον κήπο.

Τι άλλο μπορούσε

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—Στις άμπελοφυτείες της Άσσι, στην Καλιφόρνια, οι άμπελουργοί έχτισαν μία έκκλησία την οποία αφιέρωσαν στο Θεό Βάσκο!

—Η περιεργή αυτή έκκλησία έχει το σχήμα βαρελίου.

—Στην Ουγγρική γλώσσα η Σκωτία προφέρεται Σατιμά, στην Τσεχοσλοβακική Σκότσο, στην Τουρκική Ίσκότσια, και στην Πολωνική Σζκόζα.

—Τον περασμένο μήνα, άγνωστοι διέσφηξαν το χρηματοκιβώτιο του Ζωολογικού Κήπου στο Νευτρόι της Αμερικής κι' έκλεψαν από μέσα 500 δολάρια.

—Κατόπιν αυτού, το χρηματοκιβώτιο μεταφέρεται κάθε βράδυ για μεγαλύτερη ασφάλεια στο κλουβί των λιονταριών!..

—Όταν μ'ά Ίνδη της φυλής Ναβάζο θέλει να χωρίσει από τον άνδρα της, βγάζει έξω από την καλύβα της τα παπούτσια της κι' όλα τα άλλα πράγματά της.

—Αν άφήση διώξ έξω απ' την καλύβα της μόνον τα παπούτσια της, αυτό σημαίνει ότι ο άνδρας της μπορεί, αν θέλει, να την πείσει να παραμείνει στη συζυγική στέγη.

—Στην έρετινή Έκθεση του Σικάγου εξέτέθη το ιδεωδέστερο σπίτι για τους τεμπέληδες.

—Το σπίτι αυτό επινοήθηκε και κατασκευάστηκε από μία ομάδα επιστημόνων, κ' επί κεφαλής των μίστερ Τσάρλς Γ. Κέττερνγκ, τον γνωστό στην Αμερική μηχανικό αυτοκινήτων.

—Το πρωτότυπο αυτό οπίτι είχε χτισμένο μέσα σ' ένα ήλιόλουστο κήπο της Έκθεσης, και μοιάζει απ' έξω σαν τα κινά σπίτια.

—Το εσωτερικό όμως του σπιτιού αυτού είχε πραγματικώς αξιοθαύμαστο. Έχει δηλαδή ένα αυτόματο σύστημα, με το οποίο κανονίζεται η θερμοκρασία μέσα στα δωμάτια. Επίσης όταν μπαίνει ήλιος από τα παράθυρα, τα έξω φυλλά κλείνουν αυτομάτως. Όταν πάλιν σηκωθεί άέρας, τα τζάμια κλείνουν κι' αυτά αυτομάτως. Γενικά το σπίτι αυτό είχε έρπωδιασμένο με διάφορες μηχανικές εγκαταστάσεις, ή όποιες περιόριζαν στο ελάχιστον κάθε πρωτοβουλία και κάθε έρπασία των ενοίκων.

—Η πιά ήλιωμένη μητέρα του Μεξικού, είχε η Σενιόρα Μαρία ντε Ζέσους Μαντελάνο, ηλικίας 120 χρόνων!

—Η μικρότερη κόρη της Μαντελάνο είχε 70 χρόνων.

—Αντιθέτως, η νεώτερη μητέρα του Μεξικού είχε η Σενιόρα Γρανταλούπε Λέον Πορτογκας ντε Βένχα, ηλικίας μόνο 14 χρόνων!

—Η γυναίκα αυτή έχει δύο παιδιά!

—Μεταξύ των μακροβιωτέων ανθρώπων του κόσμου συγκαταλέγεται κι' ο Ίμν Ζαρούφ, κάτοικος του Ιράκ.

—Ο Ζαρούφ, ο οποίος έχει παντενική τρεξί φορεξ ως τώρα, έχει ένα γιο 100 χρόνων, μία κόρη 95 χρόνων, κι' ένα μικρό σπαστέμα από 300 έγγονια, δισεγγόνια και τρισεγγόνια!

—Νά του τήσ'ον.

—Ένας Ρώσος γιατρός άντικατέστησε την χρήση των επιδέσμων από βαμβυκερή γάζα με ένα άλλο περίεργο, αλλά άπολυμαστικό ύφασμα.

—Οι έν λόγω επιδέσμοι έχουν ύφανη με ίνες ειδικών φυτών που ύπασχουν άφθονα στις λίμνες της Σιβηρίας.

—Στη Σαζονία κατασκευάστηκε το μεγαλύτερο παπούτσι του κόσμου.

—Αρκεί να σας πούμε ότι για την κατασκευή του τεραστίου αυτού παπουτσιού χρησιμοποιήθηκαν 65 ολόκληρα τα δόματα τριών βασιδών, μόνον για... ψιδία, και 51 λίβρες δέρματος για σόλες και τακούνια!

—Το παπούτσι αυτό έχει 4 1/2 μέτρα ύψος, κατασκευάστηκε από τέσσερες υποδηματοποιούς άρχοντάς και 25 βοηθούς των, κι' η κατασκευή του άπαιτησε έργοάσιαν 65 μηνών.

—Τό... υπερποτόνημα αυτό θα χρησιμοποιηθεί ως ορεκλίκιο ενός μεγάλου έργοστασίου υποδημάτων.

—Στη Μαδρίτα δεν καταδιώκονται οι ζυτιάνοι, αλλά εκείνοι που δίδουν έλεημοσύνη στους ζητιάνους.

—Έτσι όποιος συλλέφθη δίδων έλεημοσύνη, προσάγεται στο αυτόφωρο και τιμωρείται μ' ένα πρόστιμο από 1—2 πεσέτες.

—Επίσης μία άλλη περίεργη άπαρορετική διάταξη ύφίσταται στο Λονδίνο:

—Όταν ένας πέζος διασχίση έναν κεντρικό δρόμο, δίχως την άδειά του πόλιαμν της τροχιάς κινήσεως, πληρώνει επί τόπου ένα πρόστιμο από 3—6 πέσες.

—Επίσης όσοι διαβάτες πετάν στους δρόμους και στα πεζοδρόμια φλοδδες από φρούτα και κυρίως από μανάνες τιμωρούνται αυστηρότατα.

—Η αστυνομία Άθηνων άε λάβη υπ' όψιν της όλα αυτά τα σφά παραδείγματα.

—Ένας νέος Γρακλίζ, όνομασόμενος Άλφρε Άντερσον έκαμε τον περασμένο μήνα στο Βερολίνο ένα καταπληκτικό καθόρθωμα.

—Ο Άντερσον τράβηξε με τα δόντια του τρία συγχρόνως αυτοκίνητα, δεμένα από ένα σχοινί, εις άπόστασιν 80 πόντων.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Πολλές φορές η γλώσσα κόβει το κεφάλι.

Τά βιβλία, τά δώρα κι' η συμβουλές, δέχνουν πάντοτε τη δύναμη του μυαλού μας.

Τά δανεικά ρούχα, δεν κρατάνε ζέστη.

Η έπιστήμες είναι κλειδαριές. Καί η μελέτη τό κλειδί τους.

Και αν ακόμα ο φίλος σου είναι από μέλι, μην τον γλύφεις.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΑΪΔΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πρὶν ἐπιχειρήσῃ τίποτα σοβαρὸ κατὰ τὸ Σοῦλι ὁ Ἀλῆς θέλησε, ἀφοῦ τ' ἀπομόνωσε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πλὴν ἡττανε τὸ κουράγιον τῶν καπετανίων καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐστειλε, μὲ αὐτὸ τὸ σκοπὸν, γράμματα στοὺς Σουλιώτες πού τοὺς ἔλεγαν: Γίκα νὰ μὴ χυθῇ κ' ἄλλο αἷμα τοὺς ἔκανε τὴ χάρι νὰ τοὺς δώσῃ λεπτὰ δὲς θέλανε καὶ γὰρ νὰ διαλέξουν ὅπου τοὺς ἄρουν, νὰ πάνε νὰ κατοικήσουν μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους. Στὴ συνέχεια τοῦ λαοῦ πού μαζώχθηκε γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ πάνω σ' αὐτὴ τὴν πρότασιν, ὁ Φῶτος κ' ἡ Χαΐδω βρῆκαν τὰ πλεονεκτήματα, γιὰ νὰ πείσουν τὸ λαὸ πὺς ἔπρεπε ν' ἀρνηθῇ. Κι' ἡ ἀπόκρισι γράφτηκε στὴ στιγμὴ μὲ σπαρτιατικὴ συντομία καὶ περηφάνεια:

«Πρὸς ἐσένα Ἀλῆ πασά σὲ χαιρετοῦμε. Οἱ βράχοι τοῦ Σουλίου εἶνε πολλὴ πλεονεξία τοῦ ἡμῶν ἀπὸ τὰ πουγγιά σου καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς καλοὺς τόπους τοῦ κόσμου μᾶλλον μὲτα τα κοινὰ, γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μας οὐτε πωλεῖται, οὐτε ἀγοράζεται μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς, παρὰ μόνον μὲ αἷμα καὶ μὲ θάνατον καὶ τοῦ ἐλενταίου Σουλιώτου θέλεις τὸ Σοῦλι; Ἐλὰ νὰ τὸ πάρῃς. Οἱ Σουλιώτες μεγάλοι καὶ μικροὶ».

Ἄμα ὁ πασὰς πῆρε τοὐτὴν ἀπόκρισιν, ἔβαλε μπροστὰ τὴς διαβολίης. Μετὰ τὸ Φῶτον, καπετανίους μέσσα στὸ Σοῦλι, διηγετοῦν ὅτι τὸ Τζιμὴς Ζέρβας. Αὐτὸς εἶχε φίλον ἕναν Ἀρβανίτη ἀρχηγόν, τὸ Μέτσο Μπόνον. Ὁ Ἀλῆς τὸν φώναξε καὶ τὸν ἔστειλε στὸ Ζέρβα νὰ τοῦ πῇ πὺς δὲς παρὰ δὲς θέλε ἔχει στὴ στιγμὴ καὶ δόξες καὶ τιμὲς καὶ τόπο δικό του, νὰ τὸν ἐλθῇ κ' αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του κ' οἱ κληρονόμοι του — φτάνει νάφειν ἀπ' τὸ Σοῦλι, μ' ὅλη τὴ φαμίλια του. Ὁ Ζέρβας δέχτηκε νύχτα τὸ Μπόνον στὸ σπίτι του, τὸν ἀκούσε κ' ἔγραψε στὸν πασά:

«Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπην ποὺ εἶχε γιὰ τὸν ἕνα μόνον τὸ πουγγιά σου πού μοῦ γράφεις μὲ τὸ Μέτσο νὰ μοῦ στείλῃς νὰ μὴ μοῦ τὰ στείλῃς γιὰ τὸν ἕνα μόνον τὸ μετρητὸν καὶ δὲν ξέρω τί νὰ τὰ κάνω, μόνον κ' ἂν ἤξερα πάλι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ σοῦ δίνω οὔτε ἕνα λιθαρί ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς πατρίδος μου καὶ ὅχι νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Σοῦλι γιὰ τὰ πουγγιά σου, καθὼς ὅπου φαντάζεσαι τιμὲς καὶ δόξες πού μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ μοῦ δῇς, δὲν μοῦ χρειάζονται, γιὰ τὴν ἐμὴν πλοῦτον, δόξες καὶ τιμὲς εἶνε τὰ βράχια μου, ὅπου μ' ἐκείνα φυλάω τὴν πατρίδα μου καὶ τιμῶ τὸ ὄνομα τοῦ Σουλιώτου καὶ ἀπαθανατίζω καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα — Τζιμὴς Ζέρβας».

Ἄμα καὶ σὲ τοῦτα δὲν μπόρεσε νὰ πετύχῃ ὁ πασὰς, πῆρε ἄλλο δρόμον — νὰ βάλῃ σὲ κείραντ τοὺς ἀρχηγούς μὲ τὸ φίλτρο καὶ τὴν τρομάρα. Οἱ Σουλιώτες εἶχαν ἔξῃ δμηροὺς στὸ Ντέλβιν, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιζαν συμμαχίαν μὲ τὸν πασά του κατὰ τὸ Ἀλῆ. Ὅταν αὐτὸς τὸν κυρίεψε μὲ προδοσίαν ἔπιασε τοὺς δμηροὺς καὶ κοίποκεφάλιασε στὴ στιγμὴ τοὺς τέσσαρους. Κράτησε μόνον ἕνα ζωντανόν, τὸ Γιώργη Τζαβέλλα, τὸν ἀδερφόν τοῦ

Φῶτου καὶ τὸ γιόν τοῦ Δήμου Δράκου καὶ τοὺς ἔρριψε σὲ μικρὴ φυλακὴ, στὸ νησάκι, στὰ Γιάννενα, ἐκεῖ ποῦχε καὶ τοὺς ἄλλους εἰκοσιτρεῖς Σουλιώτες. Τὸν ἴδιον καιρὸν ἔβαλε μὲ τὸν ποτὸν Ἀρβανίτη Χασάν Τσαπάρη, π' ἀγαποῦσε τοὺς Σουλιώτες, νὰ τὸν παρακαλῇ γιὰ τὸ κεφάλι τοῦ Γιώργη Τζαβέλλα καὶ τοῦ Δράκου καὶ νὰ τοὺς δῇν ρητὲς ὑποσχέσεις πὺς θὰ καταφέρναι τοὺς Σουλιώτες νὰ τοὺς παραδώσουν τὸ Σοῦλι. Αὐτὰ ὅλα εἶχαν τὸ Φῶτον στὴν πλὴν μεγάλην ταραχὴν. Μὰ ἡ Χαΐδω ἀγρυπνῶν στεκότανε πλάι του. Μία νύχτα π' ἀνταμώθηκαν, ὅπως πάντα, στὴν ρεματιά, τοῦπε, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὴν καὶ τὴν φιλίαν:

— Ἐνας τρόπος εἶνε νὰ γλυτώσουμε τὸ Γιώργη καὶ τὸ γιόν τοῦ Δράκου: τὸ ντουφέκι. Πρέπει νὰ βαστάξουμε γερὰ τὸν πόλεμον. Ἐστὶν δὲ γλυτῶσες κ' ἐσύ; Ὅσο μᾶς φοβάται ὁ πασὰς δὲ θὰ τοὺς ἀγγίξῃ; ἄμα κιότῃς θὰ τοὺς χαλάσῃ!

Καὶ τὸν ὥρκιζε νὰ γράψῃ στὸν Τσαπάρη πὺς τὸ Σοῦλι δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μεσίτες. Τὸ πρῶτον βρῆκαν μαζὺ τὸν γιόν τοῦ Δράκου:

— Πρέπει ν' ἀποφασίσῃς τὸ πῶς εἶναι, τοῦ εἶπε, γιὰ τὸ Σοῦλι. Πὺς τὸ κάμω, ὁ μακαρίτης ὁ Λάμπος, ὁ Τζαβέλλας μὲ τὸ Φῶτον. Τὸ μάτι τοῦ καπετανίου δὲν κρυβεῖ.

— Θὰ τὸ κάνω χαλάλι, ὅπως ἀπολογηθῇ καὶ σταθερὴ φωνή, γιὰ τὴν πατρίδα.

Καὶ σὲ λίγο φτιάσανε μαζὺ τὸ γράμμα:

«Πρὸς ἐσένα Χασάν - Ἀλῆ πασά σὲ χαιρετοῦμε. Ἐμῶν μὲν πᾶσι μεσιτεῖν διὰ τοὺς συμπολίτας μας εἰς τὸν βεζύρην διὰ καλὸν μας ἔμεις δὲν σοῦ γνωρίζομεν καμμίαν κωλύσιν δι' αὐτό, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν σου, ἀπὸ τῶν κρατοῦσιν ὁ τύραννος τῶν ζωντανῶν πού ἀναφυλλήτα κ' οἱ ἄντρες ἀκούγαν τὴν δέσιν σκουνοφύλοι κ' ἄλλοις τοῦ δεισποτικῆ. Καὶ πρὶν τὰ πλῆθη προλάβουν νὰ σκορπίσῃς, φώναξε:

Τὴν ἄλλην μέραν συνάχθηκε ὁ λαὸς στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀλῆ Γιώργη, στὸ μνημόσυνο πού κάνανε γιὰ τὴν ψυχὴ αὐτῶν πού κρατοῦσε ὁ τύραννος τῶν ζωντανῶν πού ἀναφυλλήτα κ' οἱ ἄντρες ἀκούγαν τὴν δέσιν σκουνοφύλοι κ' ἄλλοις τοῦ δεισποτικῆ. Καὶ πρὶν τὰ πλῆθη προλάβουν νὰ σκορπίσῃς, φώναξε:

— Ἀδέρφια: Μικροὶ καὶ μεγάλοι πιᾶστε τ' ἄσπρα κ' ἄς τρέξουμε ὅλοι μὲ μίαν ψυχὴν, νὰ ἐκδικηθῶμε τ' ἄσπρα μας ἀδέρφια, πού θυσιάστηκαν γιὰ τὴν πατρίδα: τὰ κορμιά τους ἀνέ-

φάλα, εἶνε ριγμένα στὴς στράτες, στὰ Γιάννενα καὶ στὴν αὐλὴ τοῦ πασά καὶ τὰ τρῶνε τὰ σκυλιά: ἡ ψυχὴν τους ὅμως στέκονται ἀπὸ πάνω μας καὶ καρτεροῦν ἀπὸ μᾶς νὰ τὴς εὐχαριστήσουμε καὶ νὰ πάνε εὐχαριστημένες στὸν παράδεισον ὅς κάνομε λοιπόν, τὸ χρέος μας, ἂν εἴμαστε ἀδέρφια τους.

Τρικυμία σηκώθηκε ἀνάμεσα στὰ παλληκάρια. Ἀδράξανε τὰ ντουφέκια καὶ τὰ σπαθιά:

— Ὅρκισθε ἀδέρφια, φώναξε ἡ Χαΐδω, μπαίνοντας στὴ μέση, πὺς θὰ πάρουμε σήμερον τὸ αἷμα πίσω!

Κ' ἀφοῦ τοὺς ὥρκισε χύθηκε σὰ λάμια, μπροστὰ κατὰ τοὺς πύργους τῶν Ἀρβανιτῶν. Ἀναψ' ὁ τόπος ἀπ' τὸ ντουφέκι. Ἐφτασε στιγμὴ πού κανένας πιά δὲν ἔβλεπε τίποτα μπροστὰ τοῦ ἀπ' τοὺς καπνούς. Μέσα στὸ νύμφον ἄστραφτε κάπου-κάπου τὸ σπαθί τῆς Χαΐδω, τρομάρα τῶν Ἀρβανιτῶν. Ἐκατὸν ἑφτά νεκροὺς εἶχανε κείνη τὴν ἡμέραν κ' ἀπ' τοὺς Σουλιώτες εἶχανε πέσει μόνον τρεῖς κ' ἑφτά λαβωμένοι. Μὲ τὴν νύχταν κατὰ κατὰ ὁ πόλεμος. Ἡ ἑλπίδα πῆρε νὰ φερῶν τὴν ψυχὴ τῆς Χαΐδω. Γεμάτη χαρὰ ξαναβρῆκε τὸ Φῶτον, κάτω ἀπ' τὰ ψηλά πλατάνια τῆς ρεματίας. Στρώσανε τὴς κάπες τους ἑσπλώθηκανε πλάι-πλάι, μὲ τὸ αἷμα τους ἀναμένο ἄμα, γυριμένο ἀπὸ τὸ μεθύσι τῆς μάχης, μὲ τὴν αἰσθητικὴν ἀκονισμένην στὸ φοβερὸν ἀκόνι τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ θανάτου. Τὴν πῆρε στὴ δυνατὴ ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε μὲ τ' ἀσάλευτον μπράτσον του. Καὶ σὲ λίγο τὸ μούρμουρον τοῦ νεροῦ πότε σκέπαζε καὶ πότε ἀφῆνε ν' ἀκούγονται, τὰ τρυφερά τους ἀναστενάγματα.

Οἱ Σουλιώτες ὅμως εἶχανε σὲ λίγο ν' ἀντικρύσουνε μεγάλον κατατρεγμὸν τῆς τύχης. Ἡ σοδεῖα, κακὴ ἀπὸ τὴ φύτριν τῆς, εἶχε γίνῃ ἄκόμα χειρότερη ἀπὸ τὸν πόλεμον. Καὶ στάρει καὶ καλαμπόκι, γενικὰ ἡ τροφὴ ἔλειπε ὁλόκληρη ἀπ' τὰ χωριά. Ἐλεῖψαν ἄκόμα καὶ τὰ μπαρουτῶλα. Κ' οἱ πολεμῶντες ἄντρες ἀρχίσανε νὰ περπατῶνε συλλογισμένοι, γεμάτοι ἀγωνία.

Βρέθηκε, τοῦτο τὸν καιρὸ, στὸ Σοῦλι ὁ Χριστόφορος Περραιβός, ἀνθρωπὸς σοφός, πατριώτης ὡς τὸ μεδοῦλι, μὲ ξένες γλώσσες καὶ μὲ πολλὰ καὶ σπουδαῖες γνωριμίες στὴν Εὐρώπῃ. Οἱ ἀρχηγοὶ ἀποφασίσανε νὰ τὸν στείλουνε στὴ Γαλλίαν, νὰ τῆς γυρῇ βοήθεια. Στὴν ἐξουσία τότες, ὑπατος, ἦταν ὁ Μποναπάρτης. Κ' ὁ Κοραῖς, ὁ δασκαλὸς τοῦ Ἐθνικοῦ, ἀπὸ τοὺς πρώτους φίλους του. Ὁ Περραιβὸς ἔφυγε πρόθυμος γιὰ τὸ Παρίσι, ἀντάμωσε τὸν Κοραῖ, πέσανε στὰ πόδια τοῦ Ναπολέονος καὶ καταφέρνανε νὰ τοὺς στείλῃ ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν μὴ φρεγάδα Γαλλικὴ, γεμάτη τροφὴ καὶ μπαρουτῶλα. Μὰ κ' αὐτὰ, σιγά-σιγά, ἐξοδεύτηκαν. Κ' ὁ γιόν τοῦ Ἀλῆ πασά, ὁ Βελῆς, πού τὸν εἶχε στείλῃ μὲ στρατὸ, ἔσφιγγε τώρα, ὅσο μπορούσε περισσότερο, τὸν ἀποκλεισμό. Οἱ ἀρχηγοὶ κάμαν συμβούλιον μεγάλο νὰ ἰδοῦν πὺς θὰ τὰ βγάζανε πέρα τοῦτῃ τῇ φορᾷ. Ἀποφασίσανε νὰ στείλουνε τὴς πλεονεξίας γυναῖκες, γέροντας καὶ παιδιά, ὅσο μπορούσανε περισσότερα περὶ τὰ στόματα στὰ ἑρπύλαια. Μὲ ἀπαργμὸν χωρίστηκε ἡ Χαΐδω τὴν μέραν τῆς, πού κινδύνευε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας κ' ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ κ' αὐτὴ. Μερικοὶ ἀρματωμένοι βίβανε στὴ μέση κάμποσον τέτοιον κόσμον καὶ κάμαν ἔξοδο, μὴ νύχταν, κατὰ τὴν Πάργαν. Κ' ἀπὸ καὶ μὲ τὰ καϊκια στείλανε αὐτὸν τὸν κόσμον στὴν Κέρκυραν καὶ στὴ Ζάκυνθον. Ὁσὸς, μ' ὅλη τὴν οἰκονομίαν πού γινότανε, τὰ ἐρῶδια σωθῆκαν. Τὰ λίγα τους ἀλατισμένα κρέατα εἶ-

χανε βρωμίσει, τὰ ἀλεύρια ποῦχανε μοιρασθῇ ἀδερφικά, βρωσόντανε στὸ τέλος. Ἐναν δολοφονικὸν χρόνον βαστοῦσε ἡ στενὴ πολιορκία. Καὶ τώρα ὁ Βελῆς σήκωσε κ' ἄλλους πύργους, σ' ὅλα τὰ περάσματα τοῦ βουνοῦ, πού μέναν ἄκόμα λεύτερα. Οἱ ἀνθρώποι ἀρχίσανε νὰ τρῶνε χορτάρια, βελανίδια, φλοῦδες ἀπ' τὰ δέντρα. Γεμίζανε τὰ καζάνια χόρτα καὶ ρίχνανε σὲ κάθε καζάνι λίγες φουχτες ἀλευρί. Αὐτὸς ὁ κυλὸς ἦταν ἡ μοναχὴ τροφὴ τους. Κ' ὁ πόλεμος ἀδιάκοπος στὰ βράχια καὶ στὰ φαράγγια, μέρα καὶ νύχταν μὲ κρύα, μὲ βροχές καὶ μὲ χιόνια.

Εἶχανε σορῶσει εἶχανε λυῶσει στὰ πόδια τους. Φτάσανε σὲ τέτοιον σημειὸ ἀδυναμίας, ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν, πού δὲν τοὺς γινώριζαν παρὰ μόνον οἱ φίλοι: τὰ κορμιά τους γίναν στενὰ, ἔβαν, τὰ πρόσωπα κατὰμαυρα, τὰ μάτια ἄγρια καὶ μόλις πού τοὺς κρατοῦσανε τὰ ποδάρια τους. Μέσα ὅμως σ' αὐτὰ τὰ σκέλεθρα ἀσύγκριτη μεγαλοψυχία φυσοῦσε καὶ μίσος γιὰ τὸν ἐχθρόν. Κ' ἄλλος λόγος δὲν ἀκούγοντανε παρὰ ἑλευθερίαν ἢ θάνατον.

Ἐμπαινε φθινόπωρον. Ὁ καιρὸς ἔσφιγγε, βροχές, κρύα, μεγαλύτερη ἀνάγκη γιὰ τροφὴν, ὁ ἀποκλεισμός πὺς στενός. Ἀποφασίσανε καινούργια ἔξοδο. Μία νύχταν φοβερὴ μ' ἀστραπόβρονταν καὶ νεροποντὴν, ροβόλησαν ἀπ' τὸ βουνό, ἀπὸ μονο-

πάτια πού δὲν τὰ ξερανε οἱ Ἀρβανιτῶδες, ἀπὸ γδοστράτες κρυφές, πεντακόσιοι ἄντρες καὶ ἑκατὸν ἐβδόμηταν γυναῖκες καὶ μπόρεσαν νὰ περάσουνε στὴν Πάργαν. Οἱ Παργινὸι τοὺς δεχτήκαν μὲ μεγάλαν συγκίνησιν κ' ἀδερφικὴν στοργήν. Ἄλλοι τοὺς δίνανε τὰ τρόφιμα στὴν μισὴ τιμὴν κ' ἄλλοι τοὺς τὰ χαρίζανε. Διαλέσανε πάλι νύχταν σκοτεινὴν γιὰ τὸ γυρισμό. Εἶχανε βάλῃ μπροστὰ ἑκατὸ ἀρματωμένα παλληκάρια, μὲ φόρτωμα στοὺς ὤμους ἀλαφρότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ τύχη τοὺς ἐνόησε, φτάσανε στὸ βουνὸ χωρὶς κακὰ συναπαντήματα γιὰ νὰ δώσουνε πάλι λίγη ζωὴν κ' ἐλπίδα στοὺς ἐξαντλημένους πολεμιστάς. Τώρα βρῆκε τὴν στιγμὴν ὁ Ἀλῆς νὰ βάλῃ μπροστὰ τὰ μεγάλα του σατανικά μέσα.

Ἦθελε ν' ἀποστῇ τὸ Σοῦλι χωρὶς κεφάλι, νὰ στερήσῃ τὰ παλληκάρια ἀπὸ ἀρχηγούς: Ἀποφάσισε νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν παλιὰ ἀντιπάθειαν τῶν Τζαβέλλων καὶ Μποναπάρτων. Φώναξε στὰ Γιάννενα τὸ γιόν τοῦ Γιώργη Μπασαρή, τὸν Κίτσο. Αὐτὸν ἐξορίζε ἀπ' τὴν φάραν, τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν φοβότανε. Ἦξερε πὺς ὁ Κίτσος ἤθελε νὰ ξαναγυρῇ στὸ Σοῦλι-εἶδαμε πὺς ἡ φάρα τοῦ εἶχε γυρῇ στὸ Βουρναρέλι — καὶ νὰ ξαναπάρῃ τὴν θέσιν πούχε πρὶν τὸ σῶν τοῦ καὶ πέρα. Κ' Ἦξερε ἄκόμα πὺς ἡ παρουσία τοῦ στὸ Σοῦλι, αὐτὴ μόνον, χα θάφτανε γιὰ νὰ θυμώσῃ τὸ Φῶτον Τζαβέλλα καὶ ν' ἀνάγῃ γιὰ καλὰ τὴν παλιὰ ἀντιπάθειαν.

Τὸν φώναξε, λοιπόν, στὰ Γιάννενα, τοῦκάμε μεγάλες περιποιήσεις καὶ τοῦπε, ἀνοίγοντας τὰ τὰ τὴν καρδίαν του, πὺς εἶχανε γίνῃ λάθρ κ' ἀπὸ τὰ δὲς μέρη καὶ σπρόχθησαν τὰ πρῶτα μὰ καὶ καλὴ. Καὶ τὸν ἔστειλε ν' ἀνεβῇ στὸ Σοῦλι μὲ προτάσεις γιὰ εἰρήνην, ἔβαν τὸν Σουλιώτες νὰ ζήσουν ἡσυχά, στὸν τόπον τους, φάει νὰ τοῦ δώσουν ὑπακοήν. Κ' ἔβαν ὅμως βέλβιος, ἀπὸ δὲ καὶ πέρα, γ' αὐτὸ, θὰ τὸν ἀφῆναν νὰ χτίσῃ καὶ στὸ Σοῦλι καὶ νὰ βάλῃ μὴ μικρὴ φρουράν σ' αὐτὸ ἀπὸ δέκα ἄντρες. Ὁ Κίτσος δὲν κατὰλαβε τὴν πλεονεξίαν. Ἀνέβηκε στὸ Σοῦλι, βέλβιος πὺς ὁ Ἀλῆς ἤθελε σοβρὰ τὴν εἰρήνην καὶ πὺς αὐτὸς ἤθελε νὰ προσφέρει στὴ δοκιμασμένην πατρίδα του ὑπηρεσίαν θετικὴν. Οἱ Σουλιώτες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρους κουρασιμένοι ἀπ' τὸν ἄλλον ἀγῶνα καὶ μὴ ἐλπίζοντας ἀπὸ πούθεν νὰ βοηθῇ, δεχτήκαν νὰ συζητήσουν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου ἄρχεται λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορημάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΛΩΡ. ΠΟΛΙΤ. 14Α.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

Π

ΑΡΑΚΑΛΩ, μου επιτρέπετε;

Ο άγνωστος, χωρίς να περιμένη την απάντησή εκείνου που καθόταν στον πάγκο του δημοσίου πάρκου, κάθισε δίπλα του, άναψε με νευρική κούραση ένα τσιγάρο και άρχισε να κινείται τα φύλλα των αντίκρουστων δένδρων. Ο άλλος, του έριξε μια έρευνήτική ματιά και δυσχερατισμένος από το χαλδούν την ήσυχία του, τράβηξε στην άκρη του καθίσματος, έβγαλε το ένα πόδι πάνω στ' άλλο και γούλιε ένα τυπικό: «Ελεύθερα!»

Κι οι δυο τους όσotό φαινότουσαν ότι δεν ενδιαφερόντουσαν για την όμορφιά εκείνης της ανοιξιάτικης βραδιάς, δεν τους συγκινούσε ούτε η γοητευτική μυροδιά των λουλουδιών, ούτε η απόλυτη ήσυχία, ούτε το παράξενο κελάδισμα των πουλιών της νύχτας. Έμεναν καθισμένοι, άμλητοι σ' εκείνο το παγκάκι, άποροφημένοι από τις μελαγχολικές σκέψεις τους.

Αυτό το δράμα όμως του πάρκου δεν ήταν έρημο. Κάθε τόσο περνούσαν από κοντά τους τρυφερά ζευγαράκια, που βάδισαν αγκαλιασμένα και συζητούσαν για τον έρωτά τους, νέες γυναίκες με βαρεία άρώματα που τους κυτάζαν προσεκτικά κι ένα σωρό άνθρωποι που ζητούσαν λίγη δροσιά ή μιά έρωτική περιπέτεια.

Ξαφνικά την ήσυχία τους ήρθε να ταραχτεί μια γυναίκα. Ήταν ένα από εκείνα τα κακομαθημένα

πλάσματα που διανοή για λεφτά, κατινίζον αν άράτηδες και γράφον τους άνδρες στα παλά τους παπούτσια. Στάθηκε κοντά τους, γέλασε προκλητικά και τους ζήτησε ένα τσιγάρο. Προθυμοποιήθηκαν κι οι δυο να της προσφέρουν το πακέτο τους, τινάζοντας από πάνω τους όλη τη νύχτα που τους είχε κυριέψει. Η νέα τους κούταξε πιο προσεκτικά.

— Προτιμώ το νέο! είπε μ' αυθάδεια.

Και πήρε ένα τσιγάρο από το πακέτο του άγνωστου. Έκεινος ευχαριστημένος απ' αυτή την προτίμησή, την παρεκάλεσε να κρατήσει όλο το κοντί.

— Ευχαριστώ, του απάντησε εκείνη. Φαίνεται καλός. Να κάτσω δίπλα σου.

— Αν δεν έχεις τίποτε χειρότερο να κάνεις! Της είπε ο νέος μ' άδιαφορία.

Η γυναίκα κόλλησε δίπλα του κι άρχισε να φλυαρή για ένα σωρό πράγματα δίχως σημασία. Φαινόταν καθαρά ότι προσπαθούσε να τους κάνει ευχάριστη τη συντροφιά της. Θά έλεγε κανείς ότι ήθελε να μείνει κοντά τους για ν' αποφυγή κάποιο κίνδυνο. Κι έτσι μιά την αλήθεια ήταν, γιατί κάθε τόσο έριχνε δεινροστοχίας και φαινόταν ανήσυχη. Ο νέος την περιεργαζόταν δίχως να μιλά.

Έξαφνα σε κάποια στιγμή από το βάθος του δρόμου φάνηκαν δυο άνθρωποι. Ήσαν άστυνομικοί. Μέσα στο φως του φεγγαριού, τα κουμπιά της στολής τους γυάλιζαν και το ρυθμικό βήμα τους τάρανε την ήσυχία της νύχτας. Συστητούσαν ζωηρά και φαίνεται ότι μάλωναν. Όταν έφτασαν κοντά στο παγκάκι χαιρέτησαν και ρώτησαν τους δυο άγνωστους αν είχαν δη μιά νέα να περνάει δω και λίγη ώρα από εκεί πέρα.

— Είπε μιά λωποδύτρια, τους έξηγησαν. Την κυνηγάμε τώρα τρία βράδια, μα κατορθώνει και μας ξεφεύγει.

Η γυναίκα πέρασε το χέρι της με τρυφερότητα στη μέση του νέου και κούνησε πίσω από την πλάτη του. Οι άστυνομικοί που άντελήφθηκαν την κίνησή της μέσα στο σκοτάδι χαμογέλασαν. «Ε, ήξεραν αυτοί από έρωτευμένους. Κάθε νύχτα βλέπουν τόσα τέ ματία τους!»

Ο νέος διάσπασε λίγο πάλιν ν' άπάντησή. Όσοσο ο ήλικιωμένος άνθρωπος πρόλαβε κι' είπε στους άστυνομικούς:

— Όχι, όχι, φαίνεται ότι θα τράβηξε από κανένα άλλο δρόμο. Μισή ώρα δεν έχει περάσει κανείς από δω πέρα. Μά δεν μου λέτε είναι επικίνδυνη λωποδύτρια;

— Ένας σωστός διάβολος. Δεν έχει αφήσει πορτοφόλι για πορτοφόλι! Καθεται κοντά στους διαφόρους κυρίους που ρεμβάζουν στα παγκάκια και τους «εαφρίζει» με τρώπο τις τσέπες τους. Άς είναι, μας συγχωρείτε για την ενόχληση...

Κι' οι άστυνομικοί χαιρέτησαν και χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Η νέα τους κούταξε προσεκτικά.

— Μιά λωποδύτρια, ακούσατε; Μιά λωποδύτρια, είπε κοροϊδευτικά στο νέο ο ήλικιωμένος κύριος.

Ο νέος άνατολίσσε και κούταξε προσεκτικά τη γυναίκα που είχε κολλήσει δίπλα του. Τα χαρακτηριστικά της ταίριαζαν με τις γυναίκες που ζητούσαν οι άστυνομικές.

— Έσύ είσαι; Τη ρώτησε με περιφρόνηση και την έσπρωξε μακριά από κοντά του.

Έκείνη έσκυψε το κεφάλι και είπε για να δικαιολογηθεί:

— Όθλω να ζήσω. Προτιμώ να κλέβω παρά να πουλείμαι στον κάθε ήλιθιο.

Έπειτα σηκώθηκε, ταχτοποίησε το φόρεμά της και τους είπε:

— Ευχαριστώ που με σώσατε από το κρατητήριο. Για σας! Και θέλω να πηγαίνω. Ο νέος όμως την άρπαξε από τα χέρια και την άναγκασε να σταθί.

— Μιά στιγμή, της φώναξε, να δώ αν μου έλκεψες τίποτε.

Κι' άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του. Η γυναίκα δεν πειράχτηκε καθόλου απ' αυτή την προσβολή.

— Μπορώ να πηγαίνω; Τόν ρώτησε μ' απλότητα όταν τον είδε ότι έπαψε να ψάχνεται.

— Δρόμο! της φώναξε πρόστυχα ο νέος. Αυτούμαι μόνο που δε στασα να σε παραδώσω στους άστυνομικούς. Η γυναίκα έντελώς άπαφ' ότ' άρχισε να κλαίει. Δεν μπόρεσε ν' άνθξει στα προσβλητικά λόγια ενός ανθρώπου τον οποίον δεν πειραζε.

— Γιατί μου τρένεις μ' αυτό τον τρόπο; είπε παραπονείται. Σου έλεγα τίποτε; Τό έξω ότι θα ήσουν ευχαριστημένος αν ήμουν μιά γυναίκα του δρόμου. Κρίμα σου χάλασα τα σχέδιά σου! Τι θέ για την έκδολεύσει που μου έκανες;

— Άκούτε, δεσποινίς, επενέβη ο ήλικιωμένος κύριος, στο νέο δεν δρείτετε καμιά ευγνωμοσύνη. Έγώ μίλησα στους άστυνομικούς. Μι στενοχωρείστε λοιπόν από τα λόγια του. Ο φόβος τον κάνει να μη ξέρει τί λέει. Αλήθεια, επιτρέψατέ μου να σας κάνω αυτό το μικρό δώρο.

Ναι, ναι, μη τρομάζεστε. Είναι ένα πορτοφόλι. Το πορτοφόλι μου. Η μάλλον σταθίτε να σας δώσω τα χρήματα που έχει μέσα. Έλάτε, μη διατάζεστε, είναι δικά σας. Αν θέλετε, μάλιστα σύριο το πρωί περάστε από το γραφείο. Να ή διευθύνσις μου.

Η νέα γυναίκα, διαβάζοντας την κάρτα του άγνωστου, έβγαλε με χαρούγη τρόμου και μαριώρσε στη θέσι της.

— Είσαστε!... είπε με πνιγμένη φωνή και σταμάτησε από τη φωνή της.

— Ναι, είμαι ο Ζωρζ Λουσέν, ο εισαγγελέης Ζωρζ Λουσέν.

Η νέα άρχισε να τρέχει σαν έλάφι που το κυνηγούσαν. Όσο για τον άλλο, είχε μείνει μ' ανοιχτό το στόμα. Τόση ώρα λοιπόν καθόταν δίπλα στον διάσημο εισαγγελέα που έτρεμαν ό' οι κακοποιοί της αστυνομίας κι' είχε τη τόσο ανόητες, αυτός, ένας φοιτητής της Σοβώνης. Άλλά τι ήθελε ένας εισαγγελέης τη νύχτα μέσα σ' ένα δημόσιο

κτίριο; Τι ζητούσε; Για να πιάσει κουβέντα με τον Λουσέν αυτόν συστήθηκε.

— Πόλ Λαμπού, του είπε με σεβασμό. Με συγχωρείτε που σας τάρωα με αυτές τις ιστορίες.

— Άκούστε, νέε μου, του απάντησε με καλωσύνη ο Λουσέν, έμ' πρέπει να σας ευχαριστήσω που μου δώσατε την ευκαιρία να γνωρίσω αυτό τον τύπο της γυναίκας. Είναι πολύ σπάνιος στη ζωή. Σας βεβαίω μάλιστα ότι αύριο θα έρθη στο γραφείο μου, αφήφώντας κάθε κίνδυνο. Θά προσπαθήσω να την φέρω στον ίδιο δρόμο. Βέβαια δεν είμαι ιεραπόστολος, αλλά μ' άρέσει να κάνω ένα καλό. Γιατί θα μου πείτε της έδωσα τόσα πολλά λεφτά; Γιατί τ' όνομά της, που σας έφερε πρό δόγλου και το οποίο έσείς θα ξεράσατε άσφαλώς, μου θυμίζει μιά άνικία μου. Αυτή ή Λουσιλ Μαρινν είναι ή κόρη μιάς γυναίκας που έστεila στη φυλακή, χωρίς να ενδιαφερόθ καθόλου για την τύχη του παιδιού της αν και της το είχα υποσχεθί. Στη ζωή, καθώς βλέπετε, συμβαίνουν ένα σωρό παράδοξες συναντήσεις. Όσο τώρα για τη γριζότι τη νύχτα στα δημόσια πάρκα, αυτό δεν είναι δύσκολο να το περυνάμε. Μελετώ τους διαφόρους τύπους των ανθρώπων που περυνάμε κάθε βράδυ από δω πέρα. Κι' αυτές ή παρατηρήσεις μου με βοηθάν πάρα πολύ στη δουλειά μου. Έπειτα είναι τόσο όμορφα εδώ Μπορεί θαυμάσια να ξεκουραστή κανείς και να ρεμβάσει. Μά τώρα είναι ώρα πιά να πηγαίνω. Καληνύχτα σας.

Ο Λαμπού έσφιξε με συγκίνηση το χέρι του διασημόν εισαγγελέως κι' όρα πολύ έμεινε κατόπι σκεπτικός: κι' ευχαριστημένος

παιδί. Τη ζήτησε; Για να πιάσει κουβέντα με τον Λουσέν αυτόν συστήθηκε.

— Πόλ Λαμπού, του είπε με σεβασμό. Με συγχωρείτε που σας τάρωα με αυτές τις ιστορίες.

— Άκούστε, νέε μου, του απάντησε με καλωσύνη ο Λουσέν, έμ' πρέπει να σας ευχαριστήσω που μου δώσατε την ευκαιρία να γνωρίσω αυτό τον τύπο της γυναίκας. Είναι πολύ σπάνιος στη ζωή. Σας βεβαίω μάλιστα ότι αύριο θα έρθη στο γραφείο μου, αφήφώντας κάθε κίνδυνο. Θά προσπαθήσω να την φέρω στον ίδιο δρόμο. Βέβαια δεν είμαι ιεραπόστολος, αλλά μ' άρέσει να κάνω ένα καλό. Γιατί θα μου πείτε της έδωσα τόσα πολλά λεφτά; Γιατί τ' όνομά της, που σας έφερε πρό δόγλου και το οποίο έσείς θα ξεράσατε άσφαλώς, μου θυμίζει μιά άνικία μου. Αυτή ή Λουσιλ Μαρινν είναι ή κόρη μιάς γυναίκας που έστεila στη φυλακή, χωρίς να ενδιαφερόθ καθόλου για την τύχη του παιδιού της αν και της το είχα υποσχεθί. Στη ζωή, καθώς βλέπετε, συμβαίνουν ένα σωρό παράδοξες συναντήσεις. Όσο τώρα για τη γριζότι τη νύχτα στα δημόσια πάρκα, αυτό δεν είναι δύσκολο να το περυνάμε. Μελετώ τους διαφόρους τύπους των ανθρώπων που περυνάμε κάθε βράδυ από δω πέρα. Κι' αυτές ή παρατηρήσεις μου με βοηθάν πάρα πολύ στη δουλειά μου. Έπειτα είναι τόσο όμορφα εδώ Μπορεί θαυμάσια να ξεκουραστή κανείς και να ρεμβάσει. Μά τώρα είναι ώρα πιά να πηγαίνω. Καληνύχτα σας.

Ο Λαμπού έσφιξε με συγκίνηση το χέρι του διασημόν εισαγγελέως κι' όρα πολύ έμεινε κατόπι σκεπτικός: κι' ευχαριστημένος

παιδί. Τη ζήτησε; Για να πιάσει κουβέντα με τον Λουσέν αυτόν συστήθηκε.

— Πόλ Λαμπού, του είπε με σεβασμό. Με συγχωρείτε που σας τάρωα με αυτές τις ιστορίες.

— Άκούστε, νέε μου, του απάντησε με καλωσύνη ο Λουσέν, έμ' πρέπει να σας ευχαριστήσω που μου δώσατε την ευκαιρία να γνωρίσω αυτό τον τύπο της γυναίκας. Είναι πολύ σπάνιος στη ζωή. Σας βεβαίω μάλιστα ότι αύριο θα έρθη στο γραφείο μου, αφήφώντας κάθε κίνδυνο. Θά προσπαθήσω να την φέρω στον ίδιο δρόμο. Βέβαια δεν είμαι ιεραπόστολος, αλλά μ' άρέσει να κάνω ένα καλό. Γιατί θα μου πείτε της έδωσα τόσα πολλά λεφτά; Γιατί τ' όνομά της, που σας έφερε πρό δόγλου και το οποίο έσείς θα ξεράσατε άσφαλώς, μου θυμίζει μιά άνικία μου. Αυτή ή Λουσιλ Μαρινν είναι ή κόρη μιάς γυναίκας που έστεila στη φυλακή, χωρίς να ενδιαφερόθ καθόλου για την τύχη του παιδιού της αν και της το είχα υποσχεθί. Στη ζωή, καθώς βλέπετε, συμβαίνουν ένα σωρό παράδοξες συναντήσεις. Όσο τώρα για τη γριζότι τη νύχτα στα δημόσια πάρκα, αυτό δεν είναι δύσκολο να το περυνάμε. Μελετώ τους διαφόρους τύπους των ανθρώπων που περυνάμε κάθε βράδυ από δω πέρα. Κι' αυτές ή παρατηρήσεις μου με βοηθάν πάρα πολύ στη δουλειά μου. Έπειτα είναι τόσο όμορφα εδώ Μπορεί θαυμάσια να ξεκουραστή κανείς και να ρεμβάσει. Μά τώρα είναι ώρα πιά να πηγαίνω. Καληνύχτα σας.

Ο Λαμπού έσφιξε με συγκίνηση το χέρι του διασημόν εισαγγελέως κι' όρα πολύ έμεινε κατόπι σκεπτικός: κι' ευχαριστημένος

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

Σ α λ ό ν σ ό ρ Σ ό ν, 30 Ιουνίου.

Άγαπημένη μου,

Βρίσκομαι σε μιά άπαισία πόλι και είμαι μονάχος μέσα σ' ένα άθλιο πανδοχείο. Έξω φυσάει άνεμος τρομερός που ξηραίνει τα πάντα και άνηχει στους μεγάλους διαδρόμους, σαν μιά άγρια άρμονία.

Για να παρηγορηθώ απ' αυτή τη μανία της φύσεως σάς γράφω και χαίρομαι που σκέπτομαι πώς θα περάσετε και σεις παρόμοιες μέρες με το ταξίδι σας.

Μέσα στην έκκλησία του Σαιν Βενσέν είδα μιά όμορφη δεσποινίδα που έκανε μετάνοιες. Έτσι δεν τα λέτε αυτά τα σκυψίματα που κάνουν μπροστά στις άγιες εικόνες; Κοντά της στεκόταν ή μητέρα της και την έπιτρούσε με μεγάλη προσοχή. Καθώς έκρατούσα σημειώσεις για τις Βυζαντινές εικόνες του ναού, άναρωτιόμουν τι νάχε κάμει άρα γε ή νέα αυτή, ώστε να υποβάλλεται σε ένα τέτοιο κοφρεμάσια!

Θά ήταν σπουδαίο ίσως το παράπτωμά της. Μήπως γίνετε και σεις θύρσκα, όπως συνηθίζεται τώρα στο Παρίσι; Κι' όμως είναι κρίμα που έδωσαν σ' αυτό το ώραίο πράγμα που λέγεται πίστις μιά τόσο γελιά μορφή. Άν βλέπατε πόση εύλβεια βασιλεύει στην Ιταλία θά με καταλαβαίνατε. Άλλά πιστεύω πώς θα την έπισκεφτήτε και θά με θαυμάσετε.

Πέρασα όλο μου σκεδόν τον χειμώνα μελετώντας τη μυθολογία σε παλαιά συγγράμματα λατινικά και έλληνικά. Αυτό με διασκέδαζε πολύ κι' αν ποτέ σας έλθη ή επίθυμία να μάθετε τίποτε σχετικά ζητήστε μου να σας υποδείξω ώρισμένα βιβλία που θά σας κατατοπίσουν και θά σας κάνουν σοφή σαν κι' έμένα.

Πέστε μου πώς περνάτε τον καρόν σας; Ήθελα πολύ να το έμαθαινα. Βάζω στρίχνη πώς θά καταλήξετε να γράψετε κανένα βιβλίο, όπως κάνουν ή περισσότερες γυναίκες στη Γαλλία. Λίγη φαντασία, λίγη καρδιά ενίοτε, λίγη υποκρισία, λίγη εύλβεια και γίνεται κανείς συγγραφέας. Ο Θεός να σας φωνέει απ' αυτό!

Σας άποχαίρω. Φυσάει πάντα άνεμος δυνατός. Αν θέλετε να με κάμνε ευτυχισμένον γράψτε μου στο Άβινόν: Πόστ-ρεσάντε

ΠΡΟΣΠΕΡ

Α βιν έ ό ν 20 Ι ο υ λ ί ο υ

Φιλάτη μου,

Το γράμμα σας έφθασε σε μιά στιγμή που ήμουν πολύ λυπημένος για τον θάνατο του Δουκός της Όρλεάνης και μου έδωσε λίγη παρηγοριά...

Βλέπω όσotό με λυπή μου ότι ή κοκετταρία σας όλο και αύξάνει. Πάντος σας ευχαριστώ για τις προσευχές σας αν δεν είναι κι' αυτές κοκετταρία και τίποτε περισσότερο.

Αυτούμαι πολύ που διαβίχτε μετάφρασι Όμηρου. Θά έπροτιμούσα να διαβάσετε Έλληνική γραμματική που στην αρχή θά σας φαινόταν πολύ βαρετή, μα όστερα θά σας βοηθούσε να καταλάβετε τον πλούτο της Έλληνικής γλώσσας. Και τότε θά σας έρχόταν ή δι-

πύση μου.

Όταν κι' έκεινος όμως σηκώθηκε να φύγη είδε ότι του έλειπε το ρολόι του, το πορτοφόλι του, τα πάντα. Το μυαλό του πήγε άμέσως στη νέα. Αιτέ ή λωποδύτριας είχε τόσο επικίνδυνες. Ναι του είχαν πάρει όλη την περιουσία του. Τώρα θά ήταν άποχαμένος να καταφύγη στην άστυνομία. Σκέφτηκε όμως πρώτα να διηγηθί το πάθημά του στον Λουσέν. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του όταν στο πρόσσωπο του εισαγγελέως, δεν άνεγνώρισε τον Λουσέν!

Τότε κατάλαβε ότι είχε πέσει θύμα ενός ξυπνου λωποδύτη, ο όποιος κατάφερε να «εαφρίξει» τα θύματά του κάνοντας τον σοβαρό και άστοργό κύριο και προσαρμόζόμενος στις περιστάσεις. Και μη ξέροντας τι να κάνει υπέβαλε μιά μήνυση... επί υπεξαίρεσις και λοιπά.

Μά από τότε δεν ξαναπάτησε τη νύχτα σε δημόσιο πάρκο. Είχε τόσο φοβήθ, ώστε και τον διευθυντή της άστυνομίας αν έβλεπε θά τον έπαινε για σεσημασμένο λωποδύτη. Συμβαίνουν τόσα άπρόοπτα στα παγκάκια των δημόσιων κήπων.

Μά τι τα θέλετε, δεν ξέχασε ποτέ την καλωσύνη του-Εισαγγελέως-ο οποίος δεν του έλεγε άκόμη και το σαρκαστικό.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΟΥΛΙΕ

Αγαπημένη μου,

Όταν κι' έκεινος όμως σηκώθηκε να φύγη είδε ότι του έλειπε το ρολόι του, το πορτοφόλι του, τα πάντα. Το μυαλό του πήγε άμέσως στη νέα. Αιτέ ή λωποδύτριας είχε τόσο επικίνδυνες. Ναι του είχαν πάρει όλη την περιουσία του. Τώρα θά ήταν άποχαμένος να καταφύγη στην άστυνομία. Σκέφτηκε όμως πρώτα να διηγηθί το πάθημά του στον Λουσέν. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του όταν στο πρόσσωπο του εισαγγελέως, δεν άνεγνώρισε τον Λουσέν!

Τότε κατάλαβε ότι είχε πέσει θύμα ενός ξυπνου λωποδύτη, ο όποιος κατάφερε να «εαφρίξει» τα θύματά του κάνοντας τον σοβαρό και άστοργό κύριο και προσαρμόζόμενος στις περιστάσεις. Και μη ξέροντας τι να κάνει υπέβαλε μιά μήνυση... επί υπεξαίρεσις και λοιπά.

Μά από τότε δεν ξαναπάτησε τη νύχτα σε δημόσιο πάρκο. Είχε τόσο φοβήθ, ώστε και τον διευθυντή της άστυνομίας αν έβλεπε θά τον έπαινε για σεσημασμένο λωποδύτη. Συμβαίνουν τόσα άπρόοπτα στα παγκάκια των δημόσιων κήπων.

Μά τι τα θέλετε, δεν ξέχασε ποτέ την καλωσύνη του-Εισαγγελέως-ο οποίος δεν του έλεγε άκόμη και το σαρκαστικό.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΟΥΛΙΕ

άθεσις να μελετήσετε σοβαρά τα Έλληνικά και θά έβλέπατε πόσα ώραία πράγματα θά είχατε να διαβάσετε και πώς θά έπαυατε ν' άσολήσθε μόνον με τις τουαλέτες σας. Όλα είναι όμορφα μέσα στον Όμηρο, και τα έπιθετα έχουν μιά άκρίβεια θαυμαστή.

Θυμάμαι πώς κάποτε είδα να λήη την θάλασσα πορφυρένια και το βόρκα υπεβολή, μα πηγαίνοντας στους Δελφούς ένα λιοβασίλειο, είδα πράγματι τη θάλασσα πορφυρένια και τότε κατάλαβα πώς δεν έλεγε καμιά υπεβολή ο Όμηρος. Ήταν μεγάλος ζωγράφος ο τυφλός Έλληνας ποιητής!

Τα τελευταία λόγια από το γράμμα σας είναι για μένα αινίγματα. Μου λένε πώς δεν θά μου ξαναγράψετε και δεν ξέρω διόλου τι σας έκαμα για να άξίζω μιά τέτοια τιμωρία. Γιατί παίζετε τόσο με το αίσθημά μου;

Χαίρετε. Περιμένω γράμμα σας που ν' άναίρη όσα μου γράψατε ως τώρα πικρά κι' άσχημα.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Π α ρ ί σ ι 27 Α υ γ ο ύ σ τ ο υ

Λατρευτή μου,

Το γράμμα σας ήταν κάπως λιγώτερο άγριο από τ' άλλα. Τι κοίμα να μή το λάβω κει κάτω που ήμουν! Θά χαϊνόμουνά τόσο μαθαίνοντας ότι άρχίσατε να μελετάτε Έλληνικά. Για να σας ευχαριστήσω κι' εγώ θά σας πω πώς λέει ο Όμηρος την γυναίκα που έχει ώραία και πικρά μαλλιά σαν κι' εσάς. Την λέει «ε π λ ο κ α μ ο».

Αυτούμαι πολύ που θά πάτε τόσο άργά στην Ιταλία, γιατί κινδυνεύετε να βρjητε εκεί βροχές και να μη θαυμάσετε τον ώραίο οερανό της Νεαπόλεως, ούτε να φάτε φρούτα.

Στο γυρισμό απ' το ταξίδι μου μου συνέβη ένα περίεργο έπεισόδιο. Καθώς έτοιμαζόμουνά ν' άνεβώ στο λεωφορείο, με το όποιο θά ταξίδευα παρουσάστηκαν δυο κυρίες και, ούτε λίγο ούτε πολύ, μου έμπιστευήσαν μιά νέα κάρτα που έπρόκειτο

να κάρη το ταξίδι μόνη της και με παρακάλεσαν να την αναλάβω από την προστασία μου.

Αυτό δεν μου ήταν διόλου ευχάριστο, γιατί κατάλαβα άμέσως πώς θά έπρεπε να μ'ήν κατινίσω σ' όλο το δρόμο. Όλοσούποτε, δέχτηκα και προσάχθησα να είμαι όσο μπορούσα ευγενής και δειλιτικός με την προστατευμένη μου, που ήταν μιά πολύ όμορφη γυναίκα και μιλούσε με μεγάλο ένθουσιασμό για την άθανασία της ψυχής!

Η τριάντα πρώτες ώρες έπέρασαν άρετά καλά και ευχάριστα, αλλά τις επόλοιπες 24 είχαμε συνδυάσει δυο άμλητα νέους κι' έτσι εφθάσαμε βουβόι στο Παρίσι. Εκεί ή κερή, χωρίς μ' ευχαρίστησε θερμά για τη συντροφιά μου, για τις περιποιήσεις μου και μου είπε πώς ήταν πολύ ευτυχής που είχε ταξιδεύσει μ' έναν τόσο διαίστηον άνθρωπο όπως ήμουν εγώ! (Επαναλαμβάνω άκριβώς τα λόγια της).

Όστε είμαι διάσημος; Μά που είχα μάθει πως ήμουν Μυστηριώ!

Εξεφύθηκα άμέσως να τα γράψω όλα αυτά σε σας που έχετε τόσο καλή ιδέα για μένα. Και σας γράφω και κάτι άλλο: Το φημιώπορο θά άρχισω να γράφω ένα ήθικολογιστικό βιβλίο.

Σας άφίνο και περιμένω πάντα τα γλυκά λόγια που μου έχετε υποσχεθί.

Θυμάστε πόσο θαυμάσατε το βιβλίο μου με τις ερωτές από τις άντικτες της συλλογής μου; Αλλοίμονο! Έχασα τις προάλλες την ωραιότερη απ' αυτές καθώς προσπαθούσα να βοηθήσω ένα μεθυσμένο να γυρίση στο σπίτι του. Αυτό θά τη κι' άλλη κανείς καλό.

Να με λυπάσθε, καλή μου φίλη.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Αγαπημένη μου,

Όταν κι' έκεινος όμως σηκώθηκε να φύγη είδε ότι του έλειπε το ρολόι του, το πορτοφόλι του, τα πάντα. Το μυαλό του πήγε άμέσως στη νέα. Αιτέ ή λωποδύτριας είχε τόσο επικίνδυνες. Ναι του είχαν πάρει όλη την περιουσία του. Τώρα θά ήταν άποχαμένος να καταφύγη στην άστυνομία. Σκέφτηκε όμως πρώτα να διηγηθί το πάθημά του στον Λουσέν. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του όταν στο πρόσσωπο του εισαγγελέως, δεν άνεγνώρισε τον Λουσέν!

Τότε κατάλαβε ότι είχε πέσει θύμα ενός ξυπνου λωποδύτη, ο όποιος κατάφερε να «εαφρίξει» τα θύματά του κάνοντας τον σοβαρό και άστοργό κύριο και προσαρμόζόμενος στις περιστάσεις. Και μη ξέροντας τι να κάνει υπέβαλε μιά μήνυση... επί υπεξαίρεσις και λοιπά.

Μά από τότε δεν ξαναπάτησε τη νύχτα σε δημόσιο πάρκο. Είχε τόσο φοβήθ, ώστε και τον διευθυντή της άστυνομίας αν έβλεπε θά τον έπαινε για σεσημασμένο λωποδύτη. Συμβαίνουν τόσα άπρόοπτα στα παγκάκια των δημόσιων κήπων.

Μά τι τα θέλετε, δεν ξέχασε ποτέ την καλωσύνη του-Εισαγγελέως-ο οποίος δεν του έλεγε άκόμη και το σαρκαστικό.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΟΥΛΙΕ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Λουσίλ είχε πιά άπελπιστή, είχε κουρασθή να ζή μέσα σ' αυτή την άβάσταχτη φτώχεια, να κάνει κάθε μέρα ένα σωρό γελοίες μικροδουλειές, ν' αγοράζει τα πιάτα φτηνά, πράγματα και να προσπαθή να κρατάει μ' αξιοπρέπεια το ρόλο της οικοδέσποινας μ' ένα άδειαν τορτοφί. Θεέ μου! Τι άχαρη ζωή, τί τρομακτική μονοτονία!

— Οι καλλιτέχνες δεν πρέπει να παντρεύονται! είπε μία μέρα στο σύζυγό της τόν Γκυ. — Μην άπελπίσσαι, άγάπη μου, της είπε εκείνος. Θα 'ρθούν και πιά καλές ημέρες.

— Έγιναστε πέντε χρόνια παντρεμένοι, Γκυ, και δεν είδαμε ούτε μία μέρα ευτυχισμένη ως τώρα.

— Ναί, μικρούλα μου, αλλά κάμε ύπομονή. Δεν είναι δυνατόν, θά γυρτήσει και τί δική μας πόρτα ή τύχη.

Η Λουσίλ μετάνιωνε τότε για τή σκληρά της λόγια και τ'άβραζε με τον έαυτό της. Πώς τόληψε ν' άμφιβάλλη για τόν Γκυ! Ήταν τόσο δυστυχισμένος κι' αυτός να βλέπει τή φτώχεια του ταμπλώ, πού κανείς δεν ήθελε νά τ' αγοράση, και τή θωρακία εκείνα έξωφύλλα για περιδικά πού ζωγραφίζε και πού δεν άβρεαν ώστόσο στους εκδότας, νά κινούν πεταγμένα σε μία γωνιά της κάμαράς των.

Μολαταύτα, ο Γκυ δεν άχανε τις ελπίδες του. Μονον τή δική τ' έδινε αόριστα...

Ενιωθε πώς ή άγάπη τους λιγόστευε.

Όταν δέχτηκε νά παντρευτή τόν Γκυ, μία ήλιολουσμένη άνοιξη άύτη μέρα, νόμιζε πώς ή άγάπη δεν ήταν παρά μόνον ευτυχία και χαρά. Και τώρα;

Η Λουσίλ άναστενάξε.

— Λουσίλ, γλυκειά μου, της είπε ο Γκυ, δεν πρέπει νά χάνεις τή θάρρος σου, γιατί τότε θά χάσω κι' εγώ τή δική σου!

Η Λουσίλ τινίχτηκε άνήσυχη. Ποτέ του, ως τήν ήμέρα αυτή, δεν είχε μιλήσει έτσι ο Γκυ. Πάντοτε ύποστηριζε τή ιδανική του και τή δεινιά του. «Θά νικήσω!» έλεγε συνεχώς. «Θά νικήσω!»

Και τώρα; Άρχισε λοιπόν ν' άπογοιτεύεται ο Γκυ;

Η Λουσίλ άναστενάξε και πάλε με πόνο.

«Αν τίποτα πιά δεν σου έχει μείνει παρά δυό φρατζόλες μονάχα ξερό ψωμί,

Πούλησε τή μία και... κομμάτια άς γίνη

κι' αγοράσε θάκινθους ή ψυχή σου νά χαρή!

Η Λουσίλ χαμογέλασε λυπημένα διαβάζοντας τούς περιέργους αυτούς στίχους στην έφημερίδα, στην όποία της είχαν τυλίξει τή λιγοστή της ψώνια.

Ν' αγοράση θάκινθους; Τί είρωνεία! Και όμως πώς της άρεσε αυτή ή ιδέα!

Παράτησε άφρονή μόνον τις πατάτες πού καθάριζε και θυμήθηκε τή ήλιολουσμένη πρωινή πού ο Γκυ της είχε εκμυστηρευθή τόν έρωτά του. Τί γλυκές στιγμές!...

Ντάν, ντάν, ντάν!... Μεσημέρι πιά! Πώς πέρασε ή ώρα!... Η ποιήτρια και οι θάκινθοι μπορεί νά σοφ γελίζουν τή κεφαλή με ρόδινα άνερα, αλλά δεν είναι καθόλου πρακτικά πράγματα.

Τή στιγμή αυτή γύρισε απ' έξω ο Γκυ. Ήταν λυπημένος. Κρατούσε στή χείρα του ένα ρολό χαρτιά. Η Λουσίλ κατάλαβε άμέσως τί του συνέβαινε.

— Γκυ, του είπε, δεν τούς άρεσε πάλι αυτό τή θαυμάσιο έξωφύλλο πού ζωγραφίζεις;

— Δεν έχω τύχη, Λουσίλ! της άπάντησε ο Γκυ, με βαθειά λύπη.

— «Ο! Αυτοί οι εκδόται, δεν ξερούν κι' οι ίδιοι καλά-καλά τί θέλουν!

— Μικρούλα μου, θυμήθηκε ο Γκυ, είμαι τόσο κουρασμένος, τόσο άπελπισμένος!... Πεταξού μία στιγμή κι' αγοράσε κάτι καλό για νά δειπνήσουμε άπόψε.

Η Λουσίλ, μόλις βρέθηκε στο δρόμο, σκέφτηκε νά κάνει στον Γκυ μία έκκληση. Μή της είχαν μείνει πολύ λίγα χρήματα και δεν τολμούσε.

Μία έλαφρή άνοιξιάντικη όμίγλη τύλιγε μέσ' στο θαμπό πέπλο της τις στέγες τού Λονδίνου. Η Λουσίλ περπατούσε μηχανικά, νοιώ-

θοντας τήν καρδιά της νά σφίγγεται. Ξαφνικά, βρέθηκε, χωρίς νά τή καταλάβη, μπρός στή μεγάλη άνθοπωλεία της Έθελ Άνταμ. Ένα λεπτό άέροχο άρωμα πού ξέφυγε από μία γλάστρα γεμάτη γαλάζιους θάκινθους τήν άγκάλιασε και συγχρόνως ένας ήδονικός παράλογος κι' ακατανίκητος πόθος τήν κατάλαβε. Άν αγοράσε θάκινθους άντίς για τρώφιμα;

Θεέ μου, ήταν καθάρη τρέλλα νά σκέφτεται τέτοια πράγματα, τή στιγμή πού τή χρήματά της μόλις της άρκούσαν για νά ψωφίσουν αύτά και λαρδί.

Μά ο σαγηνευτικός γαλάζιος πειρασμός τών λουλουδιών ήταν τόσο κοντά της! Κι' άθελά της οι ξεχασμένοι στίχοι της ήρθαν στή χείλη:

«Αν τίποτα πιά δ'ν σου έχει μείνει
Παρά δυό φρατζόλες μονάχα ξερό ψωμί,
Πούλησε τή μία και... κομμάτια άς γίνη
Κι' αγοράσε θάκινθους ή ψυχή σου νά χαρή!

Προχώρησε κατόπιν δελά και μπήκε στή άνθοπωλεία.

— Κυρία Έθελ, πόσο έχουν αύτοι οι θάκινθοι; ρώτησε.

— Τέσσερα σελίνια άγάπητή μου, μόνο τέσσερα της είπε ή άνθοπώλη.

Η Λουσίλ χαμογέλασε, ενώ συγχρόνως τή μάτια της γέμιζαν δάκρυα. — «Λυπούμαι, αλλά είναι υπερβολικά άκριβά!» ψιθύρισε. Δεν πειράζει όμως. Ήταν μόνο μία μικρή ιδιοτροπία. Ήθελα νά τούς αγοράσω... για τή δειπνήσο; Κι' ενώ ή κ. Έθελ τήν κούταζε γεμάτη έκπληξη ή Λουσίλ συνέχισε: — «Ξέρτε τί λέει ή παροιμία; Αγοράσε θάκινθους για νά χαρή ή ψυχή σου! Σταμάτησε τώρα ντροπιασμένη.

— Καταλαβαίνω, είπε ή κ. Έθελ. Πόσο θέλατε νά τούς πούρωσέτε;

— Η Λουσίλ έδειξε τή περιεχόμενο της τσάντας της.

— Πολύ καλά, είπε ή κ. Έθελ καλόβουλα, κι' άρχισε νά τυλίγει τούς θάκινθους σ' ένα λεπτό χαρτί.

— Ο κύριος Γκυ, σάν καλλιτέχνης πού είναι, είπε στή Λουσίλ άς δεικνύσει νά τούς ζωγραφίσω. Πιστεύω νά τούς φέρουν τύχη. Θά περάσω νά δω τί έκανε. Άντίο σας!

Η Λουσίλ γύρισε στή φτωχική της διαμέρισμα κρατώντας σφιχτά στην άγκυλιά της τή χιλιολαχ σκουπιδιά λουλούδια. Μαζύ της μπήκε στή σπιτιά και ή Άνοιξη, ή χαρά, ή ελπί- χία!

— Γκυ, κύττα! φώναξε πρόση- ρη.

— Τι είναι αυτά. Ρώτησε ο ξω- γράφος παραξενευμένος.

Η Λουσίλ συνήρθε άπότομα και έτραβίσε:

— Γκυ, καλέ μου Γκυ, άγαπημένε μου, δεν τόθελα. Ήθελα ν' αγοράσω αύτά και λαρδί, αλλά ξέρεις τή στιγμή πού λέει: «Αγοράσε» θάκινθους για νά χαρή ή ψυχή σου!

— Τό ξέρω Γκυ. Έκανα ένα άσυγχρόνητο λάθος. Μά για νά ταξέ τους θυμίζουν τήν άνοιξη, τήν άγάπη, τήν ευτυχία.

«Ο Γκυ συγκινήθηκε. Έσφιξε στήν άγκυλιά του τή Λουσίλ και της είπε τρυφερά:

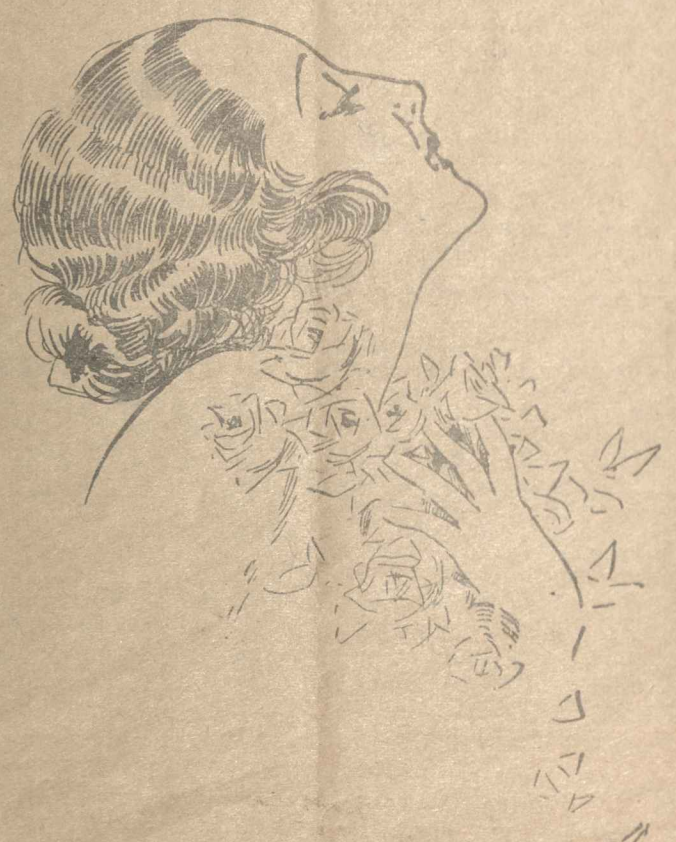
— Γλυκειά μου, άπερίσκεπτη Λουσίλ, πού αγοράζεις θάκινθους άντίς για δειπνόν, είμαι τόσο ευτυχισμένος πού έκανες αυτή τήν χειρωνακτική κι' έξωφρενική τρέλλα!

Έφαγαν άγκαλιασμένοι ψωμί και τυρί, μεθυσμένοι από τή ήδονή τού άρωμα τών θάκινθων, κάμνοντας τρελλά όνειρα. Ήσαν τόσο ευτυχισμένοι!... Τόσο ευτυχισμένοι!...

Έξαφνα ο Γκυ άνεπήδησε.

— Θά τούς ζωγραφίσω! είπε. Θά είναι ένα σπουδαίο σχέδιο για έμπορική κουζίνα, με καταλαβαίνεις; Πάνω σε χρυσάφι φόντο γαλάζιου και ρόδ θάκινθου. Θά γίνη υπέροχο!

Κι' ενώ τή μεγάλα γαλανά μάτια της Λουσίλ τόν παρακολού- (Συνέχεια εις τήν σελίδα 1709

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ομιλούν ει κ. κ. Γ. Καφαντάρης και Ι. Δρεσέπουλος. Ο άρχηγός τών Προεδρευτικών κ. Καφαντάρης... έλληνοδιδάσκαλος σ' ένα χωριό της Εβρυτανίας! Δικηγόρος στή Μεσολόγγι. Η γαλαντορία τού κ. Καφαντάρη. Ο διοικητής της έθνικής τραπέζης κ. Ι. Δρεσέπουλος... παρ' έλίγην αξιοματινές! Πώς πρσπεριόστησε τραπεζιτικές ύπόλλητες. Βεν- θος εις τή τελωνείον κλπ. κλπ.

Πώς άπόκτησαν τή πρώτα τους χρήματα οι έπιφανείς Έλληνες; Ίδου μία πρωτότυπη έρευνα, τήν όποian έιμεθα βέ- βαιοι, θά διαβάσουν μ' έξαιρετικόν ένδιαφέρον οι άναγνώ- σται μας.

Άρχίζομεν τήν έρευναν με ένα πολιτικόν άρχηγόν και με ένα διοικητήν Τραπεζής, τής άρχαιότερας και μεγαλύτερας έλληνικής τραπέζης: Τόν κ. Γ. Καφαντάρην και τόν κ. Ι. Δρε- σέπουλον.

Ο άρχηγός τών Προεδρευτικών δεν συμπαιθε τούς δημοσιο- γράφους. Παραπονεϊται ότι τόν ένοχλούν όταν δεν πρέπει. Όταν διηύθυνε τή Υπουργείον Οικονομικών έπί Οικουμενικής Κυβερνήσεως διεμαρτύρετο ο εύφύεστατος και θυμώσφορς Εύ- ρυταν πολιτικός διά τήν συμπεριφοράν έδος συντάκτου κυβερ- νητικής σήμερον έφημερίδος. Διεμαρτύρετο διότι δεν τόν ά- φηγε ήσαν ούτε όταν έπρόκειτο νά γευματίση με τήν έρί- τιμον σύζυγόν του:

— Είνε, φίλτατε, τρομερόν! Νά μ'ήν ήμπαρής νά φας με τήν Μαρί ούτε μ'ήν... φασουλάδα εις τού «Α- βέρωφ»! Όταν μπαίνω στή έστιατόριον έρ- χεται ο κ. Κ... και μ' έκνευρίζει. Ξεέρετε κ. πρόεδρε τούτο, έμάθατε κ. πρόεδρε έ- κείνο, πώς θά γίνη κ. πρόεδρε τού άλλο!

Άφ'ό με φίλτατε, νά φάω με τήν ήσυχλάν μου. Ποιος σου είπε ότι θέλω νά έέρω τού- το ή εκείνο...

Άν και έγνωρίζαμεν τήν αντίπαθειαν τού κ. Καφαντάρη πρός τούς δημοσιογρά- φους έπεχειρήσαμεν νά τόν Ίδουμε στή σπιτιά του. Μόλις μ'ας άντίκρουσε ο κ. άρ- χηγός τών Προεδρευτικών δεν ήμπαρσε νά κρύψη τήν δυσφορίαν του.

— Πάλιν δηλώσεις; Άλλά, φίλτατε, γνωρίζεις ότι δεν κάμνω δηλώσεις...

— Δεν ζητώ δηλώσεις σας, κ. πρόεδρε. Έάν δεν ζητείς δηλώσεις, είσαι εύ- πρόσδεκτος.

— Μ'ήν άθώαν συνέντευξιν κ. πρόε- δρε!

— Άφήστε με, φίλτατε. Δεν σ'ας ίδω δηλώσεις, πού είναι τή όλιγώτερον κακόν και θά σ'ας δώσω συνέντευξιν!

— Δεν είναι πολιτικό περιεχομένου ή συνέντευξις κ. πρόεδρε. Ζητούμεν νά μ'ας π'ητε διά τούς άναγνώστας τού «Μπουκέ- του» πώς έκερδίσατε τή πρώτα σας χρή- ματα.

Ο θυμώσφορς Εύρυταν πολιτικός μ'ας κατεκεραύνωσε με ένα σαρκαστικό χαμόγελο και με μ'ήν πολιτικωτάτην άπάντησιν.

— Χρήματα, φίλτατε, δεν έχομεν. Τι μ' έρωτάτε, λοιπόν, πώς έκερδίσατε τή πρώτα μου χρήματα;

— Από τή Υπουργείον Παιδείας—είπαμε εις τόν κ. Κα- φαντάρην—έξηκριβώσαμεν ότι κατά τή 1894, ως τελειόφοιτος Νομικής, διαρίσθητε έλληνοδιδάσκαλος και όηρητήσατε εις τήν θέσιν αυτήν έπί διετίαν εις τή Κασσάσβον της Εβρυτανίας!

Η όμνησις παλαιών καλών ήμερών... δόξης και σφριγι- λης νεότητος έκαμε τόν κ. Καφαντάρην διαλλακτικώτερον. Έ- δέχθη λοιπόν νά συνεχίσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

— Είσαί, φίλτατε, τρομερός και φοβερός και άν ποτέ ψη- φισθή και έφαρμοσθή ο νόμος τού «πόθεν έσχες» πρέπει όπωσ- δήποτε νά χρησιμοποιηθής. Αφού έκαμε, λοιπόν, τόν κόπον νά έρευνήσης τή μακρύνον παρελθόν μου σε πληροφορώ ότι πράγματι διετέλεσα έλληνοδιδάσκαλος εις ένα χωριό της Εύ- ρυτανίας και με τήν θέσιν μου αυτήν έκερδίσα τή πρώτα χρή- ματα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, αλλά διατηρώ πολύ άφραλα άναμνήσεις. Είς τήν πρώτην μου έκείνην θέσιν παρέμεινα μόνο δύο έτη, διότι ο άείμνηστος πατήρ μου επέ- μεινε νά πάρω τή πτυχίον της Νομικής και νά δικηγορήσω.

Ο κ. Γεώργιος Καφαντάρης.
(Σκίτσον τού κ. Σοφ. Αντωνιάδη)

Ός δικηγόρος άσολούμενος με τή ποινικά είργάσθην κατ' άρχήν εις τή Μεσολόγγι και κατόπιν εις τή Καρπενήσι.

Διά τήν άφιλογρηματίαν τού κ. Καφαντάρη, διηγούνται τή έξέλιξη χαριτωμένο άνέκδοτο: Εύρίσκειτο εις τή Άθήνας, αλλά οι φίλοι του είχαν χάσει τή χινη του έπί μ'ήν εβδομάδα. Ά- νησυχώσαντες μήπως ήταν άρρωστος, έστειλαν ένα από τήν παρέα τους νά ζητήσει πληροφορίες από τή σπιτιά του. Έκείνος έπήγε κι' έβρισκε τόν κ. Καφαντάρη άπορροφημένο στή μελέτη.

— Τι έγινες, κουμένε, Γιώργο, και δεν έφάνηκες τόσες ή- μέρες; τού είπε. Δεν μ'ας είδοποιούδες τουλάχιστον νά μ'ήν άνησυχούμε;

— Δεν έχω λεπτά, τού άπάντησε ο κ. Καφαντάρης, κι' έπει- δη δεν έχω λεπτά, προτιμώ νά μελετώ παρά νά χαζεύω στίς βιτρίνες.

Ο φίλος του τού έδάνεισε δυό δεκάδραχμα άσημένια και τόν έκάλεσε νά βγούν μαζί έξω. Ο κ. Καφαντάρης έδέχθη, αλλά μόλις έπρο- χώρησαν λίγο τούς έσταμάτησε μιά δε- σποινίς πού έμάζεψε έράνους. Ο άρχη- γός τών Προεδρευτικών έβγαλε άμέσως τή ένα δεκάδραχμα και τή έβριξε πρόθυ- μα στή κουτάκι τού έράνου. με τή μεγα- λύτερη άπάθεια!.

Ο διοικητής της Έθνικής Τραπεζής κ. Δρεσέπουλος έινε σήμερα μεταξύ τών κορυφαίων τραπεζίτων. Έντούτοις θά μπορούσε νά ήαν...δαφνοστεφής στρατη- γός, με μεγάλας νίκας και έπικά κατορ- θώματα, άκριβώς όπως θά μπορούσε και ο κ. Καφαντάρης νά ήτο σήμερα ένας... διακεκριμένος γυμνασιάρχης!

Έπεσκέφθημεν τόν κ. Δρεσέπουλον και τόν παρακάλεσαμε νά μ'ας είπη υπό ποίαν ιδιότητα έκερδίσε τή πρώτα του χρήματα.

— Τό άνείδον μου, μ'ας είπε ο κ. διοι- κητής της Έθνικής Τραπεζής, ήτο νά εισαχθώ στή Στρατιωτική Σχολή τών Εύ- ελπίδων και νά γίνω αξιωματικός. Ήταν τότε ή άφραλα έποχή όπου οι νέοι έπαλ- λοντο από τή πατριωτικά ιδανικά και ή- σαν άποφασισμένοι νά θυσιάσουν τήν ζωήν τών γιαντών μεγαλείον της πατρίδος κατ'ήν άπελευθέρωσιν τών ύποδούλων άδελφών

μας. Αποπεράτωσα τās γυμνασιακάς μου σπουδές έσκόπευα νά εισέλθω στή Στρατιωτική Σχολή τών Εύελπίδων για νά όηρητήσω και έγώ τήν άγωνισμένην ύπέρ της έθνικής άπο- καταστάσεως πατρίδα. Δυστυχώς όμως έπέπρωτο νά μ'ή έκ- πληρωθή ή διακήρυξη έκείνην έπιθυμία μου. Οικονομικά στενο- χώριαί και πιέσεις της οικογενείας μου με άναγκάσαν νά πα- ραίτηθώ τού σχεδίου μου και ένώ προωριζόμουν για αξιωματικός άρχισα τή στάδιό μου ως τραπεζιτικός. Ένας θεός μου επέ- τυχε τή διορισμό μου ως υπάλληλου λογιστηρίου στή όποια- τάστημα της Έθνικής Τραπεζής στή Λαμία και στή θέσι αυτή έκερδίσα τή πρώτα μου χρήματα.

— Προηγούμενος δεν έργασθηκα άλλο; ρωτάμε τόν κ. Δρεσέπουλον.

— Η πρώτη σοβαρά έργασία μου όηρήξε ή βοήθεια, τήν όποian πρόσφερα εις τόν πατέρα μου, ο όποιος όηρητοόσε ως τελωνειακός υπάλληλος. Άλλά για τήν έργασία μου έκείνη, όπως έννοείτε, δεν έλάμβανα μισθόν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια της άγωγής μας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τράβηξα προς το τζάκι κ' έκει ακούμπησα, συντριμμένος σαν μεθυσμένος. Το αίμα μου έκανε τους χροτάφους μου να χτυπάνε. Αυτό που αισθανόμουν ήταν σχεδόν πόνος.

Όταν γύρισα το κεφάλι μου, η Βαλεντίνη καθόταν ακόμα στον καναπέ. Κόιταζε κατ' ευθείαν μπροστά της, χωρίς να συλλογίζεται να φτιάξει τα ρούχα της που το άγκάλιαμά μου τα είχε τσαλακώσει.

Η εικόνα της αυτή μου πάγωσε την καρδιά. Από τώρα κι έλως το κύμα της ντροπής με το οποίο ό έρως γεμίζει τις λεπτεπίλετες μάς πλημμυρίζει. Ένας πέπλος απλώνεται μεταξύ μας... Η έμπιστοσύνη μας είχε διαλυθεί, γιατί μια πνοή πόθου είχε άγγξει τα μέτωπά μας.

Έκανα μια προσπάθεια και ξαναγύρισα κοντά στη νέα γυναίκα.

Πήρα τα χέρια της που ήταν σαν παραλυμένα και τα έσφιξα. Έκείνη σηκώθηκε και φόρεσε το καπέλλο της και το βέλο της μπρός στον καθρέπτη. Έκανα όσο μπορούσα πτώ σταθερή τη φωνή μου και τη ρώτησα:

— Θά φύγετε;

Μου απάντησε με μια καταφατική κίνηση του κεφαλιού. Μάντευα τη θλίψη της, την επιθυμία της να μείνει μόνη και να κλάψει ελεύθερα, μέσα στο βλέμμα της που άπορευε το δικό μου.

Βγήκε έξω χωρίς να πη τίποτε. Την συνάντησα στην δεντροστοιχία που έβγαζε στην καγκελλόπορτα. Δεξιά κι αριστερά στη δεντροστοιχία, τα δέντρα του πάρκου έδειχναν, ασάλευτους τους σκοτεινούς τους όγκους. Κοντά στην πόρτα, όταν είδα τα φώτα του άμαξιού, ένοιωσα άκατανίκητη την ανάγκη να σφίξω πάλι τη Βαλεντίνη στην αγκαλιά μου. Πήρα το χέρι της, παρ' όλη την αντίστασή της που τη νίκησα άμείως και την παρέσυρα σε μια πλαγία δεντροστοιχία, μέσο στο σκοτάδι. Κ' έκει έσφιξα πάλι πάνω στο στήθος μου αυτό το άγαπημένο κεφάλι, πάλι τα χείλη μου άγγιξαν τα μαλλιά της και τον τραχύ λό της. Έπειτα τη συνόδευα ως τ' άσβεστο της... Ύψωσες τότε πρὸς μένα τα μάτια της, τα πλημμυρισμένα από δάκρυα και μου είπε:

— Θαρρήστε στο πόρνο αβύσσου;

— Ναι... Της απάντησα. Αβύσσου...

Η Βαλεντίνη μπήκε στο άμαξι. Μέσο απ' το άνοιγμα της πόρτας του, απόθεσα ένα φιλί μου στο γαντοφορεμένο χέρι της. Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω από κεί, έτσι που η ρόδες άρχιζοντας να γυρίζουν με χτύπησαν στα γόνατα και μ' έκαναν να νοιώσω ένα δυνατό πόνο που μου ήταν προσφιλέ.

Η νύχτα που ήρθε μετά το πρώτο άγκάλιασμά μας, ή άλλη μέρα που πήγα στον πόρνο κάνοντας όρκους στον εαυτό μου να μην επαναλάβω τη σκηνή της προηγούμενης ημέρας και που την επανέλαβα όστόσο, μοιραία, χωρίς να μπορώ να πω ποιός δαίμονας μέσα μου μ' έπληρωσε να το κάνω αυτό—όλες αυτές ή ώρες που ήταν γεμάτες χαρά και πόνο, μου φαίνεται πως ξαναζούσαν, καθώς τις άναπολάω τώρα.

Ξαναβλέπω τὸν εαυτό μου να διασχίζω την κάμαρή μου σαν αχμαλωτισμένο θηρίο που δεν ξέρει τί νύ κάνει για να λυτρωθεί. Αντιλαμβάνομαι ότι κάθε στιγμή άνοιγε περισσότερο το χάσμα που με χώριζε από την άγαπημένη μου και που σιγά-σιγά απλωνόταν κι έμοιαζε με άβυσσο. Ναί αναγκάζομαι να τ' όμολογώ στον εαυτό μου ότι δεν έμενε πια σχεδόν τίποτε μεταξύ μας απ' αυτή την ύπεροψη και γαλήνια ψυχική εικονία που είχαμε γνωρίσει στην άοχλη του δεσμού... Θά είμαστε λοιπόν καταδικασμένοι στο έξος να μη γνωρίσουμε αυτή την αδελφική κι άγνή αγάπη; Άλλοίμονο έτσι ήταν... Ου μάλιστα τη συνάντησή μας της ημέρας εκείνης και την τρομερή σιω-

Τὴν πήρα από τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησα στὸν ἐξώστη

πη που απλώνεται καθ' όλη τη διάρκεια της, όμοια με τη σιωπή της άτμοσφαιρας που εἶνε βαρειά από σύννεφα. Ξανάβλεπα τη Βαλεντίνη τρομαγμένη και καρτερική. Ύπέφερα πάλι τις ίδιες άγониές, καθώς αντίστοιχοι στην τρομακτική άναγκη να την πλησιάσω, να την σφίξω στην αγκαλιά μου και στην όποια σχεδόν άμέσως ύποχωρούσα. Έτσι ή αγάπη μας είχε πια γίνει μια πάλι μεταξύ της όπλης και της πειθήνιας αδυναμίας και της θελήσώς μου, που ήταν σαν μια δύναμη άκατάστατη κι άνυπότακτη.

Έτσι λοιπόν, ανάμεσα σ' αυτές τις ἐκστάσεις τις τόσο σύντομες και σ' αυτό τα ξεχειλίσματα της πίκρας, ή ζωή μου κυλούσε σύντομα. Η σκληρές ήμέρες περνούσαν βιαστικά, κι' ή καθεμιά τους λιγότερη τη φιλία μας, ενώ συγχρόνως μεγάλωνε την επιθυμία μας να βλέπαμαστε και ν' άγγιζόμαστε.

Όταν βρισκόμουν μόνος, ένοιωθα τὸν εαυτό μου άδεια από ἐπιθυμίες. Έλεγα ότι αυτό που αγαπούσα στη Βαλεντίνη ήταν ή παρθενομυρία της κι' ότι δεν θά συνέτριβα ποτέ τὸ λατρετό μου εἶδός της να τὸ κάνω μια γυναίκα όμοια με τις άλλες. Μπορούσαμε λοιπόν να εξακολουθήσουμε να παραμένουμε στα χάρδια που ἀλλάζανε τώρα στα χέρια που σφίγγονται, στα φευγαλέα φιλήματα στην κόρη ή στα όμορφα κλειστά μάτια, στη χαρά να τη σφίγω μαζεμένη έναντι μου, σ' αυτά τα άγκαλιάσματά που ή καρδιά λιώνει, που ή αγάπη γιά ένα πλάσμα παίρνει τις αναλογίες της λατρείας πρὸς τὸ θεό.

Σε άλλες στιγμές πάλι, σ' αυτές τις στιγμές που ή σάρκα επαναστατεί εναντίον της ψυχής, έλεγα αντίθετος πως ήταν τρέλλα, να θέλω ν' αγαπάω τη Βαλεντίνη διαφορετικά απ' ότι αγαπούνται όλοι οι έρωστές. Προσπαθούσα να φαντάζομαι τη μοιραία σκηνή της πάσωσης μέσα στο σπίτι μου, σ' αυτό τὸ σαλόνι π. χ. όπου γιά πρώτη φορά, είχαμε παραβιάσει την αδελφική φιλία μας, ή στο σπίτι της στη βιβλιοθήκη, όπου μέναμε μαζί ώρες ολόκληρες χωρίς κανείς να μ' άνοχη.

Θά την πλησιάσω άβυσσα, — συλλογίζομαι. Θά την τραβήξω στην αγκαλιά μου, θά την τρελλάνω στα φιλήματα. Έπειτα, όταν έρθει ή στιγμή, όταν δώ τα μάτια της να μουσικλίνουν, τις κινήσεις της να παραλύουν... τότε...

VII

Μερικές μέρες, έπειτα, δύο βδομάδες πέρασαν έτσι. Σιγά σιγά, ή συναντήσεις μας είχαν γίνει τόσο άδειες από σκέψεις, τόσο έννευστικές, ώστε αποφοίσαμε να βλέπαμαστε όσο τὸ δυνατόν λιγότερο μόνοι. Της υπέβαλα ένα πρωί, την ιδέα να κάνουμε περιπάτους ξεχωριστοί, κι' ή Βαλεντίνη τη δέχτηκε μ' ένθουσιασμό. Άρχισαμε από την επομένη. Ήταν τέλος της άνοιξης, Ιούνιος.

Όταν καλύπαμε πάλι πλάι στους μεγάλους έξοχους δρόμους, όταν ό καθένας άέρας μ' άσπρίωνε τὸ πρόσωπο, κάνοντας να κυματίζει τὸ βέλο της Βαλεντίνης, μου φαινόταν — της φαινόταν κι' εκείνης, είμαι βέβαιος— ότι ή αγάπη μας έξινιζόταν, γινόταν όμοια με την άλλωτην μας φιλία, τόσο ή φύσις, όταν την βλέπουν συγχρόνως τα μάτια δύο έραστών, έξυγιάνει τις ψυχές και τις γαληνεύει. Τότε, συχνά, κυριευμένοι από μια επιθυμία να ένωστηρευθούμε σιωπηλά τὰ δνεϊρά μας, ενώναμε τὰ δάχτυλά μας και προχωρούσαμε άρκετη ώρα, μεθυσμένοι από ταχύτητα, με τὰ χέρια σφιγμένα.

Όταν κουραζόμαστε, απ' την κοίρα μας, έλαττώνουμε την ταχύτητά μας και προχωρούσαμε κουβεντιάοντας. Λέει πρὸς λέει, λέγαμε τὸ μυστικό της λύπης μας, τη διπλή άπογοήτευσή μας από τὸν έρωτα που μ' άς είχε ρίξει τὸν ένα στον άλλο, πληγωμένους και πονεμένους. Μπαίναμε έτσι στην αὐλή κάποιος άγορικής. Τὰ σκυλιά γαβγίζουν. Η νο-

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

κοιρά, με μπαμπακερό σκούφο στο κεφάλι της, προχωρούσε πρὸς ἐμ' εμάς και χωρίς να κατέβουμε από τ' αλογά μας της παραγγέλναμε να μ' άς φέρη γάλα που τὸ πίνανε από τὸ ίδιο φλυτζάνι. Κι' όλοι σίγουρα μ' άς έπαιρναν γιά συζύγους.

Συνά έπίσης, καθώς διασχίζαμε ένα δάσος, ένα ξερότο, που τη χλόη του την έλουζε ό ήλιος, σταματούσαμε ξαφνικά. Πηδούσα τότε καταγής κι' έδεναν τ' αλογό μου σε κανένα δέντρο. Έπειτα, συγκρατώντας τὸ αλογό της Βαλεντίνης, της έλεγα να πηδήξει και δεχόμουν τὸ λεπτό σώμα της πολυαγαπημένης μου μέσα στα μπράτσα μου. Γιά μια στιγμή, την είχα έτσι δική μου στην αγκαλιά μου. Καθόμαστε καταγής.

Μά, μέσα στις ήμερες αυτές, ή επιθυμία τὸν χαδιῶν με ξανακυριεψε. Ό! ή στιγμές που περνούσαμε έτσι, καθώς κρατούσα τὸ κορμί της άναποδογυρισμένο στα γόνατά μου κ' ενώ τα χείλη μου έτρεχαν στο πρόσωπό της, άγγιζοντας τὰ μάγουλά της, τὸ μέτωπό της, τὰ βλέφαρά της — σεβόμενοι μόνο τὸ στόμα της που όσπασε με τραβούσε τόσο, ώστε να λλωμίζω από επιθυμία. Πως ή καρδιά ενός ανθρώπου μπορεί να συγκρατῇ τέτοιες συγκινήσεις, χωρίς να σπάσει;

Οι γονείς της Βαλεντίνης μ' άρνησαν ελεύθερους, έντελως ελεύθερους. Κι' έτσι πολλές φορές, ενώ ξεκινούσαμε τὸ μεσημέρι, γυρίζαμε νύχτα πιά. Ο πατέρας της δεν έβλεπε τίποτε. Ήταν από τὸς ανθρώπους αὐτοὺς που διασχίζουν τη ζωή με τὰ μάτια τους προσηλωμένα σ' ένα έσωτερικό πρόβλημα. Όσο γιά τη μητέρα της, είχα γι' αυτή τη βεβαιότητα πως ήταν ή άνομολόγητη συνένοχός μας. Με θεωρούσε γιά έραστή της κόρης της.

Ήταν μια ψυχή κοινή, χωρίς λεπτότητες. Γι' αυτό ή τύψεις κ' οι διαμαρτίες που βασάνιζαν έμένα και τη Βαλεντίνη, έκείνην άσφαλως θά την έφταναν αν τὸς ήξερε. Νόμιζε πως ή κόρη της δεν είχε πιά κανένα καθήκον άπέναντί του συζύγου της. Συνά την έπείζε να πάρη διαζύγιο και δεν είχε καταλάβει ποιοι λόγοι ψυχικής συστολής υπαγόρευαν την άρνησή της Βαλεντίνης. Όσο γιά την έντύπωση που είχε κάνει στο χωριό, ό όλοφάνερος πιά δεσμός μας, ήταν άσφαλως κακή. Ο άβρας Γκαρςινέβ μ' έρωχνε βλέμματα προφητικά κάθε φορά που συναντιόμαστε. Ο δόκτορ Μαντελαίν που έφαγε πάλι μαζί μου, ξεάσπιχε τόσο ώστε να μὸ πη: «Εύτυχοι μένετε!.. Δὸν Ζουάν!..»

Μά ό! αυτά, μ' άφιναν άδιάφορους τόσο έμένα, όσο και τη Βαλεντίνη. Διάσχιζε τὸ χωριό στο πλάι μου, άπολύτως γαλήνια. Όλες ή μεγαλόφυγες γυναίκες έχουν αυτή την περηφάνεια στὸν έρωτα που τις κάνει τόσο άπροσηγες μ' και τόσο σεβαστές.

Παρ' ό! αυτά, παρ' όλες τις προσπαθειές μας, παρ' όλες τις αποφάσεις μας και τὸς άγώνες μας, προχωρούσαμε σιγά-σιγά πρὸς τὸ τέμα. Τὸ ένοιωθα αυτό καλά από τη μεγάλη ταραχή που με κυριεψε όσκις βρισκόμαστε μόνοι. Τὸ ένοιωθα από την άδειανόσσην της καρδιάς μου. Κ' οι δύο δεν είχαμε παρὰ μ' άσ σκέψη: τη πτώση που μ' άς απειλούσε, και μια θέλησι: να διαζυγιουμε όσο μπορούμε αυτή τη σένη.

Η Βαλεντίνη, από τὸ έρωτικό αυτό λυόσμο, έκανε σιγά-σιγά τη φρεσκάδα που είχε άποκτήσει κατά τὸ ταξίδι της στη Μεσημβρία. Έγώ, συλλογίζομαι με φρίκη ότι ό όρκος που είχα κάνει να τη σεβαστώ ήταν στη διάθεσι μιας στιγμής λησμονίας. Άν, έξαφνα, έρχόταν ένα βράδυ στο Πλουί, είμαστε χαμένοι.

Αὐτὲς ήσαν ή άγониές μας, όταν κάποιος άπόγευμα, την ώρα που καθήμενόνι μ' άς περιπάτο, έλαβα απ' τὸ Παρίσι μια έπιστολή. Μόλις έβρεξα μια ματιά στο φάκελλο, άναγνώρισα τὸ γραφικό χαρακτήρα τὸν έξάδελφόν μου Έκτορος ντε Μαλεζέ.

Κάθησα γιά να τη διαβάσω, ενώ τὰ δάχτυλά μου, καθώς έξοκίζαν τὸ φάκελλο, έτρεμαν. Νά τι έγραφε:

«Η μοίρα μ' άς χτύπησε σκληρά, παιδί μου. Η Μαρία — Τε-

ρέζα, της οποίας ή ύγεία έχει κλονιστῇ πρὸ ενός χρόνου εἶνε σοβαρά άρρωστη. Έξέφρασε την επιθυμία να σε δῇ. Όλα τὰ περασμένα λησμονιούνται σ' αυτή την τραγική ώρα. Δὲν άναγνωρίζω στὸν εαυτό μου τὸ δικαίωμα ν' άρνηθῇ μιά όποι-αδήποτε παρηγορία σε μιά έτοιμοθάνατη. Γι' αυτό, σοῦ μεταβιβάζω την επιθυμία της. Κάμε, ό,τι θά σοῦ υπαγορεύσουν ή καρδιά σου κ' ή συνείδησί σου.

ΕΚΤΩΡ»

Δὲν υπάρχει άναγκη να πὸ τη συγκίνησι που μοῦ προκάλεσε αὐτή ή έπιστολή. Η Μαρία—Τερέζα άρρωστη... Έτοιμοθάνατη... ή πρώτη μου σκέψις ήταν ν' άρνηθῶ. Καθὼς σκεφτόμουν την Μαρία—Τερέζα, σκεφτόμουν την δεσποτική έρωμένη που με είχε δεσμεύσει τὸία χρόνια... Συγχρόνως, ή σένη της Βαλεντίνης μοῦ γέμισε την καρδιά. Δὲν ήθελα μέσα στὸν έγωισμό τὸν έρωτός μου, ή εικόνα μιας άλλης γυναίκας, όσο άξιολύπητη κι' αν ήταν, τὰ πάθη της.

Έπειτα όμως ή βαθιές φωνές της συνείδησώς μου μίλησαν κι' αὐτὲς με τη σειρά τους. Μοῦ έλεγαν ότι ό άνθρωπος μὸς έπρόσταζε να τρέξω στο Παρίσι, κοντά στην έτοιμοθάνατη, κι' ότι αυτό που θάκα-να, θά ήταν μια χριστιανική πράξις.

Όταν, έπειτ' από πολλές σκέψεις, είδα ότι δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω, άποφάσισα να συμβουλευτῶ τη Βαλεντίνη.

Βιαστικά έβρεξα στο πόρνο τὸν Σαγιάρ. Βρήκα τη νέα γυναίκα στὸ σαλόνι τὸν κάτω πατώματος, με σπολή ίπτασίας, να με περιμένει γιά τὸν περιπάτο μας.

— Δὲν θά πάμε ίπτασία σήμερα, αγαπητή μου φίλη, της είπα. «Ε-χω άνάγκη να σ' άς μιλήσω.

Η Βαλεντίνη χλωμίωσε και με ρώτησε: — Μήπως πρόκειται να φύγετε;

— Όχι, της απάντησα διευθυνόμενος πρὸς τη βιβλιοθήκη και τραβώντας την απαλά μαζί του. Η, αν φύγω θά λείπω πολὺ λίγο καιρό. Μά δεν ξέρω τι να κάνω κ' άκριβώς ήρθα να σ' άς συμβουλευτῶ.

Η πόρτα της μεγάλης σινοπλής και δροσερής κάμαρης είχε μείνει άνοιχτή. Πήγα και την έκλεισα. Καθὼς ξαναγύριζα κοντά στη Βαλεντίνη, ή βελόνες της επιθυμίας με τρύπωναν γιά μια φορά ακόμα και τράβηξα στην αγκαλιά μου τη νέα γυναίκα.

Έκείνη, έγκαταλείφθηκε σ' αυτή γιά μια στιγμή μόνο. — Μιλήστε! Γρήγορα! μου είπε, ξεφεύγοντας από τὰ χέρια μου. Δὲν βλέπετε ότι είμαι φοιχτό άνήσυχη;

Της έδωσα τότε την έπιστολή. Η Βαλεντίνη διάσσε μια στιγμή να την πάρη και με ρώτησε: — Δὲν εἶνε αὐτὴ τῇ γυναικα, ε;

Της έγνεψα άρνητικά και της είπα: — Διαβάστε!..

Τη διάβασε, σελεύοντας έλαφρὰ τὰ χείλη της. Έπειτα μοῦ την έανάδωσε. Εἶδα ότι τὰ μάτια της ήσαν υγρά. Τη ρώτησα: — Λοιπόν, τι πρέπει να κάμω;

Κάθισσε έπάνω μου τὰ πόδια ελκρινή μάτια της.

— Μά, φίλε μου, είπε, πρέπει να φύγετε... Άμφισβητείτε πως αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον ας...;

Πήρα τὸ χέρι της και, όπως έκανα όταν ένοιωθα επανακατῇ επιθυμία να γαληνεύω την πληγή της καρδιάς μου, τὸ απόθεσα στα μάτια μου. Καταλάβαινα τώρα ότι είχε πῇ την αλήθεια: Τὸ καθήκον μου ήταν να φύγω...

Μά, άβυσσα, σκέφτηκα τις πλή-ξεις τὸν ταξιδιού.

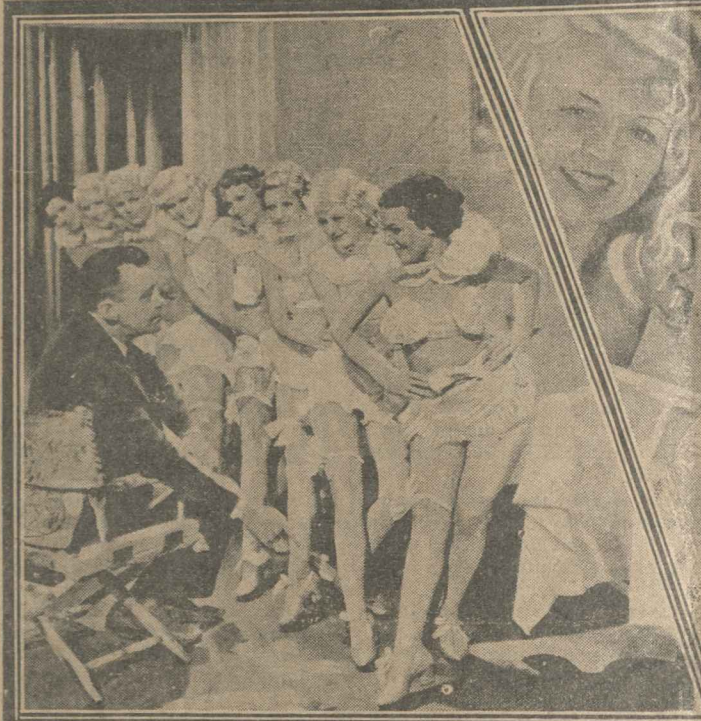
— Νά φύγω; πρὸς τὴν. Καί τότε;

— Μά σήμερα κιόλας, φίλε μου. Αὐριο τὸ άργότερο... Συλλογιστῇτε τὰ δύο πλάσματα που σε σ' άς βασίζουν την τελευταία τους ελπί-

Τὴν τραβήξα πάλι στην αγκαλιά μου...

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΕΠΑΝΩ : 'Ο περίφημος σκηνοθέτης Βάν Ντάϊν την ώρα που διαλέγει μόνος του τα γκέρλς για τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας.

ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : 'Ο διάσημος ἡθοποιὸς Ντίν Πάουελ καὶ τὰ ωραιότατα γκέρλς πὺν παίζουν μαζί του στὸ φιλμ «Κυρίες» σ' ἓνα διάλειμμα τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας.

ΚΑΤΩ : Τὰ γκέρλς, τὴν ὥρα πὺν πηγαίνουν στὸ στούντιο γιὰ νὰ ἐξετασθῇ, ἡ ἐλαστικότης τῆς μέσης τους, τὴν ὁποία καθὼς βλέπετε, ἀφίνουν γυμνή.

ΚΑΙ ΤΑ ΟΥΡΙ ΤΟΥ!

ΕΠΑΝΩ : 'Ανο'ουθῶντας τὸ παράδειγμα τοῦ Βάν Ντάϊν καὶ ὁ συνάδελφός του Ρόμπερτ Λεονάρντ ἐξετάζει μόνος του τὰ γκέρλς τὰ ὁποία ὑποβάλλει σ' ἀνθρωπομετρικὴ ἐξέταση, ὅπως γίνεται μὲ τοὺς ἐγκληματίες στὴν ἀστυνομία.

ΚΑΤΩ : 'Ο Μάριον Ρέμπινγκ, ὁ διάσημος δημιουργὸς τῆς «Ρούμπας» περιστοιχισμένος ἀπὸ τὶς ὁραιοὺς ἡθοποιούς του.

ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 'Η ἐξέταση τῶν κνημίων τῶν γκέρλς

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

("Άρθρο του περιφημού Ρώσου συγγραφέως IBAN ΜΠΟΥΝΙΝ, του τιμηθέντος πρό διετίας με το βραβείο Νόμπελ)

ΓΝΩΡΙΣΑ τον Τσέχοφ, γιά πρώτη φορά, στη Μόσχα κατά το 1895, κι' από τότε χαράχτηκαν στη μνήμη μου τα λόγια που μου είπε, κατά την πρώτη μας αυτή συνάντησι.

— Γράφετε πολύ; με ρώτησε.

Του απάντησα πως έγραφα πολύ λίγο.

— Έχετε άδικο, είπε ο Τσέχοφ με τη χαμηλή φωνή του και με το πένθιμο ύφος του. Πρέπει κανείς να εργάζεται... ξέρετε, αδιάκοπα, σ' όλη του τη ζωή!

Κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Έχω τη γνώμη, πως όταν τελειώση κανείς ένα διήγημα, πρέπει μετά να σβύση

την άοχη και το τέλος του. Σ' αυτά τα δυο μέρη, εμείς οι συγγραφείς, λέμε τα περισσότερα ψέματα. Πρέπει να γράφουμε με λίγα λόγια...

Κατόπιν, τόν ξαναείδα την άνοιξη του 1899 στη Γιάλτα, ένα βράδυ, στην προκυμαία.

— Γιατί δεν έρχεστε στο σπίτι μου; Με ρώτησε. Έλατε αύριο δι-
χως άλλο.

— Τι ώρα, από τις έφτά ως τις όχτώ.

Και βλέποντας την έκπληξή μου, χαμογέλασε και μου εξήγησε:

— Εμείς ξυπνάμε πολύ πρωί! Κι' έσείς;

— Κι' εγώ... του είπα.

— Όρα! Έλατε λοιπόν μόλις ξυπνήσετε.

Θά πάρομαι μαζί τόν καφέ. Πίνετε καφέ;

— Καμιά φορά.

— Πρέπει να πίνετε κάθε μέρα. Το πρωί

πρέπει να πίνη κανείς καφέ κι' όχι τσάι. Όταν

εργάζομαι, δεν πίνω ως το βράδυ τίποτε άλ-
λο παρά καφέ και λίγο ζυμί. Άλλοιως εργαζο-
μαι πάρα πολύ άσχημα...

Ο Τσέχοφ όταν τον γνώρισα ήταν ένας

ημηλόσωμος νέος, ζωηρός, με μία χαριτωμένη

άνοσι στις κινήσεις του.

Στη Γιάλτα όμως τον βρήκα παρά πολύ άλλαγμέ-
νο. Είχε αδυνατίσει, το πρόσωπό του είχε μία

παράξενη γλωμάδα κι' η φωνή του ήταν πιο αι-
γανή. Όσοσο διατηρούσε την ήρεμία του, την

απλότητα του και το συγκαταμένο ύφος του, που

ήταν ένα από τα κυριότερα θέληγγρα του χα-
ρακτηρός του.

Ο Τσέχοφ αγαπούσε το γέλιο. Μά δεν γε-
λούσε παρά μονάχα όταν οι άλλοι έλεγαν καμ-

μία χοντρική ιστορία. Όταν διηγείτο εκείνος κα-
νένα άστείο, διατηρούσε ως το τέλος τη σοβαρό-
τητά του. Ούτε ένα χαμόγελο δεν άνθιζε στα

χείλη του.

Θυμάμαι μία νύχτα, την άνοιξη του 1901,

άν δεν κάνω λάθος Ήταν άργά, όταν άξαφνα

με κάλεσαν στο τηλέφωνο. Πήρα λοιπόν το άκου-
στικό:

— Πάρετε ένα άμάξι κι' έλάτε να κάνουμε μία βόλτα!...

Μου είπε ο Τσέχοφ.

— Μία βόλτα; Τέτοια ώρα; Έκανα κατάπληκτος. Μά τι έπαθате;

— Είμαι έρωτευμένος!

— Θαυμάσια! Μά ο καιρός είναι ψυχρός και μπορεί να κρυώσετε...

— Νεαρό μου φίλε, άφήστε ησυχία τη λογική κι' έλάτε όπως σάς

είπα μ' ένα άμάξι!... Μου φώναξε ο Τσέχοφ.

— Ύστερ' από δέκα λεπτά της ώρας βρισκόμουν τ'ό σπίτι του, όπου

βασίλευε μία νεκρική σιωπή. Το γράφει το Τσέχοφ φωτιζόταν από

δυο κερί.

— Άχ, τι νύχτα! Μου είπε με μια απερίγραπτη γλυκύτητα κι'

έναν άσυνήθιστο μελαγχολικό τόνο, βγαίνοντας από το γραφείο του για

να με υποδεχθί.

— Έμπα! Πάμε στην Όριάντα... Επρόσθεσε. Το σπίτι με στε-

νοχοποιεί.

Η νύχτα ήταν όμορφη, ήσυχη, μ' ένα καθαρό φεγγάρι και με

μερικά άσπρα συννεφάκια στο βαθύ ουρανό. Το άμάξι κυλούσε πάνω

στον άσπρο δρόμο, κι' έμεις σπαίναμε κυτάζοντας τη θάλασσα.

— Ξέρετε πόσο καιρό ακόμη θά με διαβάζουν; Μου είπε άξα-

φνα ο Τσέχοφ. Έπτά χρόνια.

— Γιατί έπτά χρόνια; τόν ρώτησα.

— Έ, τότε, άς πούμε έφτάμισι...

— Είσατε μελαγχολικός άπόψε, του είπα...

— Θά μ' διαβάζουν μόνον ακόμη έφτά χρόνια, έκανε πάλι κι-

εγώ δεν θά ξήσω παρά μόνο ξη. Μά μην πητε τίποτε στους δημο-

σιογράφους της Όδησσού...

Ο Τσέχοφ

πώς μπορεί να τη σώσει.

Τι ιδέα είχε άραγε για το θάνατο;

Πολλές φορές μου είχε πει πως η ζωή μετά θάνατον ήταν

μεγάλη άνοχη.

— Είναι μία πρόληψις!... μου τόνισε. Και κάθε πρόληψις είναι ψυ-

χή. Πρέπει να σκέπτεται κανείς με διάγνεια και θάρρος. Καμιά φο-
ρά θά σάς άποδείξω, όπως δυο και δυο κάνουν τέσσερα, πως η α-
νασία είναι μία τρομακτική κουταμάρα.

Άλλοτε όμως ποστήριζε το αντίθετο.

— Δεν μπορούμε να εξαφανισώμαστε έτσι, δίχως ν' αφήνουμε κα-

νένα ίχνος. Είμαι βέβαιος πως υπάρχει για μας ζωή, μετά θάνατον.

Η άθανασία είναι ένα γεγονός, μία πραγματικότητα. Θά το δητέ...

— Σας το άποδείξω εγώ... Όταν πεθάνω...

Λίγη ώρα πριν πεθάνη, ο Τσέχοφ μιλούσε μόνος του, δυνατά.

Θά ήθελα να ήμουν ένας προσκυνητής, να πάω στους άγίους, να

πουν, να μείνω σ' ένα μοναστήρι, στη μέση ενός βάλτους, κοντά σε

λίμνη. Και τά βράδια του θέρους, να καθουμαι σ' ένα πέτρινο πατά-

στην πόρτα του μοναστηριού...

Ο Τσέχοφ πέθανε μ' ένα χαμόγελο μακαριότητας στα όπλα

χείλη.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμποτείτε οικονομίας, έστω μικράς, αν δεν σάς περ-
σεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτάς εις το Ταμειεύηριον της Έθνικης
Τραπεζής. Έτσι άσφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και μαζί με τήν
τόκου, σχηματίζετε σιγά — σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαρατη-
διά τά γεράματα και διά κάθε έκτακτην άνάγκην της ζωής σας.

IBAN ΜΠΟΥΝΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΠΑΤΕΩΝΩΝ

Η "ΓΟΗΣΣΕΣ", ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Η συνάντησίς μου με τόν αστυνομικό Άντρέ Ντεριέ. Τό πλήθος τών διασήμων κατεργαρέων της Κυανής Άκτής. Πώς γίνεται κανείς άπατεών. Ένας τρεμερός χαρτοπαίκτης. Πώς τόν κορέιδευσ ή φίλη του. Η όμορφη «άνηψιά» ενός ήλικιωμένου έκατομμυριούχου. Τό τραγικό τέλος του «θείου». Ένας παράδοξος τρόπος πλουτισμού. Τά τεχνάσματα τών γυναικών του Μόντε Κάρλο. Πώς «μαδούν» τούς διάφορους άφελείς κλπ.

στα τά μάτια και θά έλεγαν κανείς ότι άδιαφορούσε για όλο τόν κόσμο. Η έκφρασί του ήταν τόσο στενοχωρημένη, ώστε τρώμα να τόν άναγνωρίσω. Στάθηκε λοιπόν έξω από τό κουπέ του άμφιβάλλοντας και τέλος φώναξα με δισταγμό:

— Άντρέ!

— Άνοιξε ξαφνιασμένος τά μάτια του κι' έβγαλε ένα ίεφω-
νητό χαράς.

— Για όνομα του Θεού, έσύ; Μά τι θές μέσα σ' αυτό τό τράινο;

Τού εξήγησα ότι πήγαινα να βρω μία όμορφη περιπέτεια στο Μόντε Κάρλο.

— Δεν σ' άδικώ για τόν ένθουσιασμό σου, μου απάντησε. Όστόσο θά μου έπιτρέψεις να σε καταστήσω προσεχτικό: Νά

έχης πάντα στο νού σου ότι δεν υπάρχουν πειά πριγκήπισσες! Όλες ή γυναίκες που θά σε τριγυρίσουν μπορεί να είναι όμορφες, γοη-
τευτικές, αλλά ή ζωή τους είναι άγνωστη και μυστηριώδης.

— Γιατί είσαι τόσο άπαισιόδοξος; Του παρητήρησα. Τι σου συνέβη κι' άλλαξες τόσο τόν χαρακτήρα σου;

— Άκουσε, μ' απάντησε, θά σου διηγηθώ μερικές τελευταίες περιπέτειές μου. Έτσι θά περάση πιο εύχάριστα ή ώρα. Μπορεί κιόλας να γράψω κι' ένα όμορφο άρθρο. Άς έλπί-
σουμε ακόμη ότι αυτές οι ιστορίες μου θά σε διευκολύνουν ώστε να σχηματίσεις μία πιο συγκεκριμένη γνώμη για τίς γυναίκες του Μόντε Κάρλο και να πάψεις να όνειρευεσαι. Ξέρεις ότι ποτέ δεν λέω μεγάλα λόγια. Γι' αυτό θέλω να με πιστέψης, κι' αν σου διη-
γηθώ.

Τού έδωσα τό λόγο μου. Ο Άντρέ Ντεριέ εξαλλώθηκε πιο άναπαυτικά στη θέσι του, σταύρωσε τά χέρια στο στήθος του και μου είπε:

— Άγαπήτε μου φίλε, έχουμε να ιδωθού-
με σωστά πέντε χρόνια, όσο καιρό δηλαδή υπηρετούσα στο τμήμα παρακολουθήσεως τών χαρτοπαιγνίων.

Αναγκάσθηκα να του όμολογήσω ότι είχα δικη και να παραδεχθώ στενοχωρημένος ότι όλο αυτό τό διάστημα ποτέ δεν είχα ένδια-
φερθί για τόν παλιό φίλο μου.

— Σ' αυτό τόν καιρό, συνέχισε, μου συνέβησαν ένα σωρό παράδοξες περιπέτειες, ή όποιες και μ' άνάγκασαν να παραι-
τηθώ από τήν αστυνομία. Νά, είμαι τώρα κι' εγώ ένας χασο-
μέρης. Ταξιδεύω από συνήθεια και πολλές φορές χάνω τη μύτη μου σ' υποθέσεις που δεν μ' ενδιαφέρουν. Άς είναι, εκείνη τήν έποχή ήμουν άποσπασμένος στην ιδιαίτερη υπηρεσία του Καζίνο του Μόντε Κάρλου. Η δουλειά μου ήταν να παρακο-
λουθώ τούς διάφορους όπόπτους.

Γιά τούς άνδρες αυτή ή δουλειά δεν ήταν και πολύ δύ-
σκολη. Έγώ με τούς συναδέλφους μου τούς είχαμε τακτοποιή-
σει σε διάφορες κατηγορίες. Για μάς οι έπισκέπτες του Μόντε Κάρλο ήταν πλούσιοι, υπάλληλοι, που μέναν λίγες μέρες για να χάσουν όλες τίς οικονομίες τους με τήν έλπίδα του κέρ-
δους, άνθρωποι που ζούσαν εις βάρος τών όμορφων γυναικών, φιλικατζίδες που ξενυχτούσαν για να κερδίσουν ένα φράγκα και άπατεώδες. Οι τελευταίοι είχαν ένα σωρό τίτλους, ζωηρή έμφάνιση, πολλές βαλίτσες, ένα σωρό γυναιμίλες, μεγάλη σο-
βαρότητα κι' υπερβολική άξιοπρέπεια. Δεν τολμούσε κανείς να τούς ύποπτευθί. Μά εγώ δεν άστειεύομαι. Όταν άνακάλυ-
πτα τίς βρωμοδουλειές τους δεν δισταζα να τούς άρπάξω από τόν γακιά κι' άς χάλαγε ό κόσμος. Όλοι λοιπόν με μισούσαν.

Κι' όταν έμπαινα στο Καζίνο όλοι με παρακολουθούσαν με τό βλέμμα τους για να δουν τόν... τυχερό που θά έφιλοξενείτο στο κρατητήριο της αστυνομίας.

Κι' εγώ, γιατί να στο κρύβω, καμάρωνα γι' αυτή τήν δη-
μοτικότητα μου. Ο άνθρωπος είναι τόσο άδύνατος! Παρασύρε-
ται τόσο εύκολα!

Μιά νύχτα παρακολούθησα στο Καζίνο τό τρελλό παιγνίδι ενός δυστυχισμένου, ό όποιος έπαιξε στα χαρτιά τήν περιου-
σία του, τ' αυτοκίνητό του, τή γυναίκα του, τά ρούχα του και τέλος τό μικρό δάχτυλο του χεριού του! Κι' όλα αυτά γιατί ήθελε να εξακριβώσω αν ή όμορφη γυναίκα που καθόταν δί-
πλα του είχε συνεννοηθί με τόν κρουπιέρη και τόν έκλεβε ξε-
διάντροπα. Όταν βεβαιώθηκε, διέταξε να σταματήσει τό παι-
γνίδι. Έπέστρεψα μ' άδιαφορία τά λεφτά στον δυστυχισμένο, καθώς και τό κομμένο δάχτυλό του κι' ύστερα ώδήγησα τήν όμορφη γυναίκα στην αστυνομία. Ήταν μία από τίς άπειρες τυχοδιώκτριες που κυκλοφορούν στις αίθουσες του Καζίνο. Είχε άλλάξει μέχρι τότε τέσσερα όνόματα, είχε γίνει αληθινή κόμησα και τέλος κατάντησε άπατεών. Όσο για τό θύμα της, αυτός, καθώς έμαθα, τρελλάθηκε από τή χαρά του πούχε πά-
ρει πίσω τά χαμένα.

Γι' αυτές τίς «γόησες» του Μόντε Κάρλο, δυστυχώς, δεν ίσχυε κανένας νόμος. Δεν μπορούσαμε να τίς δηλώσουμε όπας τούς άνδρες. Κι' αυτές ακόμη ή πλούσιες, από φιλαργυρία ή για να δοκιμάσουν μία περιπέτεια, παρέσυραν τούς ήλικιωμέ-
νους άγνώστους στο πράσινο τραπέζι και τούς ξετίναζαν. Έτσι δεν μπορούσαμε να βρούμε λογαριασμό και τό σπουδαιότερο, κάθε τόσο μπλέκαμε σ' ιστορίες, που μάς άνάγκαζαν να ζητούμε δη-
μοσίως συγγνώμη και να δεχόμαστε ένα σωρό βαρείες βρισιές. Όρίστε μία τέτοια ιστορία:

Ένα καλοκαίρι στο Μόντε Κάρλο έ-
φτασε μία όπέροχη ξανθή όμορφιά. Τή συ-
νώθευε ένας άσπρομάλλης κύριος, ό όποιος στον κόσμο παρουσιαζόταν γιά θεός της. Όλοι όμως ήξεραν ότι ήταν φίλος της κι' ότι τήν άγαπούσε σάν τρελλός. Κάθε βράδυ ή «άνηψιά» του λοιπόν τόν παρέσυρε στις αί-
θουσες του παιγνιδιού κι' έπειδή εκείνος δεν άγαπούσε τά χαρτιά, τόν εγκατέλειπε στο καπνιστήριο κι' έπαιζε γιά λογαριασμό του τεράστια ποσά. Διαρκώς όμως έχανε. Είχα προσέξει αυτή τήν όμορφη γυναίκα, γιατί ή φύσιγονμία της δεν μου ήταν ά-
γνωστη. Κι' εκείνο που μου κινούσε τήν πε-
ριέργεια ήταν ότι ή νέα αυτή συναντιόταν κρυφά μ' έναν υπερβολικά κομψό άνθρωπο, ό όποιος όμως δεν μου ένέπνευε έμπιστοσύνη. Όστόσο, δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Δύο τρείς φορές που θέλησα ν' άνοίξω τά μάτια του γέρω «θείου», αυτός μου έκοψε τό βήχα, δηλώνοντάς μου να τόν αφήσω ήσυχο και να μην άνακατεύομαι στις υποθέσεις του. Όμολογώ ότι πρώτη φορά είχα δη έναν άν-
δρα να έχη τόσο τυφή έμπιστοσύνη σε μία γυναίκα. Τά τέλος αυτής της ιστορίας είναι εύκολο να τό φαντα-
στής. Ο γέρος, στο τέλος του καλοκαιριού, είχε μείνει φτα-
χός σάν τόν Ιάβ. Τότε ή φίλη του θυμήθηκε τή διαφορά της ή-
λικίας τους και τόν εγκατέλειψε. Κι' ό γέρος θεός καταλαβαί-
νοντας τό λάθος του τίνανε μία νύχτα τά μυστά του.

Όστόσο, τ' άλλο καλοκαίρι, ή ξανθή γόησσα έκανε πάλι τήν εμφάνισή της στο Μόντε Κάρλο, μ' ένα καινούργιο «θεό» της από τή Νότιο Άμερική. Αυτή τή φορά όμως είχα πείσμα-
τωθί και δεν θέλησα να τήν αφήσω να μου ξεφύγ. Άναστά-
τωσα τό Μόντε Κάρλο, ρώτησα όλες τίς αστυνομίες και τέλος έμαθα τήν αληθινή ταυτότητά της. Ήταν μία άσχημη χορεύτρια που είχε παντρευθί αυτό τό νέο που συναντούσε κρυφά! Κι' οι δυο τους είχαν συμφωνήσθί να «μαδούν» διάφορους γεωκρο-
νολήτρους. Για να κρατάν όμως τά προσχήματα και να μη φαί-
νεται ότι τόν κλέβουν, είχαν ανακαλύψει τό τέχνασμα του χαρ-
τοπαιγνίου. Η χορεύτρια έπαιρνε από τό φίλο της τεράστια ποσά, τά όποια φυσικά δεν έπαιζε! Τά παρέδιδε στο... σύζυγό της, ό όποιος τά κατέθετε στην Τράπεζα! Έτσι είχαν σχημα-
τίσει μία άρκετή περιουσία και θά γίνονταν έκατομμυριού-
χοι αν δεν άπεκάλυπτα τήν άπάτη τους.

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 1709)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΑΓΑΠΗ...

ΘΑΝΩ Πέμπτη αεροπορικάς Κοδύντον με-
νω λίγες μέρες Λονδίνον. ΓΙΑΓΙΑ

Όταν διάβασε το τηλεγράφημα η Ρόμπιν
έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένη

— Διάβολε! μουμούρισε, ή γιαγιά μου
ερχεται τη στιγμή ακριβώς που πρέπει ν'
αποφασίσω μεταξύ του Μάικ και του Ου-
ίνκν.

Η Ρόμπιν δεν έχασε την ώρα της σε
συλλογισμούς, μόνο έσπευσε στο τηλέφωνο.

— Άλλο! Ουίνκν, έσύ είσαι; Άκουσε
λοιπόν: Η γιαγιά μου φθάνει την Πέμπτη
από την Καλιφόρνια για νά μείνη λίγες
μέρες μαζί μου. Έπομένως την Παρασκευή
που θάρθης θα την βρής εδώ. Θέλω νά μās
πās σ' ένα ήσυχο εστιατόριο εκείνο τὸ βρά-
δυ, ὃν τυχόν δεχθῇ ή γιαγιά νά μās συνο-
δέψη. Κατάλαβες; Καί σε παρακαλῶ Ουίν-
κν, μή τυχόν ξεχαστῇς καί με φιλήσης προ-
στά της. Δέν πρέπει νά σκανδαλιστῇ ή καλή
γρηούλα. Γειά σου, Ουίνκν! Καλή ἀντάμωσι
την Παρασκευή...

Κατόπιν ή Ρόμπιν πήρε τὸν Μάικ στο
τηλέφωνο.

— Άλλῶ Μάικ, έσύ είσαι; Έρχεται ή
γιαγιά μου, τὴν ὁποία θά γνωρίσω γιά πρῶ-
τη φορά. Εἶχε μαλλῶσει βλέπεις με τὸν πα-
τέρα μου γιατί παντρεύτηκε τὴ μητέρα μου.

Έρχεται τώρα στήν Ἀγγλία. Εἰπεῖ ἀπὸ ἐ-
ξήνια χρόνια γιά νά με γνωρίσῃ. Εἶμαι ή
μόνη συγγενής πού της μένει. Θέλει νά δῇ

πῶς τὰ καταφέρνω σὸ κατάστημα νεωτερισμῶν τὸ ὁποῖον διευθύνω.

Καί ἀκουσε Μάικ, μή ξεγελαστῇς καί με φιλήσης μπροστά της, γιά νά
μή νομίσῃ πῶς είσαι ὁ μνηστήρ μου, γιατί ἐπὶ τέλους δέν σου εἶπα
ἀκόμα τὸ «ναί». Καλή ἀντάμωσι, αἰorio βράδυ στίς ὀκτώ...

Η Ρόμπιν ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικό στή θῆσι του καί βυθίστηκε
σέ σκέψεις.

Η Ρόμπιν ἦταν ὁμορφη χαριτωμένη κι' εἶχε μεγάλη πείρα τῆς
ζωῆς. Ὅκτω χρόνια προηγήτερα οἱ γονεῖς της Ρόμπιν εἶχαν σκοτωθῇ
σ' ένα αὐτοκινητικό δυστύχημα ἀφηνώντας τὴ Ρόμπιν, ή ὁποία μόλις
τότε εἶχε τελειώσει τίς σπουδές της, ὁλομόναχη σὸ Λονδίνον, με τρα-
κόσιες λίρες γιά μόνη περιουσία. Η νέα σκέφθηκε ἀμέσως νά ἐργαστῇ.

Καταπιάστηκε με διάφορες δουλειές. Ἀλλά ὁλο ἀποτυχίες εἶχε. Γνώ-
ρισε μαύρη φτώχεια, ὥσπου ἀνοίξε ένα κατάστημα νεωτερισμῶν. Ἡ
τύχη γύρισε τότε γι' αὐτήν. Ἀπὸ τὴ μιά μέρα στήν ἄλλη, ἔγινε γνω-
στή σ' ἕναν κύκλον ἐκλεκτό. Ἦταν τώρα εἰκοσιπέντε χρόνων κι' ή δου-
λειές της πῆγαιναν περίφημα.

Τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα, ή
Ρόμπιν πῆγε σὸ ἀεροδρόμιον τοῦ
Κοδύντον γιά νά ὑποδεχτῇ τὴ για-
γιά της. Τελευταία ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους ἐπιβάτες, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀε-
ροπλάνο τῆς γραμμῆς Σαουθάμ-
πτον — Κοδύντον, μὴ λεπτοκαμω-
μένη καί χαριτωμένη γρηούλα. Ἐ-
μοιαζε καταληκτικὰ με τὴ Ρό-
μπιν. Η νέα τὴν ἀναγνώρισε ἀμέ-
σως καί δὲν ἔκρυψε τὸν θαυμασμόν
της γιά τὸ θάρρος τῆς γιαγιάς
της ή ὁποία σέ ἡλικία ὀγδόντα
χρόνων ἀποφάσισε νά ταξιδεύῃ αε-
ροπορικῶς. Ἐπρεξε κοντά της με
ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά καί τῆς φώ-
νησε:

— Γιαγιούλα! Καλὸς ὥριος! Δέν
με ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ή
Ρόμπιν...

— Μικρούλα μου, πόσο εὐτυ-
χῆς είμαι πού σε βλέπω, τόσο ὡ-
μορφη, τόσο χαριτωμένη!

Κουβεντιάσαντας, ή Ρόμπιν
ἐπέστρεψε με τὴ γιαγιά της σὸ
διαμέρισμα της σὸ Λονδίνον καί τὴ
βόλεψε ἀμέσως στήν κάμαρά της.

— Θέλω αἰorio νά με πās σὸ
μαγαζί σου, Ρόμπιν — τῆς εἶπε σέ
κάποια στιγμή ή γερόντισσα-εἶμαι ἀ-
νυπόμονη νά ἴδῃ πῶς τὰ καταφέ-
ρως. Τὸ σπίτι σου εἶνε χαριτω-
μένο, βαλμένο με ἐλαφροειδὲ γού-
στο. Σέ συγχαίρω, παιδί μου. Πές
μου κι' ἄλλα γιά τὴ ζωὴ σου. Ἀπὸ
τὰ γράμματά σου δέν ἔμαθα πολλά.

— Πές μου τὴν ἀλήθεια, Ρόμπιν, ἀγαπᾷς τὸν Μάικ, ῥά τῃς ὁ νέος

ΤΗΣ Η. ΜΕ GLOY

ΤΗΣ Η. ΜΕ GLOY

— Δέν ἔχω πολλά νά σοῦ πῶ γιάγιά μου. Θά μείνης μαζί μου καί
θά δῇς πῶς ζῶ. Ἀλήθεια, ἀπόψε πρόκειται νά ἐρθῇ νά δευπνήσῃ μαζί
μας ἕνας νέος. Τὸν εἶχα καλέσει προτοῦ λάβῃ τὸ τηλεγράφημα σου.
Δέν πιστεύῳ νά σε διαρεσθῇ ή παρούσα του.

— Ἀπειναντίας μάλιστα... συμπάθῳ πολὺ τοὺς νέους. Μήπως...

— Ὁ, ὄχι γιάγιά μου... Δέν εἶν' αὐτὸ πού νομίζεις. Εἴμαστε πα-
λαιοί γείτονες, καλοὶ φίλοι καί τίποτε περισσότερο. Ὁ Μάικ — εἶσι τὸν
λένε — βασανίστηκε πολὺ ἀπὸ μικρός. Εὐτυχῶς τοῦ προσφέρουν τώρα
μιά καλὴ θῆσι σέ μιά ἐταιρεία πετρελαίου, στίς ἀποικίες. Σέ λίγες
μέρες θά φύγῃ... Ξεκουράσου τώρα, γιαγιούλα... Θά δευπνήσωμε
στίς ὀκτώ.

Η Ρόμπιν φίλησε τὰ γιαγιά της καί πῆγε στήν κάμαρά της. Η
κουβέντα με τὴ γιαγιά τῆς ἐξανέφερε στή μνήμη της τὰ περασμένα,
τὰ βασανισμένα της χρόνια!.. Καθόταν τότε σ' ένα φτωχικό δωμάτιο
μιάς λαϊκῆς συνοικίας. Στὸ διπλάνο τῆς δωμάτιο καθόταν ὁ Μάικ.
Μιά μέρα, ή Ρόμπιν δὲν εἶχε τὴ δύναμι νά σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι
της. Κι' ὅσο περνοῦσαν ή ὥρες, τόσο τὸ μυαλό της σκοτιζόταν, ὥσ-
που ἔπεσε σέ μιά βύθισι... Σάν ἀπὸ μακριά, ἀκουσε ἔξωφρα, ὅτι γυ-
ποῦσαν στήν πόρτα της, μὰ δὲν βόηξε τὴ δύναμι ν' ἀπαντήσῃ. Τότε
κάποιος ἐσπρωξε τὴν πόρτα καί μπῆκε στήν κάμαρά της. Ἦταν ὁ
Μάικ. Στὴν ἀρχή, ὁ νέος νόμιζε ὅτι ή Ρόμπιν εἶχε πάρει κανένα ναρ-
κωτικό γιά νά δώσῃ τέλος στή βασανισμένη ζωὴ της, ἀλλά κατόπιν
ἀντελήφθη ὅτι ή νέα ἦταν νησιτικὴ κι' εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὴν πεί-
να. Ἐσπευσε τότε νά τῆς φέρῃ λίγο δυνατό ζουμί...

Ὅκτω χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ὁ Μάικ τὴν εἶχε σώσει.
Κι' ὁμως ἀπόψε, ἦταν ἀποφασισμένη νά τὸν πληγώσῃ βαθεῖα, γιατί
θὰ ὀνειδίζον νά δεχτῇ τὴν πρότασι πού της εἶχε κάνει νά γίνῃ γε-
ναῖκα του...

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Μάικ διέκοψε τοὺς συλλογισμούς της. Ὁ Μάικ ἦ-
ταν ἕνας λεβεντόχορμος νέος με συμπαιθητικὴ φυσιογνωμία.

— Λοιπόν, Ρόμπιν — εἶπε ἀμέσως — τώρα πού εἴμαστε μόνοι μας,
δῶσε μου τὴν ἀπάντησί σου.

— Αὐτοῦμαι, Μάικ. Δέν γίνεται τίποτε. Σκέφθηκα πολὺ. Σέ συμ-
παθῶ καί θά ἤμουν εὐτυχῆς νά γίνω γυναῖκα σου, ἀλλά φοβῶμαι τὴ
φτώχεια γιατί τὴ γνωρίζω καλά.

Τώρα κερδίζω πολλά. Πῶς θέλεις λοιπόν νά τὰ ἐγκαταλείψῃς δια
καί νά σε ἀκολουθήσω σέ μιά μακρινή, ἀγνωστὴ χώρα, γιά νά ζήσω
με ἐκεῖ με τὸ μικρὸ μισθό σου; Ἀ! ὄχι Μάικ δέν τὸ ἀποφασίζω!

Ἀν τοῦλάχιστον, μπορούσες ν' ἀγοράσῃς μιά πετρελαιοστῆν γιά τὸν
ἐαυτό σου, ὥσως θά τὸ ἀποφασίζα... ἀλλά καί πάλι... Αὐτοῦμαι ἀν σε
πικραίνω Μάικ, δέν μπορῶ νά ξεράσω ὅτι κάποτε μοῦ ἔσωσες τὴ
ζωή...

— Ἀφῆσ' τα αὐτά, Ρόμπιν. Πές μου τὴν ἀλήθεια. Μήπως ἔχεις
κανένα ἄλλον ὅπ' ὀμι σου; Κανένα πλούσιο νέο... Τὸν Ουίνκν ἴσως...

— Αὐοήστε! Αὐτὸς ἦταν ἄλλοτε χρηματοδότης μου καί τίποτε
περισσότερο... Ἀν ὁμως ἀποφασίσω νά παντρευτῶ, ἀσφαλῶς θά ἐπι-
τήσω τὴν ἀνεξαρτησία μου... Δι-
σταχῶς, ή ἀγάπη μονάχα, δέν φτά-
νει...

— Ἀν μ' ἀγαποῦσε Ρόμπιν,
ὅπως ἐγὼ δέν θά λογαριαζόμην τί-
ποτε ἄλλο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ή πόρτα ὀ-
νοῖζε, ή γιαγιά μπῆκε σὸ σαλὸ-
νάκι κι' ή κουβέντα τὸν δύο νέων
κόπηκε στή μέση.

— Νά σοῦ συστήσω ἕνα μέ-
λοντα Ροκφέλλερ, γιαγιά — εἶπε ή
Ρόμπιν γελοῦντας. Εἶνε ὁ φίλος μου
Μάικ Ρέιλυ.

— Χαίρω πολὺ πού κάνω τὴ
γνωριμία σου, Μάικ — εἶπε ή
γρηούλα μ' ἕνα γλυκὺ χαμόγελο.
Ἐγχομαι με τὴν καρδιά μου νά
πραγματοποιηθῇ ή προφητεία τῆς
Ρόμπιν.

Τὸ γεῖμα πέρασε εὐχάριστα
με τὴν κουβέντα. Η γιαγιά ἦταν
μιά ἐξυπνὴ ὀμιλητικὴ καί ἐχούρη
στὴ γινάδια. Μετὰ τὸ δεῖναι ἔ-
παξε μιά παρτίδα Μπρίτζ με τοὺς
δύο νέους καί στίς δέκα εἶπε ὅτι
ἦταν κουρασμένη κι' ὅτι θά πῆ-
γαινε νά πλαγιάσῃ.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι τοὺς ὁ
Μάικ προσπαθῆσε νά μεταπείσῃ
τὴν Ρόμπιν, ἀλλά ἐκείνη δὲν ἤ-
θελε ν' ἀκούσῃ τίποτε.

— Άκουσε Ρόμπιν — τῆς ἔ-
λεγε — δέν πιστεύω τὰ λόγια σου.
Δέν παραδέχομαι ὅτι ἀν μ' ἀγα-
πᾷς σ' ἀλήθεια, θά μ' ἐγκαταλείψῃς
ἐκεῖ. Μετὰ πέντε μέρες φεύγω, δέν σε
παρακαλῶ! Ἀν ὁμως ἀλλάξῃς γνώ-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία καί 8 δραχμάς ἀποκτᾶτε τὰ ἐξῆς ἀριστου-
γῆματα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ὑλοῦ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ"

Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

Στὴν «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται ή γεμάτη πά-
θος ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ καί οἱ
παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

Ἐπίσης με τὰ ἴδια δελτία καί δραχμάς 8 ἀποκτᾶτε καί
τὴν «ΠΛΗΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ καί τὴν
«ΣΦΙΓΚΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ἐπίσης ἄρχισε ή διανομή τοῦ νέου αἰσθηματικοῦ ἀριστου-
γῆματος τῆς ΝΤΕΛΛΥ

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ"

Προσεχῶς θά κυκλοφορήσῃ τὸ ἔργον

"ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός) κλπ. κλπ.

Οἱ ἐν τῷ ἔξωτικῷ ἀναγνώστῃ τῶν περιοδικῶν μᾶς πρέπει νά
στέλλουν, μαζί με τὰ δελτία καί τὰς 8 δραχμάς, καί τὰ ἔσοδα ἀποστο-
λῆς τῶν βιβλίων, καί τοῦτο, διότι θά ἴτω μὴν ἐπισημιά δια τὸ Γρα-
φεῖον μᾶς μιά τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἑξαετηρίου
ἔπου ὑπάρχουν Ὑποπρυτανοὶ τοῦ Κεντρικοῦ Πρυτανοῦ Ἀθηνῶν,
οἱ ἀναγνώστῃ μᾶς θά παραλάβουν τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑπο-
κρίτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στήν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ή ἀγάπη...

Τὴν Πέμπτη, λίγη ώρα προτοῦ ξεκινήσει τὸ Ὁσέανιν — γιά τὸ
μακρινὸ ταξίδι του, ή Ρόμπιν ἀνέβηκε σὸ πλοῖο καί βόηξε τὸν Μάικ
ἀπάνω στή γέφυρα, μακαγχολικῶς καί σκεπτικῶς.

Με τὰ ρούχα πού ἔχεις — τοῦ εἶπε ή νέα περκατικῶς — θά εἶ-
νε φοβερό νά ζῇσῃ κανεὶς μαζί σου, ἀδιάφορῶς ἀπὸ Λονδίνον ή στήν
ἀκρὴ τοῦ κόσμου... Ὅσοσο μπορῶ, γιά τὸ ἀποφασίσω ἀν μοῦ ὑποσχε-
θῇς νά γίνῃς πῶς ἐγώ...

— Ρόμπιν! Μόλις σόβαράς; θέλεις ἀλήθεια νά ἐρθῇς μαζί μου;

— Φυσικά, ἀνόντε, ἀπὸ πούλησῃς τὸ κατάστημα καί με τὰ χρήμα-
τα πού πῆρα θά μπορούσῃς ν' ἀγοράσῃς μιά πηγὴ πετρελαίου...

— Ἀδύνατον, Ρόμπιν. Δέν μπορῶ νά σοῦ ὀφείλω τόσο πολλά...

— Κουρέ, δέν μοῦ ὀφείλεις τίποτε. Ὅλα τὰ χρωστᾷς στή γιαγιά, ή
ὁποία μ' ἔκανε καί γενική κληρονόμος τῆς...

Καί ὑποφῶς ή Ρόμπιν ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὅμο
τοῦ Μάικ.

μη, ἔλα νά με συναντήσῃς σὸ πλοῖο καί νά φύγουμε μαζί. Θά σοῦ
γράφω γιά νά ξέρῃς τὴν ἀκριβῆ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου.
Θά παντρευτοῦμε σὸ πλοῖο ή ἀν αὐτὸ δέν γίνεται, τότε ὁ γάμος μᾶς
θά γίνῃ μόλις ἀποβιβασθοῦμε. Καλή ἀντάμωσι, Ρόμπιν!..

— Ὁδῶν νά σ' ἀποχαιρετήσω σὸ πλοῖο — φώναξε ή Ρόμπιν κα-
θὼς ὁ νέος ἔφευγε!..

Τὴν ἐπομένη, ή Ρόμπιν πῆγε τὴ γιαγιά της σὸ μαγαζί της. Ἡ γε-
ρόντισσα ἔμεινε κατάπληκτη μπροστά στήν ἐργασία τῆς ἐγγονῆς της
καί εἶπε:

— Ἀλλά αὐτὴ ή ἐπιχειρήσις θά κόστισε πολλὰ χρήματα, μι-
κρούλα μου.

— Βεβαίως. Βοήκα κάποιον πλοῖοιο ὁ ὅποιος μοῦ δάνεισε χρήμα-
τα. Εὐτυχῶς ή δουλειά μου πηγαίνει θαυμάσια. Ὅχι μόνο πλήρωσα
τὸ χρέος μου, ἀλλά καί κερδίζω πολλά.

— Γιατί δέν μοῦ ἔγραψες ἔμένα νά σε βοηθήσω. Ξέχασες ὅτι
εἶχες τὴ γιαγιά σου;

— Ἦσουν τόσο μακριά... Δέν σε γιῶρίζα καί δέν ἤξερα ἀν ἤθε-
λες νά με βοηθήσῃς. Πέρασα ἀπὸ σκληρὴς στιγμές. Ἀ! ἐσύ ἔχῃσες μιά
ἡσυχὴ ζωὴ καί δέν ξέρεις τί θά πῇ στενοχώρια. Εὐτυχῶς πού ὁ
Ουίνκν...

— Ποῖος εἶνε αὐτός;

— Η ἀδελφὴ του ἦταν παιδικὴ φίλη μου. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὰ
χρήματα γιά νά λανσάρω τὴν ἐπιχείρησι. Ἀπόψε θά τὸν γνωρίσῃς...

Τὸ βράδυ, ὁ Ουίνκν ἦρθε. Πῆρε τίς δύο γυναῖκες με τὸ αὐτοκι-
νητό του καί τίς πῆγε σὸ εστιατόριο. Μετὰ τὸ γεῖμα, ή μουσικὴ, ή
κίνησις, κοῦφρασαν φαίνεται τὴν γερόντισσα, ή ὁποία ἀποκοιμήθηκε σέ
μιά πολυθρόνα. Τότε οἱ δύο νέοι βγήκαν στήν ταράτσα, ἀκούμπησαν
σὰ καρχαῖλα κι' ὁ νέος εἶπε:

— Περιμένω ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησί σου, Ρόμπιν. Ξέρεις πόσο
σ' ἀγαπῶ. Ἀλλά ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου, ἔχω νά σοῦ προσφέρω καί
πλοῖτο, τὸ ὁποῖο κάθε γυναῖκα ἔχει νά ἐκτιμᾷ.

— Ἀφῆσ' με νά σκεφθῶ ἀκόμα, Ουίνκν, ἀπάντησε ή νέα σκε-
πτικῶς.

— Θαρρῶ πῶς ἀγαπᾷς τὸν Μάικ. Πές μου τὴν ἀλήθεια, Ρόμπιν.

— Ὁ! Αὐτὸς θά φύγῃ σέ τρεῖς μέρες καί θά λείπῃ τρία χρόνια.
Ἐπειτα ἐγὼ δέν φεύγω τόσο εὐκόλα ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου Λονδίνον.

Ἐλα, Ουίνκν, πῆγαινε μᾶς σὸ σπίτι... Η γιαγιά ἔπληνσε θαρρῶς.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ή Ρόμπιν ἔλαβεν ἕνα μυλιέτο τοῦ Μάικ,
σὸ ὁποῖο ἔγραφε τὰ ἐξῆς:

«Δαρεντῇ μου, ἀγαπῶν τὴν Πέμπτη στίς 3 μ. μ. με τὸ «Ὁ-
σέανιν» τῆς ἐταιρείας Ὀυῶλτερ, ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα Τίμπεργν. Σέ
περιμένω καί σ' ἀγαπῶ, ΜΑ'Ι'Κ.»

Η Ρόμπιν γέλασε με τὴν ἐπιμονή του κι' ἀμέσως ἔγραψε τὴν
ἀπάντησί της:

«Ἀγαπητῇ Μάικ, θάρθω νά σε κατενοδώσω. ΡΟΜΠΙΝ.»

Τὸ ἀπόγευμα ή Ρόμπιν γιά νά ἐυχαιριστῇ τὴν γιαγιά της τὴν
πῆγε στὸν κινηματογράφον. Ἡ ταινία ἄρεσε τῆς γερόντισσας, ἀλλ' ὅταν
ἐπέστρεψε σὸ σπίτι ἦταν συλλογισμένη. Η Ρόμπιν ἀνησύχησε καί τὴ
ρώτησε μήπως εἶχε κουρασθῇ.

— Ὅχι, παιδάκι μου. Ἀλλά τὸ φῖλμ αὐτὸ με τοὺς κάου-μπόυς
μοῦ θύμησε τὰ νεῖτα μου.

— Ὁ, γιαγιούλα μου, θά ἤθελα πολὺ νά μοῦ διηγηθῇς τὴν ἱστο-
ρία τῆς ζωῆς σου.

— Ὁ παππούς σου, μ' ἔκλεψε ἀπὸ τὸ σπίτι μου καί με πῆρε στήν
Ἀμερική, γιατί ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε νά μ' ἀφήσῃ νά τὸν πάγω
ἐπειδὴ ἦταν φτωχός. Σοῦ φαίνεται ἴσως περίεργο τὸ τόλημμά μᾶς στήν
ἀσπὴρ ἐποχὴ μᾶς, ἔ; Ἀλλά ή ἀγάπη ὑπῆρχε πάντοτε, μικρὴ μου! δέν
εἶνε καμιά μοντέρνα ἐφευρέσις. Διασχίσαιμε τὸν Ἀτλαντικὸ κι' ὅταν ἀπο-
βιβαστήκαμε, ἐνοηθήκαμε μ' ἕνα καρβάνι χρυσοθηρῶν γιά νά βγοῦμε
στὸν Εἰρηνικό. Ἐγὼ περίμενα τὸ μορὸ μου! ὑπέφερα πολὺ. Η τροφὴ
μᾶς ἦταν ἐλεεινὴ, τὸ νερὸ ἄθλιο, εἶχαμε ἐπιδημίες καί χίλια δὴδ βρά-
σανα. Τέλος πέσαμε σέ μιά ἐνέδρα ἐνθουσιόδεσμων. Σκότωσαν ἀρκετούς
ἀπὸ τοὺς συντρόφους μᾶς καί ἀτήγαγαν δέκα γυναῖκες. Μεταξὺ αὐτῶν
ἦσουν κι' ἐγὼ. Βαδίζαμε ἐπὶ μέρες πολλές, ὥσπου φθάσαμε σὸ χω-
ριό τους. Λίγες μέρες κατόπιν ἔφερα τὸ παιδάκι μου στὸν κόσμο. Οἱ
Τῆδοι μ' ἀνάγκασαν μαζί με τίς ἄλλες γυναῖκες νά σκάβουμε τὰ χρο-
νάρια τους.

Δέν μοῦ ἐπέτρεπαν νά πάρω τὸ μορὸ μου μαζί μου κι' ἐπειδὴ τὸ
κακόχορ ἐζλαίγε καί μ' ἀποζητούσε, τί θαρρεῖς; Τοῦ γέμισαν τὸ στόμα
με ἀναμμένα κάρβουνα καί σάν γύρισα τὸ βράδυ τὸ βρήκα νεκρό...

Λίγες μέρες κατόπιν, ἕνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα ἦλθε καί μᾶς ἐλευ-
θέρωσε μετὰ μιά σύντομη μάχη. Βοήκα τὸν παππού σου καί μαζί πῆ-
γαμε στήν Καλιφόρνια. Ἐγκατασταθήκαμε καί σιγά - σιγά, με τὸν καιρό,
γίναμε πλούσιοι, ἀποκτήσαμε τρία παιδιά, ἀπ' τὰ ὁποία ὁ πατέρας σου
ἦταν τὸ μικρότερο.

— Μόλις μεγάλωσε παντρεύτηκε παρὰ τὴ θέλήσί μᾶς κι' ἐπέστρεψε
σὴν Ἀγγλία. Μά, ἀλλοῖμονο δέν τὸν εἶδα. Τοὺς ἔχασα δλους...

Μοῦ ἔμεινε ἐσύ μονάχα...

— Ὁ! Δέν φαντάσθηκα ποτὲ ὅτι ὑπέφερες τόσο, γιαγιούλα μου.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

«Συνέχεια εκ του προηγούμενου»

— Πραγματικά, Μεγαλειότατε. Έφυγε μόλις χθές το βράδυ. Ένδοξο σκοπός μας, όταν τον χειροτονούσαμε καρδινάλιο, ήταν να τον βγάλουμε μία ώρα αρχύτερα από το Παρίσι... Κι αυτό, για να πάψω να υποστηρίζω τις επικίνδυνες αξιώσεις αυτής της τυχοδιωκτικής...

— Της κόρης της δυστυχισμένης Λεσπάρ;
— Ναί, Μεγαλειότατε! Ο αδελφός μου είναι από τους θαυμαστάς και υποστηρικτές της δ' πιό ένθερμος!...

— Κι αν αληθώς είπε ο Λουδοβίκος ΙΓ', πως η κοπέλλα αυτή είναι κόρη του πατέρα μου;

— Τότε ο αδελφός μου γίνεται ακόμα πιό επιφοβός... Μά το παραμύθι αυτό βγήκε από τη φαντασία της γυναίκας που καταδέχεται να την λένε δυστυχισμένη Λεσπάρ και πού ήταν η πιό επικίνδυνη αγύρτισσα... Προσέχετε, Μεγαλειότατε, γιατί αυτές η φαντασιοπληξίες θα ξεθαρρέψουν τους ευγενείς που βρίσκονται γύρω σας. Όλοι αυτοί είναι έχθροι σας και κανένας τους δεν πειθαρχεί. Σας παρακαλώ να διατάξετε την σύλληψη του αδελφού μου.

Ο βασιλεύς ήταν πονόψυχος, η καρδιά του πονούσε άμα ο σκληρόκαρδος Καρδινάλιος, σάζοντας τάχα το κράτος, κρεμούσε ευγενείς και άσημους.

Χτύπησε λοιπόν νευρικά το μαστίγιό του πάνω στην πολυθρόνα και είπε στον καρδινάλιο:

— Άγαπώ τον αδελφό σας... Δεν θέλω.

— Μά, Μεγαλειότατε! Βιάστηκε να τον διακόψει ο άκαρδος Ρισελιέ.

— Έσφαλε όμως πού τον διέκοψε. Ο νευρασθενικός νεαρός βασιλεύς εξωργίστηκε άκρως πιό πολύ.

— Άπαιτώ να με υπακούουν! φώναξε κι' έτρεμε σύγκορμος.

Ο βασιλεύς είχε τα νεύρα του. Κι' ο πονηρός Καρδινάλιος έσκυψε το κεφάλι του δίχως να βγάλη τσιμουδιά.

Όταν μού λένε να συλλάβω τον αδελφό σας, φώναξε ο βασιλεύς, κίτρινος από θυμό, είναι σαν να μού υποδεικνύετε να συλλάβω και τον δικό μου αδελφό, τον δούκα ντ' Ανζού!... Αυτό έχετε στο νου σας; Έ;

— Κι' αν σας πω ναί; ψιθύρισε ο Καρδινάλιος. Σώπαινε τώρα κι' ο βασιλεύς, γιατί κι' οι δυο τους ποθούσαν εξέισου να φύγουν από τη μέση ο δούξ ντ' Ανζού. Μά και κανείς τους δεν τολμούσε ν' αναλάβει την ευθύνη. Η σύλληψις του αδελφού του Βασιλέως θα δημιουργούσε σκάνδαλο. Ο λαός τον άγαπούσε, και θα ήταν εύκολο στους ευγενείς να τον ξεγεύουν σε στάσι.

— Μεγαλειότατε, είπε ο Καρδινάλιος, σκέφτηκα, και για τον αδελφό σας και για μας, κάτι καλύτερο από τη φυλακή... Σας προτείνω να τον παντρεύουμε...

Ο Βασιλεύς άναστήναξε μ' άνακούφισι. Κι' ο Ρισελιέ συνέχισε:

— Θα του δώσουμε τη δεσποινίδα Μομπασιέ... Κατ' αυτόν τον τρόπο θα πάψουν τα σχόλια, θα βγάλουμε τις ύποψις ά-

Η Βασίλισσα είχε πάρει μιάν υπερήφανη στάσι...

πό τα εφάνταστα κεφάλια, και θα χαθούν η έλπίδες όλων... Η παντρεία θ' άποξενώσει τον δούκα από τη Βασίλισσα, άσφαλέστερα από κάθε φυλακή... Και δεν θα τον έπηρεάζουν πλέον και οι φίλοι του...

— Ποιοι είναι αυτοί οι φίλοι του; ρώτησε ο Βασιλεύς. Ονομάστε τους.

Χάρηκε ο Ρισελιέ. Κατάφερε πάλι να φέρη την όμιλία εκεί όπου επιθυμούσε.

— Οι φίλοι του, Μεγαλειότατε, είναι η δούκισσα Σεβρέξ, η πριγκίπισσα Κονδέ, ο Βαντώμ, και μερικοί άλλοι... Όλοι αυτοί είναι έχθροι σας... Θα σας φέρω σύντομα τις άποδείξεις...

— Κι' όσπου να φέρετε τις άποδείξεις, θα μένουν αυτοί έλεύθεροι να μας ύπονομεύουν;

— Όχι, Μεγαλειότατε... Για να τους είδοποιήσουμε πώς ο κεραυνός θα πέση να τους κάψει, θα συλλάβουμε τον φοβερότερο από αυτούς... Εκείνον που ξελογιάζει περισσότερο από τους άλλους τον νεαρό δούκα...

— Καταλαβαίνω, είπε ο Βασιλεύς. Θέλετε να πητε τον στρατάρχη Ντορνανό!

— Επίτηδες δεν τον ώνόμασα, Μεγαλειότατε... Χαίρω πού συμφωνάει... Αυτός λοιπόν ο παλιός παιδαγωγός του πρίγκηπος κατάντησε σήμερα να είναι ο κακός σύμβουλός του...

Άκουσα μάλιστα πώς ο Ντορνανό είχε τελευταία κρυφή συνέντευξη με...

— Με ποιόν; φώναξε θυμωμένα ο βασιλεύς, χτυπώντας την πολυθρόνα του με το μαστίγιό του. Μιλήστε!

— Με την Βασίλισσα, Μεγαλειότατε! ψιθύρισε ο Ρισελιέ.

Μελάνιασε η όψη του Λουδοβίκου. Σηκώθηκε με κόπο από την πολυθρόνα του. Με σκυμμένο το κεφάλι, και σχεδόν τρικλίζοντας, έκανε μια -δυό βόλτες μέσα στη μεγάλη αίθουσα του γραφείου του. Το μαστίγιο γλύστρησε από το χέρι του κι' έπεσε κάτω, μά δεν πρόλαβε να το το σηκώσει ο Ρισελιέ. Τόν σταμάτησε ο βασιλεύς με μία χειρονομία πού φανέρωνε την βαθεία του πικρία.

— Μπορείτε να φύγετε, του είπε.

Ο Ρισελιέ έκανε μία βαθυτάτη υπόκλιση και βγήκε άθόρυβα από το βασιλικό γραφείο.

Τά μεσάνυχτα της ίδιας μέρας έκλειναν στη φυλακή τον στρατάρχη Ντορνανό!

Τό άλλο πρωί η είδησις πώς συνελήφθη ο στρατάρχης διαδόθηκε σ' όλοκληρο το Παρίσι με ταχύτητα άστραπής.

Σχεδόν όλοι οι ευγενείς της Αύλης εξέφραζον την αγανάκτησή τους γι' αυτή την άτιμία. Έτσι χαρακτηρίσαν καθαρά και εάστερα τη σύλληψη του Ντορνανό. Η Βασίλισσα έσπευσε να πάη στο παλάτι για να μάθη τα καθέκαστα της σύλληψης. Ο Γάστων ντ' Ανζού, ο αδελφός του βασιλέως, έτρεξε κι' αυτός στην Αύλη σαν λυσσασμένος, βλαστημώντας και ξεφωνίζοντας πώς όφειλαν να άποφυλακίσουν άμέσως το στρατάρχη.

Άνάμεσα στο πλήθος των ευγενών πού πλημμύριζε τό πα-

λάτι, ξεχώριζε κανείς τον κόμητα Σαλαί, νευριασμένο, τον Λουβινί κατακίτρινο, τον μαρκήσιο Ντελαβιλέ, σκεπτικό τον Μπουτεβίλ και τον Μπεβρόν, πού πάντα άλληλοτραγούντουσαν. Τον ξακουστό ήγούμενο του Μοσφίτον, πού έτρεχε από τον έναν δμίλο στον άλλο, τον Καίσαρα της Βανδώμης, πού φρόντιζε να άντιληφθή σε ποιόν ζμίλο του συνέφερε να προσκολληθή, και άλλους πολλούς.

Μά οι συμπαθητικότεροι από όλους ήσαν τέσσερες νεαροί ευγενείς, από το Άνζού, πού θα παρούσαζε την ήμέρα εκείνη στον βασιλέα ο δούξ ντ' Ανζού. Ήσαν οι τέσσερες άφωσώμενοι φίλοι της Άνναίδος ντε Λεσπάρ: ο Σεβέρ, ο Λιβερντάν, ο Φοντράιγ, και ο Μπουσιέρ.

Από τις κυρίες της τιμής έλειπε μόνον μία. Έκείνη άκριβώς πού για την άγάπη της ο Ντορνανό είχε ριψοκινδυνέψει την έλευθερία του, ακόμα και τη ζωή του. Έλειπε δηλαδή η πριγκίπισσα Κονδέ.

Η βόη πού γινόταν από όλους αυτούς έφτανε ως τό γραφείο του βασιλέως.

Ο δούξ του Άνζού προχώρησε άνάμεσα από τα βασιλικά δαμάτια κι' έρπασε στον άντιθάλαμο του γραφείου του άδελφού του, πού βρήκε την Βασίλισσα.

Μά τη στιγμή εκείνη έβγαине από τό γραφείο ο καγκελάριος Νταλγύρ.

Φρενιασμένος ο Δούξ έσπευσε να τον προκαλέση:

— Σεις πιάσατε τον στρατάρχη Ντορνανό; το φώναξε κατά πρόσωπον.

Ο Δούξ, μιλώντας έτσι, δεν ειχε άντιληφθή ούτε τον βασιλέα πού άνοιξε την πόρτα του γραφείου του καλοτάθηκε ν' άκούση, ούτε τον έκλαμπρότατο Καρδινάλιο Ρισελιέ, πού μήκη κι' αυτός άθόρυβα στον άντιθάλαμο.

— Μιλήστε, λοιπόν, κύριε καγκελάριε! ξεφώνιζε ο Δούξ. Σεις τόν πιάσατε;

— Ύψηλότε! μουρμούριζε φοβισμένα ο καγκελλάριος, πού δεν ήξερε με τί τρόπον έπρεπε να φερθή, σάς βεβαιώνω πώς δεν άνακατέθηκε καθόλου σ' αυτή τη σύλληψη.

— Κύριε Νταλγύρ! άκούστηκε άξαφνα η φωνή του Ρισελιέ, έστε άνάξιος να κατέχετε τη θέση του καγκελλαρίου του κράτους. Νά φύγετε άμέσως από τό Παρίσι και να πάτε να ξεκουραστήτε στα κτήματά σας, στην έπαρχία!

— Έξοριστος! μουρμούρισε ο Νταλγύρ με πονεμένη καρδιά.

— Ναί, έξοριστος! Είπε ο Καρδινάλιος.

— Μά, Έκλαμπρότατε!...

— Σιωπή!... Είστε τυχερός άφού δεν παθαίνετε και χειρότερα... Όταν ένας ευγενής είναι καγκελλάριος του βασιλέως όφείλει να συμμερίζεται και τις ευθύνες των μέτρων πού λαμβάνονται για τό καλό της χώρας!

— Πολύ σωστά! φώναξε κι' ο βασιλεύς, εγκρίνοντας τα λόγια του Πρωθυπουργού του.

Ο Νταλγύρ δεν περίμενε να άκούση περισσότερα. Έφυγε συντριμμένος από καύμό, χωρίς να πη λέξει.

Τό φέριμο του βασιλέως εξώργισε και τη Βασίλισσα και τον δούκα ντ' Ανζού, ό οποίος έστράφη προς τον Έκλαμπρότατο και το φώναξε:

— Όταν σεις λοιπόν έπιάσατε τον παιδαγωγό μου, πού τον είχα σαν πατέρα;

Ο Έκλαμπρότατος λοξοκύτταξε τη Βασίλισσα και είπε προκλητικώτατα:

— Ναί, έγώ!

Ο Δούξ πού δεν φανταζόταν ότι ο Καρδινάλιος θα τολμούσε ποτέ να τον προκαλέση το φώναξε με λύσσα:

— Ψεύτη!... Αισχρέ!

— Ύψηλότε! το άπάντησε ο Καρδινάλιος, κατακόκκινος από θυμό δεν μού επιτρέπεται να άπαντήσω στις βρισιές σας... Είμαι όποχρεωμένος να σέβουμαι τον αδελφό του βασιλέως...

— Επενέβη όμως τότε ο βασιλεύς. Έπιασε τον δούκα από τό μπράτσο και τον τράβηξε στο γραφείο του, όπου μπήκε κι' η Βασίλισσα.

Ο Καρδινάλιος τους άκολούθησε.

Ο νεαρός δούξ ρίχτηκε εκεί σε μία πολυθρόνα και έξέσπασε σε κλάμματα.

— Μεγαλειότατε! Έλεγε τώρα η Βασίλισσα. Σκόπευα να ζητήσω την έπιείκειά σας για τον στρατάρχη Ντορνανό... Είπε από τους λίγους ανθρώπους πού μού μένουν ακόμα πιστοί... Μά ύστερα από όσα άκουσα!...

— Θα άκούσετε, κυρία μου, κι' άλλα! της είπε ο Βασιλεύς. Έγώ μονάχος διάταξα τη σύλληψη του Ντορνανό... Γιατί όφειλε να μένη πιστός σε μένα, τον βασιλέα του, κι' όχι σε σας, κυρία!... Θα συλληφθούν κι' άλλοι, ακόμα κι' ός στέκονται πολύ κοντά στο θρόνο!...

Μία δυνατή άνατριχίλα τάρανε τον νεαρό δούκα ντ' Ανζού.

— Οι πιστοί σε σας, εξακολουθούσε να λένε ο βασιλεύς στη Βασίλισσα, συνωμοτούν εναντίον μου!... Τους ύποστηρίζετε δε σεις, κυρία!

— Μεγαλειότατε!... Φώναξε ώργισμένα η Άννα η Αυστριακή για να τον σταματήσει, ρίχνοντάς του μία βαθεία περιφρονητική ματιά.

Είχε πάρει τώρα μία υπερήφανη στάσι πού της ταίριαζε όσο δεν μπορούε κανείς να πη κι' έδειχνε με την λαμπερή ώμορφή της άληθινό μεγαλειό Βασίλισσα.

— Προσβάλλετε τη Βασίλισσα της Γαλλίας! συνέχισε η Βασίλισσα. Φεύγω Μεγαλειότατε. Ξαναγυρίζω στο Βαλντεγκράς...

— Όχι! μούγκρισε μανιασμένα ο Λουδοβίκος ΙΓ' Πηγαίνετε στο Βαλντεγκράς, για να δέχεστε έλεύθερα επισκέψεις!... Από δω και μπρός θα μένετε κοντά μου στο Λαυβρό!... Πηγαίνετε στα διαμερίσματά σας και μην ξαναβγήτε πια από κει χωρίς τη διαταγή μου!...

— Χαίρε, Μεγαλειότατε! φώναξε η Βασίλισσα. Δεν στέκει στην άξιοπρέπιά μου να άκούσω περισσότερα... Θα άπορήση η Εύρωπη όλόκληρη όταν μαθευτή με τί τρόπο μεταχειρίζονται στη Γαλλία την Βασίλισσά τους.

Η Βασίλισσα έφυγε. Έξω φρενών ο βασιλεύς, περπατούσε τώρα μέσα στο γραφείο του χτυπώντας με τό μαστίγιο τις μπότες του.

— Έχετε να άναφέρετε τίποτα; ρώτησε ξάφνα τον Ρισελιέ.

— Μεγαλειότατε, άπάντησεν ο Καρδινάλιος, ο κύριος δούξ είναι πολύ θυμωμένος μαζί μου. Θάθελα λοιπόν να μάθω σε τί του έφταιξε.

— Όμολογώ Μεγαλειότατε! είπε ο δούξ, πώς η όργη μου είναι μεγάλη... Μά όχι εξ αίτίας του Ντορνανό!

— Έξοχος διπλωμάτης! σκέφτηκε ο Καρδινάλιος.

— Λοιπόν! είπεν ο βασιλεύς μ' άνακούφισι. Πήτε μας τί σας έκανε να θυμώσετε εναντίον του έκλαμπρότατου!

— Με προσέβαλαν, Μεγαλειότατε, και ούτε να έκδικηθώ με τό σπαθί μου μού επιτρέπεται, ούτε φροντίζει ο έκλαμπρότατος να μού δοθή ίκανοποίησης, όπως θα γινόταν ακόμα και στον τελευταίο άστό!...

Ο βασιλεύς κατσούφιασε και λοξοκύτταξε τον Καρδινάλιο πού δάγκωνε τα χείλια του.

— Έγώ ο ίδιος θα έπιανα τον Ντορνανό, συνέχισε ο δούξ, με θριαμβευτικώτερο τώρα ύφος, αν ήξερα πώς ύπήρχε εναντίον του έπίσημη κατηγορία! Δεν τό έγνώριζα όμως αυτό καίνουργια πώς τον έπιασαν άδίκα. Γι' αυτό, για να ξεθυμάνω μίλησα άπότομα πού έκλαμπρότατο!

Έκτος αυτού όμως...

— Άς μιλήσω πού καθαρά ο ύψηλότερος, είπε παρακαλεστά ο Καρδινάλιος, για να καταλάβουμε τι έννοει.

— Ναί, Γάστων! είπε τώρα κι' ο βασιλεύς με καλωσύνη. Έξηγήσου... Πές μας ξάστερα τί σοι συμβαίνει!

— Άκούσε αδελφέ μου! είπε ο πονηρός δούξ ντ' Ανζού. Έχω φρικτά παράπονα εναντίον ενός δασκάλου της ξιφασκίας τον όποιον όνομάζουν Τραγκαβέλ... Ο άνθρωπος αυτός με τά λόγια του, με τις χειρονομίες του και γενικά με τη στάσι του φέρθηκε άσεβέστατα απέναντί μου, άφού ήξερε ποιος είμαι!

— Είπε αληθινά αυτό, έκλαμπρότατε; ρώτησε ο βασιλεύς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο Καρδινάλιος! Και έδωκα την προσοχή πού έπρεπε στα παράπονα του ύψηλότερου.

— Κι' όμως ο Τραγκαβέλ αυτός κυκλοφορεί ακόμα έλεύθερος! φώναξε ο δούξ, κάνοντας τάχα τόν θυμωμένο ακόμα.

— Μεγαλειότατε! είπε ο Καρδινάλιος. Δόθηκαν διατάξεις στον Είσαγγελέα... Μά ο Τραγκαβέλ αυτός είναι διαβόλου κάλτσας!... Δεν πιάνεται τόσο εύκολα!

— Βλέπεις λοιπόν, Γάστων, είπε ο βασιλεύς, πώς ο Έκλαμπρότατος εργάσθηκε άρκετά για να σοι δοθή ίκανοποίηση!

— Ναί, αδελφέ μου! άπάντησε ο Δούξ. Τό βλέπω κι' εύχαριστώ τον Έκλαμπρότατο.

— Ύψηλότε! είπε τότε χαμογελώντας ο Καρδινάλιος. Άν βρίσκόσατε χόες στην όδο Κουρτώ...

— Στην όδο Κουρτώ! φώναξε με φρίκη ο Δούξ.

— Ναί, Ύψηλότε! εξακολουθήσε ο Καρδινάλιος, κουνώντας το κεφάλι του. Θα μετρούσατε εκεί πολλούς σφαγμένους και λαβωμένους... Ο άθλιος αυτός Τραγκαβέλ ώρμησε σαν άγριμ και σπάρανε τους καλύτερους φρουρούς πού έστειλα για να τον πιάσουν!

— Ω, ώ! έκανε ο βασιλεύς, φανερώνοντας μεγάλη περιέργεια. Είναι λοιπόν αληθινά τόσο τετραπέρατος όσο τον

Ο Έκλαμπρότατος τον άκουγε και έβραζε από όργη...

παριστάνετε ... Θα ξγινε σωστή μάχη!

— Είπε, Μεγαλειότητα, πραγματικά, επίφοβος... Μά δεν θα άρνηση να πείσει κι' αυτός στα χέρια μας...

Και κυττάζοντας τον δούκα, ο Ρισελιέ πρόσθεσε:

— Είπε τώρα ικανοποιημένος ο Υψηλότητος:

— Ναί, του άπάντησε ο Δούξ. Είμαι ευχαριστημένος από σ'αυτά... Δεν ήξερα ούτως τις λεπτομέρειες... Ώστε είδωλμσε να χτυπήσει τους φρουρούς σας ο Τραγκαβέλλ... Φαντασθήτε, ωστόσο έκλαμπρότατε, ότι την ίδια ώρα οι φίλοι μου πολεμούσαν για χατήρι δικό σας!...

— Δικό μου: ρώτησε ο Καρδινάλιος δυσπιστώντας.

— Πές μας τα, λοιπόν, Γάστον! Είπε χαμογελώντας ο βασιλεύς.

— Άν τέσσερες άφωσιωμένοι φίλοι μου δεν ριψοκινδύνευαν τις ζωές τους, ο άδελφός του Έκλαμπρότατου, ο Καρδινάλιος της Λυών, θα ήταν τώρα πεθαμένος! Είπε ο πονηρός Δούξ.

Ο Καρδινάλιος έσκυψε για να δείξει τάχα την ευγνωμοσύνη του, μα πραγματικά τό έκανε για να κρύψει την ταράχη του. "Ετρεψε τώρα κι' αυτός απ' τον θυμό του.

— Μεγαλειότητα! συνέχισε ο Δούξ, θυμήθηκα τώρα για ποιόν λόγο ήρθα σήμερα στο παλάτι σας!... Ήρθα για να σας παρουσιάσω τους τέσσερες ευγενείς, που με τον κίνδυνο να σφαγούν έσωσαν τον άδελφό του Έκλαμπρότατου από βέβαιο θάνατο... Τους τό έταξα ως αντάλλαγμα της άφοσιώσεώς των...

— Να παρουσιασθούν εϋθύς! διέταξε ο βασιλεύς.

Και ένδ' ο Δούξ πήγαινε να φέρη, τους τέσσερες ευγενείς, ο βασιλεύς είπε στον Καρδινάλιο με χαμηλή φωνή:

— Χρωστάτε πολλά στον δούκα, αφού έσωσε τον άδελφό σας!

Φοβήθηκε ο ραδιοϋργος Υ. Πουργός, μήν τυχόν ο βασιλεύς υποψιάστηκε την ένοχή του, και τραύλισε τρέμοντας:

— Δεν πιστεύω, Μεγαλειότητα, να υποψιάζεστε πως έγω!...

— Σιωπή, Καρδινάλιε!... Είπε αυστηρά ο βασιλεύς. Και να μην ξανακούσω πως πείραξε κανείς τον λαμπρόν αυτόν άνθρωπο, τον Καρδινάλιο της Λυών!

Ο Δούξ με τους φίλους της Άνναίδος ντέ Λεσπάρ μπήκαν μέσα αυτή τη στιγμή...

— Μεγαλειότητα, είπε ο Δούξ, κάνοντας μια βαρεία υπόκληση, μπρός στον βασιλέα, σ'αυτούς τέσσερες ευγενείς, άφωσιωμένους στον βασιλέα τους κι' έτοιμους να χύσουν το αίμα τους για το μεγαλειό της Γαλλίας. Είπε οι κ. κ. ντέ Φοντράν, ντέ Μπουσιέρ, ντέ Λιβερνάν, ντέ Σεβέρ. Σ'αυτά πριν από λίγη ώρα τό χθεσινωβραδυνό τους κατόρθωμα, που δέχθηκε την άνδρεία τους... "Αν έχετε την περιέργεια, θά σας πουν οι ίδιοι λεπτομέρειες του περιστατικού.

Οι τέσσερες νεαροί ευγενείς ήταν συγκινημένοι.

— Κύριοι, τους είπε γλυκομίλητα ο βασιλεύς, σώσατε τη ζωή του καρδινάλιου της Λυών! Μπράβο σας!... Από τώρα και πέρα ανήκετε ως ευγενείς στην Αύλη μου!

Κοκκίνισαν κι' οι τέσσερες κι' έσκυψαν τα κεφάλια τους όσο μπορούσαν περισσότερο. Κατόπιν ο Μπουσιέρ είπε:

— Δεν έκαναμε παρά τό καθήκον μας, Μεγαλειότητα!

— "Ας μάς τά διηγηθ' ένας από σ'αυτά με λίγα λόγια, είπε παρακαλεστός ο βασιλεύς, περιέργος να μάθ' τι είχε συμβ'.

Κι' οι τρεις από τους νεαρούς ευπατρίδας έγεννησαν τότε στον Φοντράν να αναλάβ' την εξιστόρησι της περιπέτειάς των. Κι' ο Φοντράν άρχισε να λέη:

— Μεγαλειότητα! Νά, με λίγα λόγια πώς έγιναν τα πράγματα... Ο καρδινάλιος της Λυών ήρθε στο δουκικό μέγαρο όπου βρισκόμαστε κι' οι τέσσερές μας για ν' άποχαιρετήση τον δούκα...

Άμώθητος στις ψευτιές, ο Φοντράν όλο ξεροκατάπινε.

— Επειδή ο Καρδινάλιος έφευγε για ένα τόσο μακρινό ταξίδι, με μόνον σύντροφο τον υπηρέτη του, συνέχισε, μάς παρακάλεσε ο Δούξ να τον συνοδεύσουμε κρυφά ως ένα διάστημα έξω από τα όχυράματα της πόλεως...

Ο έκλαμπρότατος τον άκουγε κι' έβραζε από όργη.

— Συμμορφωθήκαμε πρόθυμα με την επιθυμία του δούκου, εξακολούθησε ο Φοντράν, πολύ περισσότερο μάάλιστα γιατί ο Καρδινάλιος της Λυών είχε και σ'εμάς πολύ άγαπητό... Τον άκολουθούσαμε λοιπόν δίχως να μάς πάρη είδησι.

— Λαμπρά, είπε ο βασιλεύς. Μ' άρέσει ο τρόπος με τον οποίο διηγείσαι τα πράγματα... Έξακολούθησε!

— Είχε από πολλή ώρα βασιλέψει ο ήλιος, και βρισκόμαστε στον δρόμο του Σάν, κοντά πιά στο Φονταίνεμπλώ... Άξαφνα άκούσαμε τις φωνές του υπηρέτη του Καρδινάλιου που ζητούσε βοήθεια!...

— Λυπάμαι που δεν ήμουν μαζί σας, είπε ειλικρινώς ο βασιλεύς, στον όποιο άρεσαν τέτοιοι είδους περιπέτειες.

— Τρέξαμε εϋθύς τότε, Μεγαλειότητα, και είδαμε τον Καρδινάλιο και τον υπηρέτη να άμύνονται... Τους είχαμε έπιτεθεί τέσσερες ληστές. Δεν άρνήσαμε να έλευθερώσουμε τον Καρδινάλιο και τό υπηρέτη του... Τρεις από τους άχρείους έκείνους έμειναν στον τόπο... Ο τέτορτος μάς έξέφυγε... Τον κυνήγησα άρκετή ώρα, μα χάθηκε στο σκοτάδι... Συνωδέυσαμε κατόπιν τον Καρδινάλιο ως στο Σάν... Από κεί και πέρα δεν είχα κανέναν κίνδυνο... Πήραμε λοιπόν την εύλογία του και γυρίσαμε πίσω!

— Είστε λαμπροί νέοι! Είπε ο βασιλεύς. Σ'αυτά συχαίρει.

— Κύριοι! Είπε τότε κι' ο Έκλαμπρότατος, σ'αυτά χρωστάμε μεγάλη ευγνωμοσύνη... Εσώσατε τη ζωή του πολυαγαπημένου άδελφού μου... Από τώρα και μπρός είστε και δικοί μου φίλοι. Ή πόρτες του μεγάρου μου θά είναι μέρα-νύχτα άνοιχτές για σ'αυτά.

— Και του παλατιού μου, έσπευσε να προσθέση ο βασιλεύς. Κύριοι, είστε έλεύθεροι να φύγετε. Σ'αυτά συχαίρει μου, μείνε.

— Είστε έφωγαν από τό παλάτι οι τέσσερες ιππότες της Άνναίδος. Όταν βρέθηκαν στον δρόμο, κύταξε ο ένας τον άλλο, άποκαρδιωμένοι κι' οι τέσσερες.

— Σάν τί σκεπτόσαστε, κύριοι; ρώτησε ο Σεβέρ.

— Σκέπτομαι πως είμαστε άθλιοι, άπάντησε ο Φοντράν. Ναί, σ'αυτά βέβαια τη ζωή του Καρδινάλιου, μα όχι για χατήρι του δούκα, και ούτε κανενός άλλου από τό παλάτι... Τό ξέρετε πολύ καλά και νιώθετε τι ψεύστε φανήκαμε!

— Εγώ λέω, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ, πως ο Υψηλότητος δούξ πού μάς έμπλέκε κατ' αυτόν τον τρόπο είναι άχρείος και τιποτένιος.

— Και νομίζω, είπε ο Λιβερνάν, πως ο βασιλεύς τον όποιο άπατήσαμε, είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος... Κι' όμως έμεεις συνομοτούμε έναντιόν του... Δεν έπρεπε να δεχτούμε τα καλά λόγια του... Μπλέξαμε κύριοι πολύ άσχημα.

— Για χατήρι εκείνης! του άπάντησαν μαζί οι τρεις άλλοι. Κι' ο Φοντράν πρόσθεσε:

— Μια και μπλέξαμε άς πάμε ως στο τέλος... Μά όφειλουμε πρώτα - πρώτα να ξεφορτωθούμε τον Τραγκαβέλλ!

— Ξεχνάς πως αυτός είναι εκείνος που την έσωσε! είπε ο Σεβέρ με ύφος περίλυπο.

— Άληθινά, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ. Πάλαιψε σάν θηρίο έναντιόν όλόκληρης φρουράς!...

— Άν δεν ήταν αυτός, είπε πάλι στενάζοντας ο Σεβέρ, θά ήταν τώρα νεκρή!...

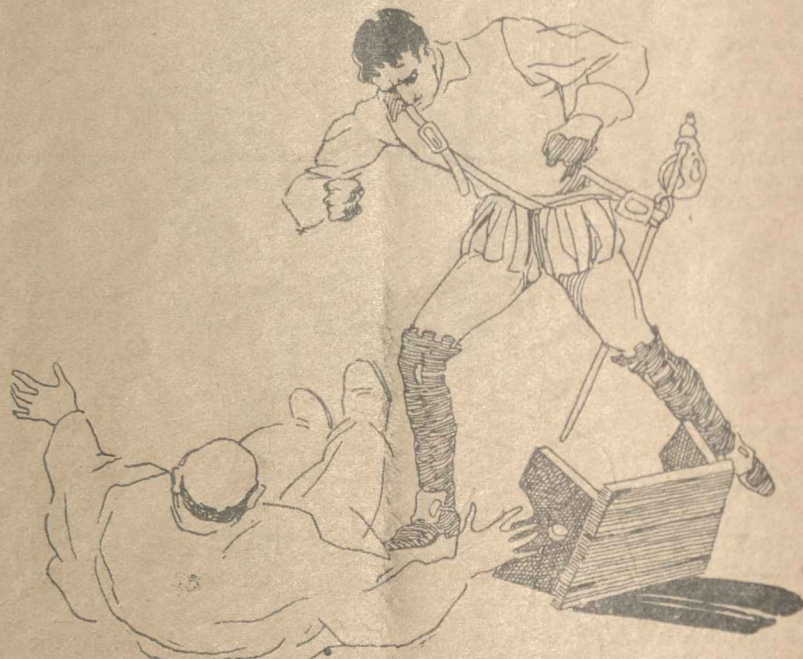
— Ένας ακόμα λόγος για να τον βγάλουμε από τη μέση, έανόπε ο Φοντράν. Μας πρόσβαλε, κύριοι! Κάναμε όρκο να τον σκοτώσουμε. Τό ξεχνάτε αυτό; Δεν καταλαβαίνετε πως κάθε τι που ο άνθρωπος αυτός κάνει για την κοπέλλα αυτή είναι για μάς ένας μπάτσος... μια προσβολή... Στοχαστήτε το κύριοι!... Ή αυτός ή έμεις!

Κι' έτσι ο Φοντράν άναψε πάλι μέσα τους τό μίσος της ζήλειας. Κι' έφτασε αυτή η σπίζα για να φωνάξουν:

— Πάμε να τον σκοτώσουμε!

Τότε είχε τυφλώσει η ζήλεια. Οι νέοι αυτοί που πριν από λίγο κοκκίνιζαν κι' όπεφταν γιατί αναγκάστηκαν να πουν μια άθωα ψευτιά, πήγαιναν τώρα να σκοτώσουν τον σωτήρα της νέας που άγαπούσαν!

Δέχθηκε μια γροθιά που τον έριξε κατά γης

Δέχθηκε μια γροθιά που τον έριξε κατά γης

— Λαμπρά, είπε ο βασιλεύς. Μ' άρέσει ο τρόπος με τον οποίο διηγείσαι τα πράγματα... Έξακολούθησε!

— Είχε από πολλή ώρα βασιλέψει ο ήλιος, και βρισκόμαστε στον δρόμο του Σάν, κοντά πιά στο Φονταίνεμπλώ... Άξαφνα άκούσαμε τις φωνές του υπηρέτη του Καρδινάλιου που ζητούσε βοήθεια!...

— Λυπάμαι που δεν ήμουν μαζί σας, είπε ειλικρινώς ο βασιλεύς, στον όποιο άρεσαν τέτοιοι είδους περιπέτειες.

— Τρέξαμε εϋθύς τότε, Μεγαλειότητα, και είδαμε τον Καρδινάλιο και τον υπηρέτη να άμύνονται... Τους είχαμε έπιτεθεί τέσσερες ληστές. Δεν άρνήσαμε να έλευθερώσουμε τον Καρδινάλιο και τό υπηρέτη του... Τρεις από τους άχρείους έκείνους έμειναν στον τόπο... Ο τέτορτος μάς έξέφυγε... Τον κυνήγησα άρκετή ώρα, μα χάθηκε στο σκοτάδι... Συνωδέυσαμε κατόπιν τον Καρδινάλιο ως στο Σάν... Από κεί και πέρα δεν είχα κανέναν κίνδυνο... Πήραμε λοιπόν την εύλογία του και γυρίσαμε πίσω!

— Είστε λαμπροί νέοι! Είπε ο βασιλεύς. Σ'αυτά συχαίρει.

— Κύριοι! Είπε τότε κι' ο Έκλαμπρότατος, σ'αυτά χρωστάμε μεγάλη ευγνωμοσύνη... Εσώσατε τη ζωή του πολυαγαπημένου άδελφού μου... Από τώρα και μπρός είστε και δικοί μου φίλοι. Ή πόρτες του μεγάρου μου θά είναι μέρα-νύχτα άνοιχτές για σ'αυτά.

— Και του παλατιού μου, έσπευσε να προσθέση ο βασιλεύς. Κύριοι, είστε έλεύθεροι να φύγετε. Σ'αυτά συχαίρει μου, μείνε.

— Είστε έφωγαν από τό παλάτι οι τέσσερες ιππότες της Άνναίδος. Όταν βρέθηκαν στον δρόμο, κύταξε ο ένας τον άλλο, άποκαρδιωμένοι κι' οι τέσσερες.

— Σάν τί σκεπτόσαστε, κύριοι; ρώτησε ο Σεβέρ.

— Σκέπτομαι πως είμαστε άθλιοι, άπάντησε ο Φοντράν. Ναί, σ'αυτά βέβαια τη ζωή του Καρδινάλιου, μα όχι για χατήρι του δούκα, και ούτε κανενός άλλου από τό παλάτι... Τό ξέρετε πολύ καλά και νιώθετε τι ψεύστε φανήκαμε!

— Εγώ λέω, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ, πως ο Υψηλότητος δούξ πού μάς έμπλέκε κατ' αυτόν τον τρόπο είναι άχρείος και τιποτένιος.

— Και νομίζω, είπε ο Λιβερνάν, πως ο βασιλεύς τον όποιο άπατήσαμε, είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος... Κι' όμως έμεεις συνομοτούμε έναντιόν του... Δεν έπρεπε να δεχτούμε τα καλά λόγια του... Μπλέξαμε κύριοι πολύ άσχημα.

— Για χατήρι εκείνης! του άπάντησαν μαζί οι τρεις άλλοι. Κι' ο Φοντράν πρόσθεσε:

— Μια και μπλέξαμε άς πάμε ως στο τέλος... Μά όφειλουμε πρώτα - πρώτα να ξεφορτωθούμε τον Τραγκαβέλλ!

— Ξεχνάς πως αυτός είναι εκείνος που την έσωσε! είπε ο Σεβέρ με ύφος περίλυπο.

— Άληθινά, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ. Πάλαιψε σάν θηρίο έναντιόν όλόκληρης φρουράς!...

— Άν δεν ήταν αυτός, είπε πάλι στενάζοντας ο Σεβέρ, θά ήταν τώρα νεκρή!...

— Ένας ακόμα λόγος για να τον βγάλουμε από τη μέση, έανόπε ο Φοντράν. Μας πρόσβαλε, κύριοι! Κάναμε όρκο να τον σκοτώσουμε. Τό ξεχνάτε αυτό; Δεν καταλαβαίνετε πως κάθε τι που ο άνθρωπος αυτός κάνει για την κοπέλλα αυτή είναι για μάς ένας μπάτσος... μια προσβολή... Στοχαστήτε το κύριοι!... Ή αυτός ή έμεις!

Κι' έτσι ο Φοντράν άναψε πάλι μέσα τους τό μίσος της ζήλειας. Κι' έφτασε αυτή η σπίζα για να φωνάξουν:

— Πάμε να τον σκοτώσουμε!

Τότε είχε τυφλώσει η ζήλεια. Οι νέοι αυτοί που πριν από λίγο κοκκίνιζαν κι' όπεφταν γιατί αναγκάστηκαν να πουν μια άθωα ψευτιά, πήγαιναν τώρα να σκοτώσουν τον σωτήρα της νέας που άγαπούσαν!

Δέχθηκε μια γροθιά που τον έριξε κατά γης

— Λαμπρά, είπε ο βασιλεύς. Μ' άρέσει ο τρόπος με τον οποίο διηγείσαι τα πράγματα... Έξακολούθησε!

— Είχε από πολλή ώρα βασιλέψει ο ήλιος, και βρισκόμαστε στον δρόμο του Σάν, κοντά πιά στο Φονταίνεμπλώ... Άξαφνα άκούσαμε τις φωνές του υπηρέτη του Καρδινάλιου που ζητούσε βοήθεια!...

— Λυπάμαι που δεν ήμουν μαζί σας, είπε ειλικρινώς ο βασιλεύς, στον όποιο άρεσαν τέτοιοι είδους περιπέτειες.

— Τρέξαμε εϋθύς τότε, Μεγαλειότητα, και είδαμε τον Καρδινάλιο και τον υπηρέτη να άμύνονται... Τους είχαμε έπιτεθεί τέσσερες ληστές. Δεν άρνήσαμε να έλευθερώσουμε τον Καρδινάλιο και τό υπηρέτη του... Τρεις από τους άχρείους έκείνους έμειναν στον τόπο... Ο τέτορτος μάς έξέφυγε... Τον κυνήγησα άρκετή ώρα, μα χάθηκε στο σκοτάδι... Συνωδέυσαμε κατόπιν τον Καρδινάλιο ως στο Σάν... Από κεί και πέρα δεν είχα κανέναν κίνδυνο... Πήραμε λοιπόν την εύλογία του και γυρίσαμε πίσω!

— Είστε λαμπροί νέοι! Είπε ο βασιλεύς. Σ'αυτά συχαίρει.

— Κύριοι! Είπε τότε κι' ο Έκλαμπρότατος, σ'αυτά χρωστάμε μεγάλη ευγνωμοσύνη... Εσώσατε τη ζωή του πολυαγαπημένου άδελφού μου... Από τώρα και μπρός είστε και δικοί μου φίλοι. Ή πόρτες του μεγάρου μου θά είναι μέρα-νύχτα άνοιχτές για σ'αυτά.

— Και του παλατιού μου, έσπευσε να προσθέση ο βασιλεύς. Κύριοι, είστε έλεύθεροι να φύγετε. Σ'αυτά συχαίρει μου, μείνε.

— Είστε έφωγαν από τό παλάτι οι τέσσερες ιππότες της Άνναίδος. Όταν βρέθηκαν στον δρόμο, κύταξε ο ένας τον άλλο, άποκαρδιωμένοι κι' οι τέσσερες.

— Σάν τί σκεπτόσαστε, κύριοι; ρώτησε ο Σεβέρ.

— Σκέπτομαι πως είμαστε άθλιοι, άπάντησε ο Φοντράν. Ναί, σ'αυτά βέβαια τη ζωή του Καρδινάλιου, μα όχι για χατήρι του δούκα, και ούτε κανενός άλλου από τό παλάτι... Τό ξέρετε πολύ καλά και νιώθετε τι ψεύστε φανήκαμε!

— Εγώ λέω, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ, πως ο Υψηλότητος δούξ πού μάς έμπλέκε κατ' αυτόν τον τρόπο είναι άχρείος και τιποτένιος.

— Και νομίζω, είπε ο Λιβερνάν, πως ο βασιλεύς τον όποιο άπατήσαμε, είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος... Κι' όμως έμεεις συνομοτούμε έναντιόν του... Δεν έπρεπε να δεχτούμε τα καλά λόγια του... Μπλέξαμε κύριοι πολύ άσχημα.

— Για χατήρι εκείνης! του άπάντησαν μαζί οι τρεις άλλοι. Κι' ο Φοντράν πρόσθεσε:

— Μια και μπλέξαμε άς πάμε ως στο τέλος... Μά όφειλουμε πρώτα - πρώτα να ξεφορτωθούμε τον Τραγκαβέλλ!

— Ξεχνάς πως αυτός είναι εκείνος που την έσωσε! είπε ο Σεβέρ με ύφος περίλυπο.

— Άληθινά, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ. Πάλαιψε σάν θηρίο έναντιόν όλόκληρης φρουράς!...

— Άν δεν ήταν αυτός, είπε πάλι στενάζοντας ο Σεβέρ, θά ήταν τώρα νεκρή!...

— Ένας ακόμα λόγος για να τον βγάλουμε από τη μέση, έανόπε ο Φοντράν. Μας πρόσβαλε, κύριοι! Κάναμε όρκο να τον σκοτώσουμε. Τό ξεχνάτε αυτό; Δεν καταλαβαίνετε πως κάθε τι που ο άνθρωπος αυτός κάνει για την κοπέλλα αυτή είναι για μάς ένας μπάτσος... μια προσβολή... Στοχαστήτε το κύριοι!... Ή αυτός ή έμεις!

Κι' έτσι ο Φοντράν άναψε πάλι μέσα τους τό μίσος της ζήλειας. Κι' έφτασε αυτή η σπίζα για να φωνάξουν:

— Πάμε να τον σκοτώσουμε!

Τότε είχε τυφλώσει η ζήλεια. Οι νέοι αυτοί που πριν από λίγο κοκκίνιζαν κι' όπεφταν γιατί αναγκάστηκαν να πουν μια άθωα ψευτιά, πήγαιναν τώρα να σκοτώσουν τον σωτήρα της νέας που άγαπούσαν!

Δέχθηκε μια γροθιά που τον έριξε κατά γης

— Λαμπρά, είπε ο βασιλεύς. Μ' άρέσει ο τρόπος με τον οποίο διηγείσαι τα πράγματα... Έξακολούθησε!

— Είχε από πολλή ώρα βασιλέψει ο ήλιος, και βρισκόμαστε στον δρόμο του Σάν, κοντά πιά στο Φονταίνεμπλώ... Άξαφνα άκούσαμε τις φωνές του υπηρέτη του Καρδινάλιου που ζητούσε βοήθεια!...

— Λυπάμαι που δεν ήμουν μαζί σας, είπε ειλικρινώς ο βασιλεύς, στον όποιο άρεσαν τέτοιοι είδους περιπέτειες.

— Τρέξαμε εϋθύς τότε, Μεγαλειότητα, και είδαμε τον Καρδινάλιο και τον υπηρέτη να άμύνονται... Τους είχαμε έπιτεθεί τέσσερες ληστές. Δεν άρνήσαμε να έλευθερώσουμε τον Καρδινάλιο και τό υπηρέτη του... Τρεις από τους άχρείους έκείνους έμειναν στον τόπο... Ο τέτορτος μάς έξέφυγε... Τον κυνήγησα άρκετή ώρα, μα χάθηκε στο σκοτάδι... Συνωδέυσαμε κατόπιν τον Καρδινάλιο ως στο Σάν... Από κεί και πέρα δεν είχα κανέναν κίνδυνο... Πήραμε λοιπόν την εύλογία του και γυρίσαμε πίσω!

— Είστε λαμπροί νέοι! Είπε ο βασιλεύς. Σ'αυτά συχαίρει.

— Κύριοι! Είπε τότε κι' ο Έκλαμπρότατος, σ'αυτά χρωστάμε μεγάλη ευγνωμοσύνη... Εσώσατε τη ζωή του πολυαγαπημένου άδελφού μου... Από τώρα και μπρός είστε και δικοί μου φίλοι. Ή πόρτες του μεγάρου μου θά είναι μέρα-νύχτα άνοιχτές για σ'αυτά.

— Και του παλατιού μου, έσπευσε να προσθέση ο βασιλεύς. Κύριοι, είστε έλεύθεροι να φύγετε. Σ'αυτά συχαίρει μου, μείνε.

— Είστε έφωγαν από τό παλάτι οι τέσσερες ιππότες της Άνναίδος. Όταν βρέθηκαν στον δρόμο, κύταξε ο ένας τον άλλο, άποκαρδιωμένοι κι' οι τέσσερες.

— Σάν τί σκεπτόσαστε, κύριοι; ρώτησε ο Σεβέρ.

— Σκέπτομαι πως είμαστε άθλιοι, άπάντησε ο Φοντράν. Ναί, σ'αυτά βέβαια τη ζωή του Καρδινάλιου, μα όχι για χατήρι του δούκα, και ούτε κανενός άλλου από τό παλάτι... Τό ξέρετε πολύ καλά και νιώθετε τι ψεύστε φανήκαμε!

— Εγώ λέω, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ, πως ο Υψηλότητος δούξ πού μάς έμπλέκε κατ' αυτόν τον τρόπο είναι άχρείος και τιποτένιος.

— Και νομίζω, είπε ο Λιβερνάν, πως ο βασιλεύς τον όποιο άπατήσαμε, είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος... Κι' όμως έμεεις συνομοτούμε έναντιόν του... Δεν έπρεπε να δεχτούμε τα καλά λόγια του... Μπλέξαμε κύριοι πολύ άσχημα.

— Για χατήρι εκείνης! του άπάντησαν μαζί οι τρεις άλλοι. Κι' ο Φοντράν πρόσθεσε:

— Μια και μπλέξαμε άς πάμε ως στο τέλος... Μά όφειλουμε πρώτα - πρώτα να ξεφορτωθούμε τον Τραγκαβέλλ!

— Ξεχνάς πως αυτός είναι εκείνος που την έσωσε! είπε ο Σεβέρ με ύφος περίλυπο.

— Άληθινά, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ. Πάλαιψε σάν θηρίο έναντιόν όλόκληρης φρουράς!...

— Άν δεν ήταν αυτός, είπε πάλι στενάζοντας ο Σεβέρ, θά ήταν τώρα νεκρή!...

— Ένας ακόμα λόγος για να τον βγάλουμε από τη μέση, έανόπε ο Φοντράν. Μας πρόσβαλε, κύριοι! Κάναμε όρκο να τον σκοτώσουμε. Τό ξεχνάτε αυτό; Δεν καταλαβαίνετε πως κάθε τι που ο άνθρωπος αυτός κάνει για την κοπέλλα αυτή είναι για μάς ένας μπάτσος... μια προσβολή... Στοχαστήτε το κύριοι!... Ή αυτός ή έμεις!

Κι' έτσι ο Φοντράν άναψε πάλι μέσα τους τό μίσος της ζήλειας. Κι' έφτασε αυτή η σπίζα για να φωνάξουν:

— Πάμε να τον σκοτώσουμε!

Τότε είχε τυφλώσει η ζήλεια. Οι νέοι αυτοί που πριν από λίγο κοκκίνιζαν κι' όπεφταν γιατί αναγκάστηκαν να πουν μια άθωα ψευτιά, πήγαιναν τώρα να σκοτώσουν τον σωτήρα της νέας που άγαπούσαν!

Δέχθηκε μια γροθιά που τον έριξε κατά γης

— Λαμπρά, είπε ο βασιλεύς. Μ' άρέσει ο τρόπος με τον οποίο διηγείσαι τα πράγματα... Έξακολούθησε!

— Είχε από πολλή ώρα βασιλέψει ο ήλιος, και βρισκόμαστε στον δρόμο του Σάν, κοντά πιά στο Φονταίνεμπλώ... Άξαφνα άκούσαμε τις φωνές του υπηρέτη του Καρδινάλιου που ζητούσε βοήθεια!...

— Λυπάμαι που δεν ήμουν μαζί σας, είπε ειλικρινώς ο βασιλεύς, στον όποιο άρεσαν τέτοιοι είδους περιπέτειες.

— Τρέξαμε εϋθύς τότε, Μεγαλειότητα, και είδαμε τον Καρδινάλιο και τον υπηρέτη να άμύνονται... Τους είχαμε έπιτεθεί τέσσερες ληστές. Δεν άρνήσαμε να έλευθερώσουμε τον Καρδινάλιο και τό υπηρέτη του... Τρεις από τους άχρείους έκείνους έμειναν στον τόπο... Ο τέτορτος μάς έξέφυγε... Τον κυνήγησα άρκετή ώρα, μα χάθηκε στο σκοτάδι... Συνωδέυσαμε κατόπιν τον Καρδινάλιο ως στο Σάν... Από κεί και πέρα δεν είχα κανέναν κίνδυνο... Πήραμε λοιπόν την εύλογία του και γυρίσαμε πίσω!

— Είστε λαμπροί νέοι! Είπε ο βασιλεύς. Σ'αυτά συχαίρει.

— Κύριοι! Είπε τότε κι' ο Έκλαμπρότατος, σ'αυτά χρωστάμε μεγάλη ευγνωμοσύνη... Εσώσατε τη ζωή του πολυαγαπημένου άδελφού μου... Από τώρα και μπρός είστε και δικοί μου φίλοι. Ή πόρτες του μεγάρου μου θά είναι μέρα-νύχτα άνοιχτές για σ'αυτά.

— Και του παλατιού μου, έσπευσε να προσθέση ο βασιλεύς. Κύριοι, είστε έλεύθεροι να φύγετε. Σ'αυτά συχαίρει μου, μείνε.

— Είστε έφωγαν από τό παλάτι οι τέσσερες ιππότες της Άνναίδος. Όταν βρέθηκαν στον δρόμο, κύταξε ο ένας τον άλλο, άποκαρδιωμένοι κι' οι τέσσερες.

— Σάν τί σκεπτόσαστε, κύριοι; ρώτησε ο Σεβέρ.

— Σκέπτομαι πως είμαστε άθλιοι, άπάντησε ο Φοντράν. Ναί, σ'αυτά βέβαια τη ζωή του Καρδινάλιου, μα όχι για χατήρι του δούκα, και ούτε κανενός άλλου από τό παλάτι... Τό ξέρετε πολύ καλά και νιώθετε τι ψεύστε φανήκαμε!

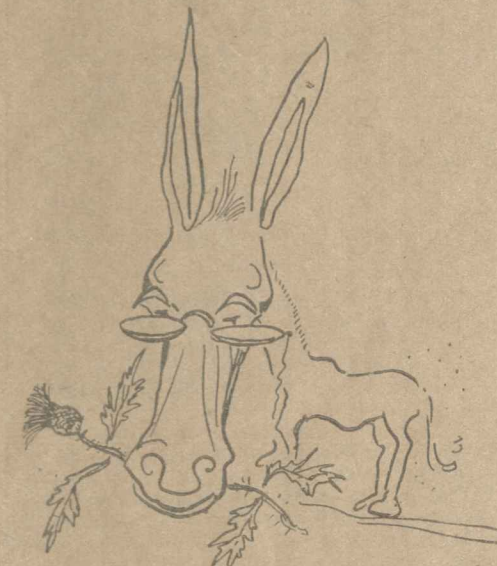
— Εγώ λέω, πρόσθεσε ο Μπουσιέρ, πως ο Υψηλ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΑΛΛΟ

(Από το σημειωματάριο ενός παλιού στρατιώτη).

Ένα μεσημέρι, που φορτωμένοι τους σάκους μας — ιματιοφυλάκιο και ύφολοφόιο συγχρόνως — πηγαίναμε στη στρατώνα, μία καραβάνα, κλίσε στα πόδια μας. Ο στρατιώτης που έβαδιζεν εμπρός έμπαζε την κλωστή, ένας άλλος την ξανακλωττούσε κι' έτσι ένα πολύχρονο και ισχυρό, καραβανικό φουτμπόλ, άρχισεν άμεσα.

Μας κυττούσε έμβριθώς μ' ένα γαϊδουράγκι στο στόμα.

Παιζόταν με όλους τους κανόνες και τη σοβαρότητα την ποδοσφαιρική του φούτμπόλ αυτό.

Είχαμε και θεατές και θαυμαστές: Μία γοργά που βγήκε από τη πόρτα της αυλής της, να ιδεί και να μάθει τι συμβαίνει, δύο παιδιά κάποιου υποστατικού, ξυπόλητα, μία γαϊδούρα, που μας κυττούσε με έμβριθώς και προσοχή διατηρούσε, και μία γίδα που άναγούζε, σαν διανοούμενος από.

γοητευμένος από τη κατάσταση, θυμωμένος με το καθεστώς, μασώντας τους συνάδελφους του.

Η καραβάνα, η καυμένη, έσκουζε, σαν να καλούσε σε βοήθεια, κροτούσα δεξιά και αριστερά.

Εμείς απολαμβάναμε το παιχνίδι.

Είτε το παιχνίδι που κατ' αντίθεσιν με όλα τ' άλλα, τα πόδια διευθύνουν το κεφάλι. Και μία που το κεφάλι δεν έχει καμμία θέσι πελά εκεί, μας φύγαγε και τα πηλίκια και πήγαν και κάθισαν άπάνσι σε κάτι άφρονες και ξερογχαθίες...

Είμεθα... ετυχείς, αλλά και η ετυχία έχει τέρματα σε τούτη τη ζωή.

Έκείνη τη στιγμή, ένας ανθυποσπιστής του Πυροβολικού επέρασε. Στάθηκε, μας κίταζε καλά-καλά στα μάτια και μας φώναξε:

— Βρε ζώα!

Εμείς νομίζοντας ότι απευθύνεται στη γίδα και στη γαϊδούρα δώσαμε και τόση προσοχή. Έξακολουθούσαμε το κλωστή της καραβάνας, η οποία έπαυε πειά να έχει το σχήμα της και πήρε μία μορφή πολύπυχη και άπροσδόκηστη.

Κι' η «κραυγή» της, τώρα πειά σε κάθε χτύπημά της, δεν ήταν όξεις, όπως στην αρχή, αλλά βραχνές, βαθείες και σαν πνιγμένες.

— Βρε ζώα... είπα! Βρε δεν ντρέπεστε μωρέ, να κάνετε έτσι, σαν μωρά παιδιά! Φτου να γαθήτε, είστε και άνεπτυγμένοι άνθρωποι! Ντροπή! Ντροπή! Σας λέω μοναχά για να μη σας πω και τίποτ' άλλο!

Εμείς σταθήκαμε όλοι... προσοχή, διακόπαντες την άσχημη από άτακταως ξεβήματων, όπως μας είχαν να στεκόμαστε, εμπρός στους συνταγματάρχες.

Η καραβάνα έσκουζε!

Ο ανθυποσπιστής μας κίταζε.

Να θυμώση ή να μη θυμώση;

Να το πάση γυροειδία προς αυτόν, ή για σεβασμό προς το ζώο-μά του;

Έστριψε τόνου-στάσι του και μας ξανακίταζε με τα πονηρά του μάτια.

Εμείς τίποτα.

Ατμός.

Τέλος πάντων έσκέφθη κι' αποφάσισε.

Προ σι μ' ότε ο είνε να το πάση γυ

έκδήλωσι τιμής. Αντιπαρήλθε λοιπόν αφίνοντας τη φράσι κατόν ήρ του σπαθιού του, πίσω του.

— Καλά λοιπόν, πηγαί-νετε, αλλά να είσθε εφταίτοι και σοβαροί για να μη σας πω και τίποτα «άλλο». Κι' εμείς τραβήξαμε, προς τη στρατώνα «εφταίτοι» και σοβαροί.

Στο δρόμο όλο και συλλογίζομουν:

Τι είν' αυτή ή σοβαρό-της του στρατού; Κι' από πού άρχίζει και πού τελειώ-νει;

Θυμήθηκα τότε έναν πλατό κι' άνοιχτό αντίσυ-νταγματάρχη, με ξεχειλωμέ-νες τις μύτες και το άμπέ-χωνο, μ' άνοιχτες τις τσέ-πες, με ξεκουμπωμένα τα κουμπιά, σαν να γελούσε με χίλια δυο στόματα, όλό-κληρη ή επένδυσί του, να κάνει παρατηρήσεις σε μία μεγάλη του στρατού επι-θεώρησι σ' έναν ανθυπα-σπιστή, γιατί γελούσε:

— Κατασούρα, ανθυπα-σπιστά! Τό γέλιο σου είνε γέλιο πόλτου. Να το κάνης λίγο, στρα-τιωτικό!

Όστε άλλοιώς πρέπει να γελούν οι πολίτες, κι' άλλοιώς να γε-λουν οι ανθυπασισταί, σκεπτόμουν, αλλά πώς;

Είχα διαβάσει διάφορες θεωρίες περί γέλιου. Ήξερα γέλια, κακουργή, άγν-θά, σαρκαστικά, γέλια ψεύτικα, γέλια γλα-κά, γέλια φαρμακωμένα, γέλια χαζών και καρχασμούς κεφαλών κενών, γέλια σαν βελάσματα μύ γέλια για πολίτες και γέλια για ανθυπασισταί, τειδικά, δεν είδα ποτέ θενά!

Επεφύλαχθην να το μάθω.

Και τό έμαθα μία φορά, λίγα χρό-νια έπειτα, ενώ πήγα να στο Μεσολόγγι, μ' έκεινο το «τραμπάκουλο», που λέγεται σιδηροδρόμος Μεσολογγιού και Κωνσταν-τινού. Μέσα στο βαγόνι ήταν ένας ταγμα-τάρχης, ένας του Νομού πολιτευόμενος ο Τσακανίκας κι' εγώ... Κ' από τους τρεις μας κανένας δεν γνώριζε τον άλλο.

Σε κάποιο σταθμό, το τραίνο ξεφούσι-τας κ' άχνίζοντας, στάθηκε. Ο Τσακανίκας, κατέβηκε να πάη στο διπλανό βαγόνι, για να ιδεί κάποιον γνωστό του, άφησε όμως το κα-πέλλο του, στη θέσι που καθότανε, για να μην του την πάση άλλος.

Ένας υπολοχαγός μπήκε τότε βιαστικός. Ο ταγματάρχης τον χαιρέ-τησε και τον προσκάλεσε να καθήση δίπλα του. Ο υπολοχαγός έδι-σταξε, γιατί έβλεπε τη θέσι «αγκυζέ».

— Κάτσε λοιπόν! Του είπε ο ταγματάρχης.

Κι' έπειδή εκείνος δεν καθότανε, ο ταγματάρχης έστριψε να ιδεί τι είνε κείνο που τον εμπόδιζε.

Αμα είδε το καπέλλο, κατάλαβε.

— Α, γι' αυτό δεν κάθεται, είπε.

Κι' άρπαξε το καπέλλο, και κυ-τάζοντας τον υπολοχαγό κατόματα πρό-σθεσε:

— Πούλτου, είνε... Συνεπώς...

Και τό πέταξε άπάνω, στο δικτυω-τό του βαγονιού.

Ο υπολοχαγός έγέ-λασε και καθήσε.

Εγέλασα και εγώ, αλλά από αίσια άν-τίθετα...

Ξαναγυρίζω πάλι στην καραβάνα, το φουτμπόλ.

Σάν έπροχώρη-σεν ο ανθυπασι-στής, τραβήξαμε κι'

Και κάνα-δυό ξυπόλητοι.

— Πόλτου είνε, συνεπώς!...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρέφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια και τέλος)

Λεπενιώτης φάνηε αντίξιος άδελ-φός του Κατσαντώνη. Παλληκάρι διαλεχτό κι' αυτός όπως ο άδελφός του, φρόνιμος και γενναίος, δεν έ-βλεπε την ώρα να συναντηθή με τους Τουρκαλβανούς και να πάση πίσω το αίμα των αδελφών του.

Επί τέλους ή ήμερα της έκδική-σεως έφτασε τον Μάϊον του 1809.

Ο Λεπενιώτης είχε πιάσει λημέρι στη θείσι Παπαδιά. Στο μέρος αυτό εύρισκόμενος πληροφορήθηκε ότι στο χωριό Δαμιανά έστάθμευε ο ντερεβάνγας Σουλεϊμάν Τότης, με τα παλληκάρια του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Λεπενιώτης έκάλεσε έναν βοσκό και έστειλε μ' αυτόν μήνυμα στον Τότη να πάη να χτυπηθούν.

— Να του πης, όρέ, είπε ο Λεπενιώτης στο βοσκό, ότι τον πε-ρμένο έδω με τα παλληκάρια μου. Άν είνε άντρας και το λέει ή καρδιά του να 'ρθή το γρηγορώτερο να μετρηθούμε!

Ο βοσκός τραβήξε γ' ατά Δαμιανά, συνάντησε τον Τότη και του είπε τα λόγια του Λεπενιώτη.

Ο Σουλεϊμάν Τότης ήταν άπ' τους διαλεχτούς κι' άνδρείους ντερεβανγίδες. Χωρίς να χάση καιρό μάζεψε τα παλληκάρια του και ξεκίνησε μέσα στη νύχτα για το λημέρι του Λεπενιώτη.

Τό σώμα του Τότη άπετελείτο από τριακόσιους Άρβανίτες. Ο-ταν έφθασαν στη θείσι Παπαδιά έπερνε να γλυκοξημερώνη.

Ο Τότης στάθηκε στη θέσι αυτή μερικές ώρες, να βραχώδες ψή-λωμα, στο όποιον όπως έφαντάζονταν βρισκόντουσαν ταμπουργέ-μοι οι κλέφτες και το όποιον έπρεπε να κυριεύση.

Αλλά ο Σουλεϊμάν Τότης είχε πέσει έξω. Στο όχύρωμα αυτό δεν βρισκόντουσαν παραπάνω από είκοσι παλληκάρια του Λε-πενιώτη.

Ο άδελφός του Κατσαντώνη ήταν μοναδικός σε στρατηγήματα. Τοποθέτησε τους είκοσι συντρόφους του στο όχύρωμα εκείνο για να τραβήξη την προσοχή του Ντερεβάνγα κι' ο ίδιος με τα υπόλοιπα πενήντα παλληκάρια του κρύφτηκε αντίκρυ σ' ένα σιδερένιο μέρος.

Έτσι ο Σουλεϊμάν Τότης την έπαθε. Νομή-ζοντας πως ο Λεπενιώτης μ' όλους τους συντρό-φους του βρισκόνταν ταμπουργέμοι στο φυσικό έ-κείνο όχύρωμα, τοποθέτησε τους τριακόσιους Άρ-βανίτες του πρό αυτού.

Σε λίγο δόθηκε το σύνθημα της μάχης. Οι Άρβανίτες ώρμησαν αλαλάζοντας εναντίον του ο-

είσε για το στρατόν μας, σκεπτόμενοι «ι' α' λ' ο»

Θα μας έλεγε! Κι' αμα τελείω-σε αυτός θά του λέγαμε κι' έμεις λίγα-άλλα. Θά του λέγαμε για της νεότητος τα δικαίωματα, το γέλιο και τη δροσιά. Θά θέ-λαμε άκόμα να του πούμε τι πικρή — πολύ πικρή — πού είνε ή ζωή σαν το κινίνο, που για να το κατα-πάη κανείς, πρέπει με γλυκά να τ' αλείψη. Έτσι και τό φαριάν της ζωής, γλάνανε το όσο μορεΐς, με σρόφι εύθυμία... Τό χαζι δίνει κάποια ελευθερία κι' άφέλεια στον άνθρωπο, όσο σοβαρός κι' άν είνε.

Τόν άλλαζε λίγο, τον κάνει σαν μικρό παιδί. Πού θά ξαναβρή τη ετυχία, να ξαναγενή μικρό παιδί...

Μία που τη βρήκε όμως, μη τη χάνει...

Αίριο που θά φορέσουμε και πάλι τό πολιτικά μας, θά γίνουμε και πάλι σοβαροί, έν σοβαροί. Τό μοτίδιο θ' άρχισή πάλι να τελειώσει ως τον τάφο μας. Άφρασε μας το λοιπόν, κύριε ανθυπασι-στά, να χαρούμε λίγο την κοιδωνική μας την όνότη-τα!... Δεν γίνεται κανείς κοιδών, κάθε μέρα.

— Μήπως πρέπει, είπε τότε ένας από μας, για να είμεθα καλοί στρατιώτες, να στενάζουμε, να σκυ-φούμε και να βογγάμε;

— Βρε παιδιά, απάντησεν κάποιος άλλος, για να γίνουμε μεγάλοι πρέπει να ελευθερώσουμε τους έ-αυτούς μας πρώτα κι' έπειτα τους σκλάβους άδελ-φούς. Φυλή που έχει ψευτοσοβαρή και γεροντοπα-σιμένη νεολαία, δεν είναι μέλλοντος φυλή.

Αυτά και άλλα είπαμε. Κι' άλλα πιο πολλά, θά λέγαμε στον κύριο ανθυπασιστή, άν δεν είμαστε στρατιώτες.

Αλλά οι στρατιώτες δεν πρέπει να μιλούν και γι' αυτό, κι' έμεις σιωπηλοί, τραβήξαμε προς τη στρατώνα.

Μόνον που φροντίσαμε να χούψουμε την καρα-βάνα γά... τ' άπόγευμα!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

χυρώματος. Την ίδια στιγμή όμως ραγδαίος τουφεκοβολισμός άντή-χισε ξεπίσω τους. Ήταν ο Λεπενιώτης με τα πενήντα παλληκάρια του.

Ο Τότης με τους Άρβανίτες του βρέθηκαν έτσι μεταξύ δύο πυρών. Σάσισαν τότε, τα χάσανε, σκορπίσανε δεξιά — ξερβά και τό βάλανε στα πόδια.

Οι κλέφτες άρχισαν να τους κυνηγάνε και να τους σκοτώνουν σαν τραγιά! Όταν ξαφνικά άντήχησε ή βροντώδης φωνή του Λε-πενιώτη:

— Τό κόκκινο πεσλι χτυπάτε όρέ!

Τό «κόκκινο πεσλι» ήταν τό ένδυμα του Σουλεϊμάν Τότη.

Τα παλληκάρια του Λεπενιώτη άρχισαν να πυροβολούν εναντίον του φεύγοντος ντερεβάνγα και σε λίγο τον έξάλωσαν κάτω νεκρό, με δέκα σφαίρες στο σώμα.

Μόλις είδαν νεκρό τον άρχηγό τους οι Άρβανίτες άρχισαν να φεύγουν πτό γρήγορα, πετώντας κάτω τα όπλα τους και τα πουγ-γιά τους.

Πολλοί από αυτούς γκρεμίστηκαν από ένα πανύψηλο βράχο και κομματιάστηκαν!

Τό κυνηγητό των Άρβανιτάδων κράτησε ώρες κι' ώρες. Οι κλέ-φτες τους πήγαν κυνηγώντας και σφάζοντάς τους ως τα Δαμιανά.

Έκτός των πληγωμένων έξήντα Άρβανίτες σκοτώθηκαν στη μάχη αυτή. Ένώ άπ' τους κλέφτες τραυματίστηκαν μόνον πέντε.

Μετά την μάχη οι κλέφτες γύρισαν στο λημέρι τους όπου άε-χισαν να μοιράζονται τα λάφυρα τα όποια είχαν πέσει στα χέρια τους.

Τη στιγμή αυτή ακριβώς άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Ήταν ένα άπ' τα καραούλια του Λεπενιώτη, τό όποιον είδοποιούσε ότι πλησιάζουν νέοι έχθροι.

Οι κλέφτες τινάχτηκαν επάνω κι' άρπαξαν τα όπλα τους. Έ-πλησίαζε πράγματι ένα νέον σώμα Τουρκαλβανών, με έπικεφαλής τον ντερεβάνγα Ταϊγκέκα.

Ο Ταϊγκέκας εύρισκόμενος στη βύσι του Καραμέτη άκουσε προ όλίγου τους πυροβολισμούς της μάχης κι' έτρεξε με τους τετρα-κόσους όπλοφόρους του να βοηθήση τον Σουλεϊμάν Τότη.

Έφτασε όμως επί τόπου άργά και ούτε τόλμησε να έσχή-ση τους κλέφτες βλέποντας τό έδαφος στρωμένο από πτώματα Άρβανιτάδων.

Έτσι ο Λεπενιώτης πήρε μόλις νύχτωσε τα παλληκάρια του κι' έφυγε από τό μέρος εκείνο ανένόχλητος.

Έπειτα από άρκετον καιρό ο Άλή Πασάς, βλέποντας πως δεν μπορούσε να ξανατάση τον Λε-πενιώτη, ο όποιος ήταν όσο και ο Κατσαντώνης επικίνδυνος του έδωσε άμνηστία. Κι' ο Λεπενιώ-της — συνηθίζονταν αυτό τον καιρό εκείνο — τη δέ-χτηκε και διωρίστηκε άρματωδώς των Άρσάφων.

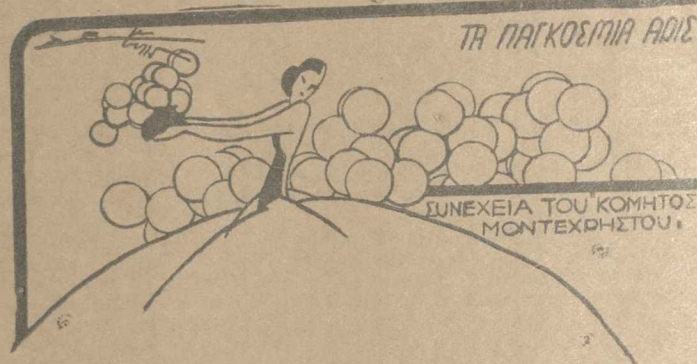
Κράτησε μαζί του πενήντα από τα παλληκάρια του και τους άλλους διώρισε «Κολιτζήδες». Τόν Κα-ρτζισκάκη στη Σάμη, τόν Γκούκα στην Εύρύπολη, τό Φραγγίστα στη Ρενίνα, τόν Μπαταρά στο Κιου-γιστάι.

Αλλά ο αϊμοβόρος και δόλιος Άλης μισούσε τό Λεπενιώτη. Τόν φοβόταν πολύ και ποδούσε να τον διή νεκρό. Άνέθεσε λοιπόν σ' ένα προ-σωπικό έχθρό του άμαρτωλού των Άρσάφων την έξόντωσί του. Στο Νίκο Θεού.

Ο Θεός έδόλοφόνισε πράγματι τό Λεπενιώ-τη, διά δόλου, στο χωριό Φονιά.

Έτσι χάθηκε κι' ο τρίτος άδελφός του ήρωϊ-κού Κατσαντώνη. Άλλά ή δράσις των τριών γενναίων κλεφτών είχαν έμψυχώσει τους ραγιάδες, τους είχε δώσει θάρρος. Και δεν άργησε να άνα-τείλη μετά κάποια χρονία ή ήμερα της αναστά-σεως του γένους, ή ήμερα της γενικής εξέγέ-σεως, τό τιμημένο και ήρωϊκό 21 πούδωσε στους Έλληντας την ελευθερία τους και τους λύτρωσε από τόν τρομερό ζυγό τετρακοσίων περίπου χρό-νων.

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΠΕΞ. ΔΟΥΛΙΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μπορείς να μου πής, 'Ιάκωβε, τι ώρα ακριβώς ρίχτηκε μόνος του στη θάλασσα ο 'Αραψ αϊχμαλώτης μας; — Ποιός, ο Μαλδάρ; Έκανε έκθαμβος ο 'Ιάκωβος. «Ω, ν' άστειυθήτε θέλετε, κύριε... Αυτός κοιμάται κάτω στην καμπίνα του, ενώ πλάι του ο Κοφολάιμος δέν τον άφίνει ούτε στιγμή άνεπιτήρητο!

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό, 'Ιάκωβε; Ξανάπε χαμογελώντας τώρα ο Μοντεχρήστος. Πήγαινε, λοιπόν, να τον ξυπνήσης και να μου τον φέρης εδώ!

Ο πλοίαρχος κατρακύλισε κυριολεκτικώς τις σκάλες της γεφύρας του πλοίου, κι' έξαφανίστηκε τρεχάτος ανάμεσα στις καμπίνες του καταστρώματος. Λίγα λεπτά της ώρας αργότερα, όμως, ξαναπαρουσιάστηκε χλωμός, κατάπληκτος, και τραύλισε:

— Κύριε κόμη... με συγχωρείτε... αλλά ο 'Ζουάβος Κοφολάιμος κοιμάται βαθειά, και μυρίζει σαν να τόν πότισαν ναρκωτικό, ή χασίς, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

— Κι' ο Μαλδάρ; ρώτησε ο Μοντεχρήστος, με τόν ίδιο τόνο έρωσιελός.

— Χμ... ο Μαλδάρ!... Ο Μαλδάρ 'έγινε άφαντος!... Μην άνησυχείτε όμως, κύριε κόμη... Σε κάποια γωνιά του πλοίου θά είνε κρυμμένος, μά θα τον βρούμε!

Κι' έκανε να φύγη, γιά να διατάξη τους ναύτες να ψάξουν καλά παντού...

Ο Μοντεχρήστος όμως, συγκρατώντας τον με μία γρήγορη χειρονομία, του έδειξε την κοντινή πειά παραλία και του είπε άργά-άργά:

— Ανώφελα τα ψαξίματα, 'Ιάκωβε!... Ο Μαλδάρ έπεσε από ώρα στη θάλασσα, άφοι πρώτα κοίμησε με ναρκωτικό το φρουρό του κι' έκοψε άνενόχλητος τους σύρτες του κιβωτίου και της πόρτας!... Κολυμπώντας βγήκε έξω, μετά την έπιτυχία του σατανικού σχεδίου του!... Μπορείς εύκολα να τόν διακρίνης, γιατί δέν βιάζεται καθόλου ο άθλιος ν' άπομακρυνθή!

Και πραγματικά, ο 'Ιάκωβος προσηλώνοντας τα κατάπληκτα μάτια του στην άντικρινή αποβάθρα, είδε τόν ρακένδυτο και μυστηριώδη 'Αραβιά να στέκεται όρθος και να δείχνει την άειλητική γροθιά του στη θαλαμγγό του κόμητος!

Τή στιγμή εκείνη, ο σκοπός ναύτης της πλώρης—βλέποντας ότι είχαν μπη μέσα στο λιμάνι της Βώνης—σφύριζε το καθιερωμένο σημείο κι' οι «ναύτες της βάρδιας» έρριζαν την άγκυρα στη θάλασσα: «Η γοργοτάξιδη 'Αλκυών» είχε άγκυροβολήσει πειά στο ποθητό λιμάνι τού προορισμού της...

ΙΣΤ'

Ο ΜΑΛΔΑΡ

Στο άπαισιός μνήμης μονοπάτι Χένεγ—έλ—Μέλχ («Μονοπάτι του 'Αλατιού»), στο όποιο χιλιάδες χριστιανών έχουν σφαγή ως τώρα άπ' τους φανατισμένους μωαμεθανούς 'Αραβας, ένας έφιππος άνδρας έχει σταθή... Κυτάζεις γύρω του έρεινητικά, φορεί πολυτελές «μπουρνούζι» Βεδουίνου και το στογγό και μελαφό πρόσωπό του έμπνέει άθελα στον καθένα τρώο και σεβασμό...

Σε μία στιγμή, ο Βεδουίνος αυτός κρεμάει στη σέλλα του υπερόχου άλόγου του τη γεμισμένη καραμπίνα του και πηδάει με σβελτάδα στη γη... Κατόπιν, βαδίζει άργά-άργα προς την κατεύθυνση ενός βράχου δλοκόκκινου, πελεκημένου τεχνικά σε σχήμα βωμού...

Είνε ο «Βράχος του Αίματος», μία μονοκόμμη πέτρα από γρανίτη, που χρησιμεύει στους 'Αραβας της έρήμου ως βωμός ανθρωποθυσιών και ως τόπος σφαγής των αϊχμαλώτων άπίστων!

Τόν βράχο αυτόν του αίματος, ο πεζός ήδη 'Αραψ, τόν κυτάζει με ίερή κατάνυξι. Γονατίζει μπροστά του, σηκώνει τα ίσχνα αλλά νευρώδη και στίβαρά μπράτσα του στον ούρανό

και μία μουρμουριστή, συρτή προσευχή βγαίνει άπ' τα χείλη του και ύψώνεται προς τόν 'Αλλάχ...

Υστερα, τινάζεται βίαια όρθος... Τα σπηρούνια του φαρδύ άνηχούν μεταλλικά... Τα μάτια του πετούν φλόγες και το ψηλό του κορμί μία άγρια ένεργητικότητα το έμφυσάει.

Με σβέλτα πηδήματα, ζυγώνει το άλογό του και καθάλλει κεύει... Τα σπηρούνια του μπήγνουν άμείλιχτα στις σάρκες του φτωχού τετραπόδου, το όποιο ύψώνοντας το ευγενικό κεφάλι του κι' άνεμίζοντας τη μεγαλοπρεπή χαιτή του, ρίχνει προς τα μπρός, με φτερωτό καλπασμό...

Ξαφνικά, ή σκοτεινιά του μονοπατιού σταματάει... Κι' έλλογο και καβαλλάρης, καθώς βγαίνουν άπ' τη σκιερή άπο «χαράδρα—μονοπάτι», μπαίνουν σ' έναν άπέραντο χώρο πλάσματος άπό έκτυφλωτικό ήλιακό φώς:

Ο χώρος αυτός, ο καυτερός, ο δίχως τέλος, ο άμώδης είνε ή φριχτή έρημος Σαχάρα!

Και το μονοπάτι εκείνο το άπαισιό, το αίματοβρεχτό—«Μονοπάτι του 'Αλατιού», είνε ο στερνός δρόμος ο όποιος οδηγεί άπ' τις άσσεις της παραλιακής 'Αλγερίας στη φρίκη της έρημίας και της άμμου!... Είνε ο στερνός κακοτράχαλος δρόμος ο όποιος βρίσκεται ανάμεσα σε δυο ψηλά, κάθεται κι' άπαισιό βουνά, και χρησιμεύει γιά να συνδέη τη λάμψη του πολιτισμού με τη σκοτεινιά και με το χάος της άπέραντης κι' άπαισιό Σαχάρας!

Ποιός είνε λοιπόν ο άνθρωπος αυτός, ο τρομαχτικός ο τός Βεδουίνος, του όποιου το πρόσωπο δείχνει έναν αϊμοβόρο, πολεμιστή, αλλά και και φανατικόν Ιερωμένο των μωαμεθανών...

Είνε ο Μαλδάρ-Μωχάμετ-μπέν -'Αβδύλαχ, άρχηγός του Ιερατικού και καλογόρου 'Αγματος των Ζητιάνων της έρημου φύλαρχος της αιμοχαρούς και φιλοπόλεμου φυλής των 'Αγιασσού!

Πληθώρα τραυμάτων σκεπάζει το κορμι του, μερικά άπ' τα όποια αιμορροούν άκόμα... Το μέρος του κατά των χριστιανών είνε άπερίγραπτο... Κι' ή λύσσα του κατεπείθει τόν Γάλλον—έξ αίτίας της αϊχμαλωσίας του άγαπημένου σουλάτάνου του 'Αβδύλ Καδέρ—δέν έχει όρια στην ψυχή του...

Φιλοδοξεί τώρα αυτός, να έκδική τόν άτρόμητο κι' άτιχο σουλάτάνο του, να τόν άπελευθερώση άπ' τα χέρια τών 'Απίστων...

Ενας «Ζητιάνος της 'Ερήμου», έστειλ έκεί στην έξοδο του «Μονοπατιού του 'Αλατιού». Στο άκουσμα του καλπασμού τού άλόγου, και στην ξαφνική εμφάνισή τού άρχηγού του ο 'Αραψ αυτός Ιερωμένος

κανε μία βαθειά υπόκλιση.

Εφερε ύστερα το χέρι του στο στήθος του, κατόπιν σ' ητηγόνι του, και τέλος στο μέτωπό του—κατά τη συνήθεια τών μουσουλμάνων—και στάθηκε έτόμος ν' άκούση τόν άρχηγό του

— 'Αδελφέ που βρίσκονται συγκεντρωμένοι οι Χουάντα ρώτησε έπιβλητικά, αλλά με κάποια οικειότητα ο Μαλδάρ-Μωχάμετ.

— Στην Ουάργκλα συγκεντρώθηκαν άρχηγέ! άπάντησε 'Αραψ σκύβοντας σε καινούρια ευλαβική υπόκλιση. Σας περιμένουν άνυπόμονα, γιά να τους δώσετε τις διαταγές σας στην τικά με τη δράσι μας κατά των Γάλλων! 'Επίσης θεωρούμε έπείγον, να τελειώση έπιτέλους και το ζήτημα του αϊχμαλώτου Γάλλου άξιωματικού!

Η όψη του Μαλδάρ-Μωχάμετ σκοτεινίασε άπότομα, άκούουσα της τελευταίας φράσεως του όπαδού του. Κάτι μου μούρισε ανάμεσα στα δόντια του.

Και δίχως ν' άπαντήση ούτε λέξι στον σκυμμένο άδελφό 'Αραβιά μαστίγωσε βίαια το άλογό του και έσωτερικό της έρήμου Σαχάρας.

ΙΖ'

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΖΟΛΙΕΤ

Μέσα στο χάος της άπέραντης έρήμου Σαχάρας, και ταμεσής σε σκοτεινό και πυκνότατο δάσος, βρίσκεται ή

Ουάργκλα.

Είνε πρωτεύουσα μίας μεγάλης και πολυπληθούς φυλής 'Αράβων Βεδουίνων. Έχει ως καύχημά της, ότι είνε ίερή πόλις τών Μουσουλμάνων, κι' όχι βέβαια χωρίς λόγο: 'Οχυρωάτη κι' άπρόσιτη σχεδόν στους άπιστους λευκούς θεωρείται φρούριο τών Βεδουίνων κατά των έθρών και καταφύγιο τών Μουσουλμάνων σίγουρο.

Σ' έναν άπ' τούς όχυρούς πύργους της Ουάργκλας, στα ύπογεία του, και σε βάθος δέκα μέτρων κάτω στο υγρό χώμα, υπάρχουν φυλακές αϊχμαλώτων...

Σ' ένα άπ' τα σκοτεινά και μουχλιασμένα κελλιά τών φυλακών αυτών, και κατάχαμα στο χώμα, βρίσκεται έσπλωμένος κι' άλυσοδετος ένας νεαρός άξιωματικός... Χοντροί σιδερένιοι κρίκοι, δεμένοι στους άστραγάλους του και στερωμένοι στον τοίχο σίγουρο, τόν άναγκάζουν να μένη διαρκώς άκίνητος...

Το πρόσωπό του φαντάζει σαν πρόσωπο νεκρού, άπ' την εξάντλησι... Η κουρελιασμένη στολή του, στολή λοχαγού τού Γαλλικού στρατού, είνε έπίσης νοτισμένη και μισομουχλιασμένη άπ' τη φριχτή ύγρασία...

Η σιγαλιά είνε φοβερή, ή νύχτα βαθειά, το σκοτάδι πηχτό κι' ή μοναξιά τού άτυχου φυλακισμένου φαίνεται ακόμη πιο άπαισιό... Ξαφνικά, ένα τεράστιο κλειδί τρίζει στη σκουριασμένη κλειδαριά της σιδερένιας πόρτας... Ένας 'Αραψ στέκεται στο κατώφλι της πόρτας τού κελλιού αυτού...

Ακούμπει χώμα ένα κανάτι με νερό, ένα γαβαθάκι με άθλιο φαγητό και φεύγει παίρνοντας μαζί του το φαγητό της προηγούμενης ήμέρας, το όποιο ούτε καν δοκίμασε ο δυστυχής δεσμώτης...

Κι' ύστερα, μόλις ξαναφύγη ο 'Αραψ αυτός κι' ή πόρτα τού κελλιού ξανακλειδώση, ή σιγαλιά ή σκοτεινιά κι' ή μοναξιά ξαναγυρίζουν πιο βαθιές και πιο άπαισιές άπό πριν...

Ο νεαρός λοχαγός αυτός, ο έσπλωμένος σαν νεκρός στο μαύρο χώμα τού κελλιού του, είνε ο λοχαγός Ζολιέτ, δηλαδή ο λοχαγός κόμης 'Αλβέρτος ντε Μορσέρφ!

Και μουρμούριζε ο δυστυχής νέος άκατάπαυστα:

— Θεέ μου, γιάτι να μη μπορώ ν' αυτοκτονήσω, γιά να λυτρωθώ... Γιάτι να μην άνακουφιστώ στην άγκαλιά τού θανάτου, ύστερα άπ' τα φριχτά αυτά μαρτύρια της αϊχμαλωσίας μου...

Πραγματικά, γιάτι... Μά άμέσως έβρισκε την έξηγησι αυτής της άπορίας του ο νεαρός λοχαγός, μόλις θυμόταν τα τελευταία λόγια που ψιθύρισε στη μητέρα του Μερσεδές ντε Μορσέρφ, τη στιγμή κατά την όποια έκεινόςε γιά την 'Αφρική:

— Μητέρα μου, της είχε πει διακρύβρεχτος, κάνε ύπομνη!... Όλα τα χάσαμε: Και τόν πατέρα που αυτοκτόνησε με κηλιδωμένη την τιμή του, και την περιουσία μας που κατασχέθηκε άπ' το κράτος!... Μένει, λοιπόν, ή φτώχεια κι' ή δυστυχία γιά σένα!... Κι' ή άτιμία... και το κηλιδωμένο όνομα τού πατέρα μου, γιά μένα!... 'Ωστόσο, όρκισου μου ότι θά ζήσης και θ' άνθέςης, ώσότου με δης δαφνοστεφανωμένον άξιωματικό!... Κι' έγώ πάλι, σοδ όρκίζομαι ότι θά ζήσω και θ' άνθέξω, ώσότου ξεπλύνω την ντροπή άπ' τα κηλιδωμένο πατρικό όνομά μου!

Εδώ και τρεις μήνες, όμως—όπως έξοουμε—ο λοχαγός Ζολιέτ είχε συλληφθή σε μία ένέδρα, την όποια τού έστησαν οι 'Αραβες στο στενά τού Ουέδ-Ζάλ... 'Αλυσοδετος κατόπιν, και δεμένος έπίσης στη σέλλα ενός άλόγου, οδηγήθηκε στις είρκτης τού φρουρίου της Ουάργκλας, ύστερα άπ' έξαντλητική δδοιοπορία, ανάμεσα στις άμυδρές και καυτερές έρημιές της Σαχάρας...

Σε κάθε στιγμή, περίμενε ν' άντικρύση τόν βασιανιστικό και φριχτό θάνατο!... Μήπως δέν είχε δη τα αίματοβρεχτα κεφάλια τών στρατιωτών του, να κρέμουνται άνάμεσα τών 'Αράβων; Και τώρα, κλειδωμένος μέσα στη μαύρη κόλασι τού κελλιού του έπι τρεις μήνες, πόσο ποθούσε να πεθάνη!... Πόσο εύρισκε άνακουφιστικό, τόν άπαισιό ώστόσο θάνατο!... Η άπόλυτη έκείνη μοναξιά του, τόν τρέλαινε... Τρεις μήνες είχε ν' άκούση ανθρώπινη φωνή, κι' ο δεσμοφύλας—που τούφερνε το φαγητό κάθε πρωί—δέν έννοούσε να μιλήση με κανέναν

τρόπο!

Πόσο ήθελε ν' αυτοκτονήση και να λυτρωθή, ο άμοιρος νέος!... Τού έπιτρεπόταν όμως, να πραγματοποιήση τη φριχτή αυτή έπιθυμία του... Κι' ή φτώχη μητέρα του, τι θ' άπογινόταν!...

— Μά άν έγώ άπελπίζομαι έτσι, γιά τρεις μήνες φυλακίσεως, τότε τι έπρεπε άραγε να έκανε ο δυστυχής Δαντές!... Τι έπρεπε να έκανε εκείνος, ο όποιος έμεινε δεκατέσσερα χρόνια φυλακισμένος στο φρούριο τού 'Ιφ, καθώς τόσες φορές μου είπε ή γλυκειά μου μητέρα!... Κι' όμως, κατάρωσσε στα τελευταία να δραπέτευσή!... Γιάτι λοιπόν να μη μιμηθώ κι' έγώ την καρτεροψυχία του, την ύπομονή του και τόν άνδρισμό του;

Μία βαθειά παρηγοριά γέμισε τη ψυχή τού άτυχού αϊχμαλώτου, ύστερα άπ' τις σκέψεις του αυτές... Καινούργιο θάρρος κι' έλπίδες ζωής τόν έκαναν ν' άντιμετωπίζη μία πιθανή δραπέτευσί του σαν κάτι το πολύ σύντομο κι' εύκολο!

Και με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος, έσχώνοντας την άπαισία άλυσιδα ή όποια τούσφιγγε τούς άστραγάλους, βύθισε το βλέμμα του στο πυκνό σκοτάδι που τόν τριγύριζε.

Ξαφνικά, ένω ο λοχαγός Ζολιέτ ώνειροπολούσε έτσι—μέ τη σκέψη του προσηλωμένη στη μητέρα του και στη δραπέτευσί του—χτύποι δυνατοί άκούστηκαν έξω στον πλακόστρωτο διάδρομο της φυλακής...

Τι συνέβαινε; 'Εφτασαν οι δήμειοι του; 'Ωστε ο θάνατος θά τόν έμπόδιζε να δραπέτευσή;

Ο Ζολιέτ άνάσανε βαθειά, δίχως καθόλου να τρομάξη... Σήκωσε το κεφάλι του περήφανα!... Τι κι' άν έρχόταν ο χάρος; Κι' αυτός λυτρωτής, κι' αυτός μία υπεράττη άνακούφισις ήταν γιά τόν δυστυχή φυλακισμένο, ύστερα άπ' τα πολύμηνα αυτά και φριχτά μαρτύρια του, στο σκοτεινό και βρωμερό ύπόγειο κελλί της φυλακής του!

Οι χτύποι πλησίασαν... Δαιμονισμένα χτυπήματα ύποκοπάνων άντηχούν στη σιδερένια πόρτα τού κελλιού... Βραχνές κραυγές 'Αράβων άκούγονται και βλαστήμιες άσεβείς έναντι τών αϊχμαλώτων και τών άπίστων.

Λίγο άκούη, κι' ή πόρτα θά σπάση και θ' άνοίξη. Λίγο άκούη, κι' ο λοχαγός Ζολιέτ θά κομματιαστή άπ' τους λυσσοσμένους έπιδρομείς.

Σηκώνει πιο ψηλά το κεφάλι του, αποφασισμένος να πεθάνη ήρωικά, όπως έζησε ως τώρα.

Ξαφνικά, και μέσα στον κάταγο και στις φωνές, ένας έσχωριστός κι' άσυνήθιστος ήχος άκούσθηκε πλάι στον λοχαγό Ζολιέτ. Παραξενεμένος αυτός έστρεψε το κεφάλι του. Μία μαύρη σιλουέτα ανθρώπου, που μονάχα τα άνακνημένα στο σκοτάδι μάτια τού λοχαγού μπορούσαν να την δούν, λούστρησε κοντά του ψιθυρίζοντας του:

«Ηουχάσε!... Θά σάς σώσω!... Θά φύγουμε άπ' το βαθύ πηγάδι, το όποιο βρίσκεται έκεί στη γωνία τού κελλιού σας!... Τή στιγμή εκείνη ο θόρυβος έξω και μπρός στην πόρτα είχε διπλασιαστή. Θάλεγε κανένας ότι μαζεύτηκαν έκεί όλοι οι σατανάδες της κόλασεως...

Και τέλος ή σιδερένια πόρτα μισοκατεστραμμένη όπως ήταν άνοίξε, κι' ή έξαλλη ομάδα τών μανιακών 'Αράβων έρμισε μέσα στο κελλί, ουρλιάζοντας και βλαστημώντας...

Κι' ΜΟΝΤΑΡΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΝΤΑΡΙΟΝ

Ας γυρίσουμε τρεις ή τέσσερις ήμέρες πιο πίσω.

Στο θλιβερό κι' άπόκρημνο οροπέδιο της Σαχάρας, αρκετά χιλιόμετρα μακρότερα άπ' την πόλι Ουάργκλα, μια μεγάλη συνοδεία βρισκείται κατάσκηνημένη.

Είνε ή συνοδεία τού κόμητος Μοντεχρήστου...

Μόλις έφτασε στη Βώνη και βγήκε άπ' τη θαλαμγγό του ο κόμης, ξαναβρήκε πάλι την παλιά υπερφυσική δραστηριότητά του. Μέσα σε λίγες ώρες, πρόσθεσε στους είκοσι περίπου άφαστωμένους ναύτες τού όλλα έκατό άποφασιστικά πρόσωπα, τα όποια στρατολόγησε στη Βώνη με γενναίες άμοιβές.

Τά έκατο αυτά πρόσωπα ήσαν άνοητα, κι' είχαν ο καθέ

Μαστί, ωσε βίαια το άλογό του και κάλπασε προς το έσωτερικό της έρήμου.

νας τὸ ἀλογό του... Γιὰ τὸν μικρὸ στρατὸ τοῦ ὁ κόμης, εἶχε καταρτίσει μιά ὑψηλὴ τελεῖα ἐφοδίασμοι σὲ πυρομαχικά, νερό, καὶ τροφίμα... Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη, μαζί με τὶς ἀποσκευές, χρειάστηκαν πεντακόσιες σχεδὸν γκαμήλες γιὰ νὰ φορτωθοῦν...

Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ κόμης μίλησε στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ με θερμὸν ἐνθουσιασμό—παραινώντας τους νὰ τοῦ φανοῦν πιστοὶ καὶ πειθαρχικοὶ—τοὺς ὑποσχέθηκε ἀφθονὰ δῶρα, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπιτύγχανε ἡ ἀποστολὴ τους...

Καὶ τέλος, μπαίνοντας ἐπικεφαλῆς τους, ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως, κι' ὁλόκληρη ἡ πολυπληθὴς συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀπέραντη κι' ἀμώμη Σαχάρα...

Ἐφίππος, μπροστὰ, πῆγαινε ὁ Μοντεχρήστος, ἔχοντας πλάι τοῦ τὸν νεαρό Ἐλπιδοφόρο... Ἀκολουθοῦσαν ἀμέσως ὀπίσῃ, ὁ Μπερτοῦτσι, ὁ καπετάν-Ἰάκωβος, κι' ὁ ζουάβος Κοψολάμης, ἡλεκτρισμένοι ἀπ' τὴ μυστηριώδη ἐπιβλητικότητὰ τοῦ κυρίου τὸν κι' ἀποφασισμένοι ν' ἀντιμετωπίσουν μαζί του τοὺς χειρότερους κινδύνους καὶ τὶς ἐκκέντριες στερήσεις...

Καὶ τελευταῖοι ἐρχόντουσαν, ὁ ἑκατὸν εἰκοσι ἐνοπλοὶ ἄνδρες, μετὰ τὸ πελώριο καραβάνι τῶν πεντακοσίων ἀπλοῶν τῆς ἐρήμου, ὅπως ὀνομάζονταν τὶς καμήλες οἱ Ἀραβες...

Ποῦ πῆγαινε ὁ μικρὸς ἐκείνος στρατός;...

Κανένας δὲν ἤξερε... Μόνος ὁ Μοντεχρήστος ἤξερε τὸ σημεῖο, πρὸς τὸ ὁποῖο κατευθυνόνταν... Εἶχε τὸ μάτι του προσηλωμένο πρὸς τὰ βῆθ τῶν ἀγνῶν ἀμώμων ἐκτάσεων τῆς ἐρήμου καὶ βαδίζε διαρκῶς μετὰ τοῦ κατεύθυνον πρὸς Νότον...

Τὴν πρώτη βραδιά, καὶ μετὰ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου, ἡ συνοδεία σταμάτησε καὶ κατασκηνώσε κοντὰ σὲ μιά ὄασι. Μόνος στὴ σκηνὴ τοῦ μετὰ τὸν Ἐλπιδοφόρο, ὁ κόμης, καθόταν μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἐκστρατείας καὶ μελετοῦσε—σιωπηλὸς καὶ προσεχτικὸς—μερικὰ ἔγγραφα...

Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ κόμης μίλησε στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ με θερμὸν ἐνθουσιασμό—παραινώντας τους νὰ τοῦ φανοῦν πιστοὶ καὶ πειθαρχικοὶ—τοὺς ὑποσχέθηκε ἀφθονὰ δῶρα, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπιτύγχανε ἡ ἀποστολὴ τους...

Καὶ τέλος, μπαίνοντας ἐπικεφαλῆς τους, ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως, κι' ὁλόκληρη ἡ πολυπληθὴς συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀπέραντη κι' ἀμώμη Σαχάρα...

Ἐφίππος, μπροστὰ, πῆγαινε ὁ Μοντεχρήστος, ἔχοντας πλάι τοῦ τὸν νεαρό Ἐλπιδοφόρο... Ἀκολουθοῦσαν ἀμέσως ὀπίσῃ, ὁ Μπερτοῦτσι, ὁ καπετάν-Ἰάκωβος, κι' ὁ ζουάβος Κοψολάμης, ἡλεκτρισμένοι ἀπ' τὴ μυστηριώδη ἐπιβλητικότητὰ τοῦ κυρίου τὸν κι' ἀποφασισμένοι ν' ἀντιμετωπίσουν μαζί του τοὺς χειρότερους κινδύνους καὶ τὶς ἐκκέντριες στερήσεις...

Καὶ τελευταῖοι ἐρχόντουσαν, ὁ ἑκατὸν εἰκοσι ἐνοπλοὶ ἄνδρες, μετὰ τὸ πελώριο καραβάνι τῶν πεντακοσίων ἀπλοῶν τῆς ἐρήμου, ὅπως ὀνομάζονταν τὶς καμήλες οἱ Ἀραβες...

Ποῦ πῆγαινε ὁ μικρὸς ἐκείνος στρατός;... Κανένας δὲν ἤξερε... Μόνος ὁ Μοντεχρήστος ἤξερε τὸ σημεῖο, πρὸς τὸ ὁποῖο κατευθυνόνταν... Εἶχε τὸ μάτι του προσηλωμένο πρὸς τὰ βῆθ τῶν ἀγνῶν ἀμώμων ἐκτάσεων τῆς ἐρήμου καὶ βαδίζε διαρκῶς μετὰ τοῦ κατεύθυνον πρὸς Νότον...

Τὴν πρώτη βραδιά, καὶ μετὰ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου, ἡ συνοδεία σταμάτησε καὶ κατασκηνώσε κοντὰ σὲ μιά ὄασι. Μόνος στὴ σκηνὴ τοῦ μετὰ τὸν Ἐλπιδοφόρο, ὁ κόμης, καθόταν μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἐκστρατείας καὶ μελετοῦσε—σιωπηλὸς καὶ προσεχτικὸς—μερικὰ ἔγγραφα...

Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ κόμης μίλησε στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ με θερμὸν ἐνθουσιασμό—παραινώντας τους νὰ τοῦ φανοῦν πιστοὶ καὶ πειθαρχικοὶ—τοὺς ὑποσχέθηκε ἀφθονὰ δῶρα, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπιτύγχανε ἡ ἀποστολὴ τους...

Καὶ τέλος, μπαίνοντας ἐπικεφαλῆς τους, ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως, κι' ὁλόκληρη ἡ πολυπληθὴς συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀπέραντη κι' ἀμώμη Σαχάρα...

Ἐφίππος, μπροστὰ, πῆγαινε ὁ Μοντεχρήστος, ἔχοντας πλάι τοῦ τὸν νεαρό Ἐλπιδοφόρο... Ἀκολουθοῦσαν ἀμέσως ὀπίσῃ, ὁ Μπερτοῦτσι, ὁ καπετάν-Ἰάκωβος, κι' ὁ ζουάβος Κοψολάμης, ἡλεκτρισμένοι ἀπ' τὴ μυστηριώδη ἐπιβλητικότητὰ τοῦ κυρίου τὸν κι' ἀποφασισμένοι ν' ἀντιμετωπίσουν μαζί του τοὺς χειρότερους κινδύνους καὶ τὶς ἐκκέντριες στερήσεις...

Καὶ τελευταῖοι ἐρχόντουσαν, ὁ ἑκατὸν εἰκοσι ἐνοπλοὶ ἄνδρες, μετὰ τὸ πελώριο καραβάνι τῶν πεντακοσίων ἀπλοῶν τῆς ἐρήμου, ὅπως ὀνομάζονταν τὶς καμήλες οἱ Ἀραβες...

Ὁ δεσμοφύλαξ ποὺ τοῦ φερε τὸ φαγητὸ δὲν ἐνοῦσε νὰ μιλήσῃ με κανένα τρόπο...

τοῦ ἐκστρατευτικοῦ ταξιδιοῦ μας! Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἔσκυψε μετὰ τὴν ἀπόφασή του, ἐκείνη τῆς Ἀφρικής, σὲ ὅποιο εἶχε στηρίξει ὁ πατέρας του, τὸ δάχτυλό του: Ἦταν ἡ μυστηριώδης καὶ μακρυνὴ πόλις Οὐάτσε, ἡ ἱερὴ πόλις τῶν φανατικῶν Ἀράβων, ἡ χτισμένη κατὰ μέτρον σ' ἕνα παρθένο δάσος, ἐκεῖ στὰ βῆθ τῆς ἐρήμου τῆς Σαχάρας!

Ἦ Ὁυάτσε! Ἐξαιρουμένης πάλι ὁ Μοντεχρήστος ἀπότομα σκεπτικός. Ἐδῶ εἶνε τὸ στρατηγεῖο τοῦ ἀρχεῖου Μαλδάρ—μὲν—Ἀβδάλλαχ!... Διὰ τοῦ προδότη Μαλδάρ, ὁποῖος πλήρωσε τὴ φιλοξενία μου—καὶ τὴ σίγουρη μεταφορά μου στὴν πατρίδα μου, μετὰ τὸ πλοῖο μου—μετὰ μιά διάρρηξιν ἐν τῇ ὁδῷ μου!... Καὶ σὺν τῇ μὴν ἔφτανε αὐτὸ, μὴδὲν χρηματοκιβώτιό μου!... Καὶ σὺν τῇ μὴν ἔφτανε αὐτὸ, μὴδὲν κιδάλας τῇ γροθιά του καὶ μετὰ ἀπέλλεσε μετὰ τὴν ἐκδίκησιν τῶν Χουάνων!

— Τὸν Χουάνων! Ἐξαιρουμένης ἀσυγκράτητος ὁ Ἐλπιδοφόρος. Ὡ, τὴν ξανάχω ἀκούσει τὴ λέξι αὐτῆς, πατέρα, καὶ σὲ παρακαλέω νὰ μὴ τὴν ἐξηγήσῃς!... Γιατὶ σοὺ τὴ φώναζε τόσο ἀγρία, ὁ Ἀραβὲς ἐκείνος ποὺ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου!

Ἐκφράσις κρυφῆς ἀνακτιμένης ζωγραφίστηκε στὸ προσωπὸ τοῦ Μοντεχρήστου. Καὶ ψιθυριστὰ κι' ἀργὰ—ἀργὰ ἀπάντησε—

— Παιδί μου, ὁ Μαλδάρ ἐκείνος, δηλαδὴ ὁ Μαλδάρ μπερτοῦτσι, ἔινε ὁ ἀντιβασίλευς τῶν ἐπαναστατῶν Ἀράβων. Διαδέχτηκε στὸ θρόνο καὶ στὴν ἀρχηγία τὸν σουλτάνο τοῦ Ἀβδάλλαχ—Καδέρ, τὸν ὁποῖο ὁ στρατὸς μας καὶ ὁ πατέρας μου, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, ὕστερὰ ἀπὸ τόσο αἱματηρὸν ἀγῶνα!... Λοιπὸν, ὁ Μαλδάρ αὐτὸς ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὶς στρατιωτικὰς ἀποστολὰς μας στὴν Ἀλγερία καὶ στὸ Μαρόκο... Ἀλλὰ προπάντων ἤρθε γιὰ νὰ πάρῃ μυστικὰς ἐντολὰς ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτό μας σουλτάνο του!... Ὁ Μαλδάρ ἐκεῖνος ποὺ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου!

— Γι' αὐτὸ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου κι' ἔφτασε σίγουρα κι' ἀνεξήγητα ἐδῶ! διέκοψε ὁ Ἐλπιδοφόρος βιαστικὰ.

— Ἀκριβῆς! ἐπιδοκίμασε ὁ Μοντεχρήστος. Κι' εἶπε ὁ δῶλος ἐκείνος, κατάρθωσε νὰ ἐξαγορεύσῃ τὸν σουλτάνο τοῦ Ἀβδάλλαχ, ὅπως ὁ πατέρας μου, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, ὕστερὰ ἀπὸ τόσο αἱματηρὸν ἀγῶνα!... Λοιπὸν, ὁ Μαλδάρ αὐτὸς ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὶς στρατιωτικὰς ἀποστολὰς μας στὴν Ἀλγερία καὶ στὸ Μαρόκο... Ἀλλὰ προπάντων ἤρθε γιὰ νὰ πάρῃ μυστικὰς ἐντολὰς ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτό μας σουλτάνο του!... Ὁ Μαλδάρ ἐκεῖνος ποὺ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου!

— Γι' αὐτὸ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου κι' ἔφτασε σίγουρα κι' ἀνεξήγητα ἐδῶ! διέκοψε ὁ Ἐλπιδοφόρος βιαστικὰ.

— Ἀκριβῆς! ἐπιδοκίμασε ὁ Μοντεχρήστος. Κι' εἶπε ὁ δῶλος ἐκείνος, κατάρθωσε νὰ ἐξαγορεύσῃ τὸν σουλτάνο τοῦ Ἀβδάλλαχ, ὅπως ὁ πατέρας μου, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, ὕστερὰ ἀπὸ τόσο αἱματηρὸν ἀγῶνα!... Λοιπὸν, ὁ Μαλδάρ αὐτὸς ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὶς στρατιωτικὰς ἀποστολὰς μας στὴν Ἀλγερία καὶ στὸ Μαρόκο... Ἀλλὰ προπάντων ἤρθε γιὰ νὰ πάρῃ μυστικὰς ἐντολὰς ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτό μας σουλτάνο του!... Ὁ Μαλδάρ ἐκεῖνος ποὺ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου!

— Γι' αὐτὸ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου κι' ἔφτασε σίγουρα κι' ἀνεξήγητα ἐδῶ! διέκοψε ὁ Ἐλπιδοφόρος βιαστικὰ.

— Ἀκριβῆς! ἐπιδοκίμασε ὁ Μοντεχρήστος. Κι' εἶπε ὁ δῶλος ἐκείνος, κατάρθωσε νὰ ἐξαγορεύσῃ τὸν σουλτάνο τοῦ Ἀβδάλλαχ, ὅπως ὁ πατέρας μου, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, ὕστερὰ ἀπὸ τόσο αἱματηρὸν ἀγῶνα!... Λοιπὸν, ὁ Μαλδάρ αὐτὸς ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὶς στρατιωτικὰς ἀποστολὰς μας στὴν Ἀλγερία καὶ στὸ Μαρόκο... Ἀλλὰ προπάντων ἤρθε γιὰ νὰ πάρῃ μυστικὰς ἐντολὰς ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτό μας σουλτάνο του!... Ὁ Μαλδάρ ἐκεῖνος ποὺ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου!

— Γι' αὐτὸ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου κι' ἔφτασε σίγουρα κι' ἀνεξήγητα ἐδῶ! διέκοψε ὁ Ἐλπιδοφόρος βιαστικὰ.

— Ἀκριβῆς! ἐπιδοκίμασε ὁ Μοντεχρήστος. Κι' εἶπε ὁ δῶλος ἐκείνος, κατάρθωσε νὰ ἐξαγορεύσῃ τὸν σουλτάνο τοῦ Ἀβδάλλαχ, ὅπως ὁ πατέρας μου, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, ὕστερὰ ἀπὸ τόσο αἱματηρὸν ἀγῶνα!... Λοιπὸν, ὁ Μαλδάρ αὐτὸς ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὶς στρατιωτικὰς ἀποστολὰς μας στὴν Ἀλγερία καὶ στὸ Μαρόκο... Ἀλλὰ προπάντων ἤρθε γιὰ νὰ πάρῃ μυστικὰς ἐντολὰς ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτό μας σουλτάνο του!... Ὁ Μαλδάρ ἐκεῖνος ποὺ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου!

— Γι' αὐτὸ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου κι' ἔφτασε σίγουρα κι' ἀνεξήγητα ἐδῶ! διέκοψε ὁ Ἐλπιδοφόρος βιαστικὰ.

— Ἀκριβῆς! ἐπιδοκίμασε ὁ Μοντεχρήστος. Κι' εἶπε ὁ δῶλος ἐκείνος, κατάρθωσε νὰ ἐξαγορεύσῃ τὸν σουλτάνο τοῦ Ἀβδάλλαχ, ὅπως ὁ πατέρας μου, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, ὕστερὰ ἀπὸ τόσο αἱματηρὸν ἀγῶνα!... Λοιπὸν, ὁ Μαλδάρ αὐτὸς ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὶς στρατιωτικὰς ἀποστολὰς μας στὴν Ἀλγερία καὶ στὸ Μαρόκο... Ἀλλὰ προπάντων ἤρθε γιὰ νὰ πάρῃ μυστικὰς ἐντολὰς ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτό μας σουλτάνο του!... Ὁ Μαλδάρ ἐκεῖνος ποὺ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου!

— Γι' αὐτὸ μῆλκε κρυφὰ στὴ θαλαμῶνός μου κι' ἔφτασε σίγουρα κι' ἀνεξήγητα ἐδῶ! διέκοψε ὁ Ἐλπιδοφόρος βιαστικὰ.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΒΛΑΝΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1678)

κοιμῆται τοῦ ψωμιού.

Σήμερα τὴ φυλὴ τοῦ Βλάντ τὴν διοικεῖ μιά πεντάμορφη γυναίκα ἡ βασιλισσὴ Σέφρα. Κι' ἡ δύναμις της γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη γιατί ἔχει φίλο τῆς καρδιάς της τὸν ἀρχηγὸ τῆς πύλῃς ἐπικίνδυνος συμμορίας τῶν ρομανικῶν συνόρων, τὸν τρομερὸ Πόιτς!

Ὅταν τῆς ἐμολόγησα ὅτι εἶχα ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Ἰσπανία γιὰ νὰ τὴν συναντήσω, φάνηκε ὅτι κολακεύθηκε. Καὶ μετὰ προθυμῶς μου εἰπε γινεθῆναι τὴν ἱστορία τῆς φυλῆς της.

Ὁ Βλάντ, ὁ πατέρας της, ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε γεννημένοι γιὰ νὰ διατάσσον. Ἡ ὁμορφιά του καὶ ἡ ἐξυπνάδα του ἦσαν πασίγνωστες σ' ὅλες τὶς φυλὰς τῶν τσιγγάνων τῆς Ἑυρώπης, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦσαν ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τους. Μὰ ὁ Βλάντ ἦταν γνωστὸς ἀκόμη, γιατί ἤξερε νὰ κλέβῃ τ' ἄλογα. Τὰ μάγευε, ὅπως πίστευαν οἱ ἀνθρώποι τῆς φυλῆς του. Ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὰ κυττάξῃ στὰ μάτια γιὰ νὰ τ' ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Κι' αὐτὸς ὁ μεγάλος Βλάντ ἦταν κι' ὁ νομοθέτης τους.

Καὶ τότε ἡ ὁμορφὴ Σέφρα πάνω στὸν ἐνθουσιασμό της τοῦ ὁμολόγησε ὅτι τώρα τελευταῖα εἶχαν τιμωρηθῇ τρεῖς ἀνθρώποι ἀπὸ τὴν φυλὴ της, γιατί εἶχαν τὴν ἀνάδειξιν νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν καὶ νὰ ποτῇ-σύν νὰ τὴν κάνουν γυναῖκα τους!

Καὶ φυσικὰ δὲν ἤξερε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν οἱ τρεῖς δυστυχισμένοι ποὺ εἶχαν βρεθῇ μετὰ τὴν κοιλία ἀνοιγμένη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Τὴν παρακάλεσα ὅμως νὰ μὴ διηγήθῃ πᾶς γίνεται αὐτὴ ἡ «ἐκτέλεσις».

Μὰ δὲν ἔχει κανένα ἰδιόπερσον, μοῦ εἶπε με μετριοφροσύνη. Μὰ νῦντα χωρίς φεγγαρί, παίρνουν κατὰ διαταγὴν μου τὸν ἐρωτευμένο ἀστυνομικὸν τρεῖς ἀφωσιωμένοι ἀνθρώποι μου, τὸν ὁδηγοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν κι' ἀφοῦ τὸν βασανίσουν τοῦ ζητοῦν νὰ μ' ἀπαρνηθῇ. Ἐκείνος φυσικὰ ἀρνέεται. Τότε μ' ἕνα σιδερένιο λαστὸ τὸν χτυποῦν στὴν κοιλία καὶ τὸν σκοτώνουν!

— Καὶ δὲν σὺς συγκινεῖ ἡ ἀφροσύνη τους; Ἀπόρησα.

Ἡ ὁμορφὴ τσιγγάνα γέλασε μετὰ σκληρότητα. Ἐπειτα μοῦ εἶπε: — Τὸν ἦλιο μόνο ὁ ἀέρας μπορεῖ νὰ κυττάξῃ ἀτιμωρῆτα!

Κι' ἐνοῦσε τὸν τρομερὸ ληστὴ Πόιτς, ποὺ ἦταν ὁ φίλος τῆς καρδιάς της!

Ὅσο ἡ παραμονὴ μου στὴ φυλὴ τοῦ Βλάντ θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητη γιατί ὅπως σὺς ἀνέφερα οἱ ἀνθρώποι της εἶνε πολὺ φίλοι ξένοι κι' ἔχουν τὴν πύλιν ὁμορφὴν γυναικὸς. ΖΑΚ ΛΕΡΟΥ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1684)

θοῦσαν μετὰ ἀγάπην, ῥιχτηκε ἀμέσως στὴ δουλειά.

Ὅταν ἡ κ. Ἐθελ, ἡ ἀνθοπώλις, εἶδε τὰ σχέδια τοῦ Γκὺ τὸν σύστησε σ' ἕναν ἑμπορὸν ἐμπειρὸν ὑφασμάτων, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν προσέλαβε ἀμέσως ὡς σχεδιαστὴ, μάλιστα εἶδε τὸ σχέδιόν τὸν ὑπαινέσθων.

Ἡ Λουσιλ δὲν εὗρε λόγια νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἦσαν ὅλα εὐχρηστικά.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ μῆλκε γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία στὸ σπίτι τῆς Λουσιλ. Ὁ Γκὺ ἐργαζόταν μετὰ κέρει καὶ ἐκέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα. Δὲν τοὺς εἶπε πᾶς τίποτε. Εἶχαν ἀπ' ὅλα. Εἶχαν πρὸ πάντων, παντοῦ στὰ δωμάτια τους, ὑακίνθους. Πολλοὺς, ἀφθόνηδες ὑακίνθους... Μυροβόλους, δροσεροὺς ὑακίνθους... Γαλάτιους σὺν τὸν οὐρανὸ καὶ σὺν τὰ μάτια τῶν ἀγγέλων ὑακίνθους.

Ἦταν τὸ λουλουδι ποὺ τοὺς εἶχε φέρει εὐτυχία.

Ὁ Γκὺ καὶ ἡ Λουσιλ δὲν τὸ ξεχνούσαν αὐτό. Οἱ ὑακίνθοι ἦσαν τὸ ἀνθὸς τῆς χαρὰς καὶ τῆς αἰωνίας ἀγάπης γι' αὐτούς.

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1701)

μέρος στὸ ὁποῖο εἶχαν περάσει τὴ νύχτα τους, αὐτὸς καὶ ἡ Φρανσουάζ.

Χαρούμενος γύρισε πρὸς τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε: — Φρανσουάζ, ἔχεις δίκιο. Ζήκω, τὸ αὐτό...

Ἀλλὰ δὲν συμπλήρωσε τὴ φράσιν του. Ἡ Φρανσουάζ, μετὰ τὰ μάτια σχεδὸν ἐξω ἀπ' τὴς κόγχης καὶ μετὰ νεκρικὴ ὀχρότητα στὸ πρόσωπό της, κοίταξε ἀψυχρὰ τὴ γῆ. Ἡ δυστυχισμένη ἦταν νεκρή!...

Πέθανε ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ὁ ἀντρας της βρισκόταν πάλι τῆς βυθισμένος στὴ νύκτιν του.

Πάνω στὸ παραλήρημά της, μέσα στὸν πυρετὸ της, τὴν στήναι ποὺ ξεψυχοῦσε, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἐβλέπε πραγματικῶς, χάρις σὲ μιά ὑστατὴ ἐνστασι τῆς ὁράσεώς της, τὸ αὐτοκίνητό της, νὰ βρισκεται μπροστὰ τους, ἐτοιμὸ νὰ τὴν σώσῃ καὶ νὰ τὴν ξαναφέρει πρὸς τὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ ποὺ ἄφινε πᾶς γιὰ πάντα, ἀδύνατη, χαμένη, ἐξαντλημένη!...

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν δλὴν τὴν σειρὰν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειρὰν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρῃ Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλυτέρων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτὰς ὥστε νὰ γίνουν κάτοχοι ὅλης τῆς παλαιᾶς σειρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώσταις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς δόσους προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μετὰ πέντε μὲν δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἑξ δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ Η ΣΟΝΙΑ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας)

Καὶ τὰ ὅκτω περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ποὺ τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχμ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα. Ἐπαφελήθητε ὅλοι τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αδιαίρετος υπερίτιμηση των παρ' των Υποπαραγορεύεται.

Η όπο των άναγνωστών μας άποσπασμένη συνεργασία και μη συνδεόμενη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

Πολλοί άναγνώστες μας μας γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τας έκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομητά των περιοδικών μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τόν αντίμωτον των συνδρομών, φύλων, βιβλίων, Ημερολογίων κλπ. εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα, ολασδήποτε τιμής.

Αμαζόνια της Αιγύπτου.—Μας γράφετε στην επιστολήν σας:

«Αξιαγάπητο Μπουκέτο»,
Στάς 15 Ιουλίου έλαβα άπό τόν ύποπαραγορεύον της 'Ικαρίας τόν Νέα και όραία σου άνθη, άναμμένα στά δροσερά τού φύλα. Έυχαριστώ θερμώς δια των Συμβουλών σας τόν να διαβαζώ τη Νεοελληνική Πολίτην. Στό προσεχές θά σάς γράψω τίν ιδέα μου περί Νεοελληνική Ποίησιν.

Πρό ήμερών ήλθε μιά φίλη μου και φίλη δική σου, ή όποία με παρακάλεσε να αναλάβω τόν έξής ζήτημα τόν όποιο πρόκειται περί ένα ωλογέρο, αίσθημα... Ίδου. Πρό θη μηνών ένας αεροπόρος είχε γνωστή ένα κορίτσι πλουσίας και καλής οικογενείας, τόν όποιο έχη ευγενή αίσθημα, και εξαιρετική άνατροφή, και τόν άγάπητος παράφορα. Έπίσης δέ και τόν κορίτσι αυτόν. Στό διάστημα των θη μηνών της έγραψε 4 γράμματα. γεμάτα έρωτα και τόν λοιπόν τόν δέ κορίτσι εις άλλα αυτά ούδέποτε έγραψε ούτε λέξει. Διότι γνωρίζει ότι αυτός εινε συζυγός και πατήρας 3ών μορών παιδιών... και μάλιστα έχει γυναίκα όραία και πολύ εύτακτική. Τώρα λοιπόν τόν κορίτσι πρόκειται να φύγη γιά τήν Έλβετία, αυτός δέ τα έμαθε και της έγραψε ένα γράμμα... Τραγικό... και άπόλα στις τελευταίες λέξεις της γράφη (να με πάρης μαζί σου ένω και ή σκιά σου!) Τώρα τόν ευγενικό κορίτσι θέλει να μη τόν άπογοητεύσει, άφου μάλιστα πρηνείται να φύγη. Θέλει να τόν άποδείξη τόν ότι και αυτή επιθυμώσε ότι και αυτός ποθή ήλλα... δυστυχώς δέν εινε έλευθερος. Μόνο, και διά μόνο, αυτό. Και έτσι με παρακάλεσε να της γράψω ένα ευγενικό ποιηματάκι σχετικώς με τόν ζήτημα και τόν ποιο πρέπει να βοηθήσει άκριβώς σε όλο τού Μπουκέτου διότι έινε και ή δυο υγιής αεροπόρος να είναι φανταστικός φίλος τού Μπουκέτου μας. Κι έτσι δια είδη κι' ό ίδιος διά πρώτη και τελευταία φορά τού ευγενικό αίσθημα της... Νεράϊδας Μαγισσας. Τόν όνομα (ΝΕΡΑΪΔΑ ΜΑΓΙΣΣΑ) ό ίδιος της είχε δώσει αυτό τόν όνομα έτσι τήν γράφη στα τραγικά γράμματα του και τήν δική του άπο γράφη, εινε ό Χρυσός Αϊτός. Όσο άφορά διά τόν... ποιηματάκι, πού έγραφα έλπίζω να μην εινε —ΑΝΟΣΙΟ—.

Με άπόλυτη ειλικρίνεια ή φίλη σου
«Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ»

Όλα αυτά, δεσποινίς, μας συγκινούν εξαιρετικά. Όρατον και τόν είδύλλον, όρατα και τόν αίσθημα τας, αλλά τόν ποίημα σας όχι όρατον, όχι επιτυχημένο δηλαδή. Συμβαίνει δέ αυτό, άγαπητή άναγνώστριά και φανταστική φίλη τού «Μπουκέτου» διότι έξήσατε φαίνεται επί μακρόν μακρόν της Έλλάδος και έλησμονήσατε τήν Έλληνικήν. Κατόπιν τούτου εινε δύσκολον, όχι ποίημα να γράφη κανείς αλλά και επιστολήν. Και ίδου πός άπόδειξιν τόν ποίημα σας:

«Η ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ»

Νεράϊδα Μόγισσα έλεγε, σ' έναν αεροπόρο ήθελα να σ' έκλεφα
[ώρατο μου ξεφτέρει!]
κι' να σέ πήγαινα εντός παρθένου δόσους σέ δέντρον άειθαλές
[στούς κλώνους]
και εκεί θά σού πλεγα φρωτιά
[στά μαγεμένα μέρι]
κι' θά σού χαρίτα ζω... χαρά...
[χωρής καύμους κι πόνοους]

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικό δι' εν έτος Δρχ. 200 11 Έξωτερικού Δολλάρια 6
Έξωθεν 100 11 Έξωτερικού Δολλάρια 6
και δι' όλην τήν Αφρικήν και Βελαγικών Κογκό έτησια συνδρομή σελινία 30
Αι επιστολαί και τά χρηματικά έμβασματα δούν ν' άπευθύνονται πρός τόν
Ιδιοκτήτην τού «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός άντιπρόσωπος τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν Αμερική, διά τήν έγγραφην συνδρομητών και διά τήν κατά φύλλον πώλησιν ή Έταρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, έμπροσθοποιημένη παρά
τού κ. Κ. Καλφοπούλου

«Ηθελα να σε εκλεφα
[λυπούμαι τάν... μόρα σου...]
χρυσέ μου έού άιτε περίφω
[να ξεφτέρει]
σου τά χης τόσο χαίδω
[μεσ τή θερμή φωλεϊά σου]
λυπούμαι δι κι μιά ψυχή
εύαιος ητη, όπου την έχω
[ταίρι]

Διαβάσετε λοιπόν τόν «Μπουκέτο» άφου σάς άρέσει και σάς πει ή ύλη του και μη γράφετε στίχους, μέχρις ότου τούλάχιστον νηθίσετε πάλιν τήν έλληνικήν γλώσσαν και μπορούσετε να τήν χρησιμοποιείτε άπροσκόπως.

Π. Δημέαν, Καρδάμυλα.—Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»

Σας άποστέλλω τόν παρόν διήγημα όπως τόν έγκρίνεται και δημοσιεύσετε. Έγω πεποιθόμην εις τήν επιτυχίαν μου κατόπιν της έγκρίσεως τού συλλόγου των καθηγητών τού Γυμνασίου Άρρυνων Καλαμών και τόν υποδείξη τούτων σάς τόν άποστέλλω όπως δημοσιεύσετε».

Δυστυχώς όμως τόν διήγημά σας δέν εινε καλό. Ίδου ή άρχή του

Η ΤΥΨΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Είς τήν αΐθουσαν τού δικαστηρίου είχε συγκεντρωθή πολύ κόσμος, άναμένον μετ' άγωνίας τήν προσέλευσιν των δικαστών διά τήν άρχίση ή δίκη. Είς τόν έδωλον τού κατηγορουμένου έκάθη νεανίας σοβαρού και συμπαθητικού ύφους, άλλ' ή λύπη τόν ήν κυριεύσει, τόν πρόδωκεν του ηυλάκωναν εντέδες λόπης και έμω γραφίζετο ή ταραχή.

Περιτριγυριζόμενος υπό ένόπλων άστυφυλάκων, έκάθητο άνα μένων τόν δικαστάς. Ήλθ' εν τέλους οι δικασ αι (5 τόν άριθμόν) λαβόντες τας θέσεις των και ήρχισαν ή δίκη.

Πρώτον ό γραμματεύς εδιάβασε τόν κατηγορητήριον τόν όποιον έλεγε τά εξής:

«Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος κατηγορείται ως ένοχος κλοπών μετά φόνου τού πλουσίου εμπόρου Ίωάννου Νικολάου κατά τόν 1918 μήνα Δεκέμβριον κ.τ.λ.» Μετά τήν άνάγνωσιν τού κατηγορητηρίου εξετάσθησαν οι όρκοι, οι όποιοι άλλοι μιν ήσαν ένοχοποιητικά διά τόν κατηγορούμενον, άλλο δέ ένοχοποιητικά.

Ο πρόεδρος τού δικαστηρίου άνηρ ύψηλός με έρροφα χαρακτηριστικά ήλικίας 30—33 έτών, όλίγα έτη ήτο διορισμένος εις τήν θέσιν τούτην. Μόλις εδιάβάσθη ή κατηγορία, εις τόν πρόεδρον τού έξωγραφισθή ή μελαγχολία και ή άνησυχία.

Η δίκη επροχώρει. Οι μάρτυρες εξετάσθησαν όλοι και έμω μόνον ή άγόρευσις των συνηγόρων

Όταν σχεδόν είχαν τελείωσι έσηκώθη ό πρόεδρος εκ της θέσεώς του και ειπε ότι ή δίκη διακρίπτεται διά τόν άπόγευμα. Άπαντες εξεπλάγησαν άπό τήν άπόφασιν ταύτην τού προέδρου, διότι δέαν ότι ό κατηγορούμενος έδικάζετο.

Έξήλθον άπαντες της αΐθουσης, σλήν τού προέδρου, ό οποίος σκεπτόμενος κατ' ιδίαν εις τήν όδον του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μ' άλλους λόγους άγαπήσει, οί κ. κ. κατηγορητάς, έχουν δίκη. Τόν διήγημά σας εινε καθόλου επιτυχές. Εινε πίθανον και ως θέμα, και ως πόθεσις. Πρέπει συνεπώς να γφετε να γράφετε διηγήματα. Ν' άρχίσετε να μελετάτε. Γράψτε ένα διήγημα άπατει πολλά σόντα διά να γράφη. Άπατει πάντως στοιχειώδεις γνώσεις βάζετε λοιπόν, διαβάστε και μάς ευγνωμονείτε υιά ήμερά τήν καλή συμβουλή που σάς δώνομε.

Με το Persil καθαρίζετε πούγαδαν, μουρά ολιν, πορτομασμένιν, παδραπλούδιν, αδαριόλιν, και ισώδιν, δια ηρώσιν, ηνωμολαζών, ηνωμολαζών.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΠΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΣ MASSEUR

ΡΙΖΙΚΗ ΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ, ΙΣΧΥΑΛΓΙΑΣ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΞΙΝ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΥΤΗΤΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΣΣΑΖ

Υδροθεραπευτήριον «Ο ΦΟΙΝΙΣ», Ίωνος 5. — Αθήναι

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Η δνς Κ. ΝΙΚΟΛΕΑ φοιτήσασα επί τετραετίαν εις τήν άριστον Σχολήν PIGIER τών Παρισίων αναλαμβάνει δι' ειδικής μεθόδου τήν εκμάθησιν της κοπτικής και ραπτικής έντός μαθημάτων.
Δύναται κάθε ΚΥΡΙΑ αγοράζουσα κροκί ιδιόν μας να μάθω μόνη τόν φόρεμά της.
Διδάσκονται επίσης διά της ίδιας μεθόδου μαθήματα
ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ—ΚΟΡΣΕΔΩΝ—ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ
= ΟΔΟΣ ΛΕΩΝΙΔΟΥ 28 =

ILON
θεραπεύει
Έξωμύκησι πάσης φύσεως
Δυσουήματα Χυδαίνας,
Φοδιύντις, Ύμωσώδη έλυν
Φλεγμονάς Πληγών, Έκζέματα,
Ευτίστε και Ύψιμμο
Θεραπεία ανώδυνη, ταχίστη,
Δουμάστα, θά πεισώθετε.
Πωλείται φαρμακεία
Έργοσ ILON S.A. FREIBURG ZÜRICH
Αθήναι: Ομήρου 20, απ' όδ. ILON, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ
Θά σάς πός να καθίστε τά δόντια σας πιο άσπρα και πιο έλευστικά! Αφαιρέσατε τις άσχημες κίτρινες κηλίδες με ΚΟΛΥΝΟΣ

ΤΡΙΤΗ
Βλέπετε πόσο τά δόντια μου είναι πιο άσπρα και πιο γυαλιστερά; Η ΚΟΛΥΝΟΣ κάνει θαύματα!

ΤΕΤΑΡΤΗ

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι έκαστομύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν τήν επιφάνειαν των όδόντων και προκαλούν τόν κίτρινισμα αυτών, τόν όποιον καμία συνήθης όδοντοκρέμα δέν μπορεί να εξαλείψη. Δι' αυτό «συνιστάμεν τήν ΚΟΛΥΝΟΣ επί έξρας ήμέρας».

Με τόν πρώτον βούρτσισμα τά δόντια σας γίνονται άπιστεύτως λευκά και στίλβντα τά όσλα σας έξυγναιώνονται τελείως.

Τ' άποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ άφαιρούνται εις δύο παράγοντας:

Πρώτον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τά καλλίτερα άναγνωρισμένα ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΔΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ ΟΡΘΕΣ

Τόν μόνον συστηματικόν έργοστάσιον τού κλάδου του εις τά Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 16

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΟΡΑΓΚΩΝ 37

Η μεγάλη πείρα μας έν τώ κλάδω και αι σύγχρονοι έγκαταστάσεις μας έγγυώνται διά τήν ποιότητα των ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ.
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
'Ακαδημίας 5 — τηλ. 20.918
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΙΣΤΟΣΥΣΤΗΜΑ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ

ΚΑΛΤΣΩΝ
"Οχι πλέον μανταρίσματα με το χέρι, αλλά με ηλεκτροκίνητα μηχανήματα, και από εργάτριες πεπειραμένες, ειδικώς από την Ευρώπην μετακληθείσας.

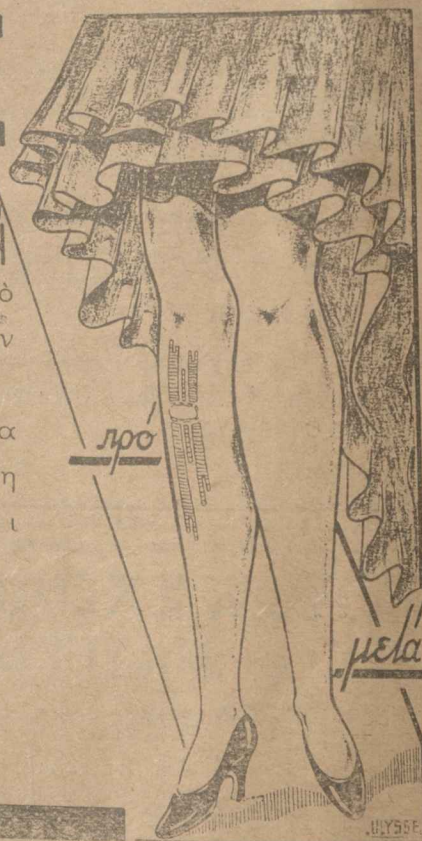
"Όσοι πόντοι και αν έχουν φύγει από την κάλτσά σας, και σε οποιοδήποτε μέρος και αν είχε σχισμένη την διορθώνομεν με τρόπον πού να μη φαίνεται καθόλου.

Αί ηλεκτρομηχαναί μας

VITOS

έχουν λάβει το αποκλειστικόν προνόμιον εκμεταλλεύσεως δι' όλην την Ευρώπην. Η τελειότης των μηχανών μας και ή μεγάλη απόδοσις εργασίας μας επιτρέπει την ταχείαν παράδοσιν και την οικονομικωτάτην εξυπηρέτησιν των πελατιδών μας, καθότι έκαστη επιδιόρθωσις στοιχίζει από 5—25 δραχμάς. Οίκος Καλτσών και Γυναικείων Νεωτερισμών
ΑΔΕΛ. ΦΕΤΣΗ 'Αγ. Μάρκου 15 τηλέφ. 27209.

«ΔΙΤΣ»

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμές 'Ασυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

Γυναικεία Φορέματα

Έτοιμα και επί Πα-
ραγγελία
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

Εδαγγελιστριάς — Περικλέους 58.

Φορέματα έμπριμέ από δρχ. 275.—
Ρόμπες Ζαπονέ > > 125.—
Κρέπ - Ζορζέτ έμπριμέ .. > > 450.—
Φορέματα Μαρκέν από δρχ. 810.—
Έπανωφόρια μεταξωτά .. > > 950.—
Φορέματα μεταξωτά κρέπ
ντέ σίν > > 550.—
Παλτά μάλλινα σπόρ > > 475.—
Φορέματα κονουλάρικα > > 350.—
Κορσέδες επί μέτρφ.. .. > > 250.—

Δεχόμεθα φασόν

Παράδοσις έντός 24 ώρων

Ζητούνται πεπειραμένοι μοδίσται

Βάψατε τὰ περσινὰ σας φορέ-
ματα με τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑ-
ΦΑΣ ARTI και θά γίνουν καινού-
ρια και μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕ-
ΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ-
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά πεισθη-
τε. Πωλούνται στά Φαρμακεία και
Έμπορικά.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος

Έπί δεκαεξατίαν Έπιμελητής της
Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού
κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
Όδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
Ώρα 9—11 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Όδοντοίατρος
Μαυροκορδάτου 3
Αθήναι

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύφηγης του της
Όφθαλμολογίας έν τώ Πανεπιστη-
μίω. Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ.
1.60.

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
ταρίας είς τιμάς εργοστα-
σίου.

΄Από 22 δραχμάς και άνω
τό τετραγωνικόν μέτρον με-
τά τοποδετήσεως

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ Η ΒΙΒΛΙΟΝ

"ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ"

ΖΑΝ ΕΤΕΝΣΕΛ

Με 4 τοιαύτα δελτία μπορείτε να πάρετε έκτος του βι-
βλίου «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» και οιονδή-
ποτε άλλο βιβλίον της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» της
έκλογής σας.

΄Αποκόπτετε και κρατείτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Πόσοι θόνοι:

τούς οποίους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε εάν ακολουδούσατε την συμβου-
λήν μου. Διά να εξασφαλίσητε τήν υ-
γείαν καί τήν ωραιότητα τών όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς τήν

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ